

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

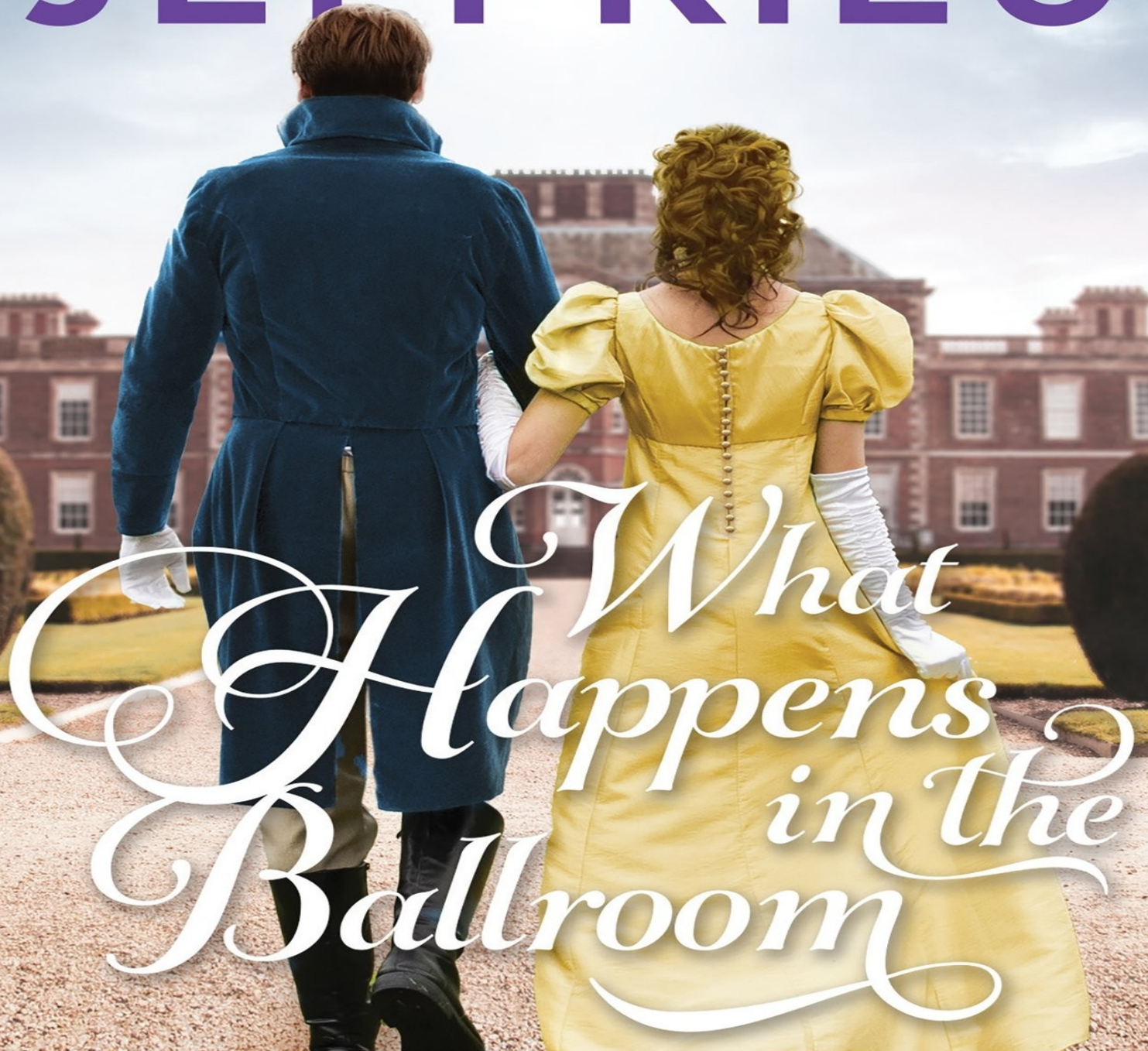
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SABRINA
JEFFRIES

*What
Happens
in the
Ballroom*

A Designing Debutantes Novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SABRINA JEFFRIES İÇİN ÖVGÜLER:

"Romantizmi seven herkes Sabrina Jeffries'i okumalı!"

-Lisa Kleypas, *New York Times* çoksatan yazarı

"Jeffries, tartışmaları sadece cinsel gerilimlerini öne çıkaran cesur, kararlı karakterlerle tamamlanan bu heyecan verici seri başlangıcıyla tarihi romantizmdeki ustalığını bir kez daha kanıtlıyor. Tarihi aşk romanı hayranları heyecanla ."

-Publishers keekly *Diana için Bir Dük* hakkında

"Çok satan Jeffries, yeni Dük Hanedanı serisini, büyüleyici karakterler ve ilgi çekici hikâyelerden oluşan, yazarın sonsuz gibi görünen kaynağından zekice beslenen, Regency dönemine ait bir başka örnek tarihi eserle zekice başlatıyor."

-Booklist *Düşes Projesi* hakkında

"Olivia'nın bilimsel yetenekleri, Tessa Dare'in *A Week To Be Wicked*'ı gibi mavi çoraplı aşk romanlarının hayranlarını kendine çekecek ve memnun edecek. "

-Library Journal *kho kants Bir Dük ile Evlenmek üzerine*

"Jeffries'in tüm kadın kahramanlarını öne çıkaran şey, hiçbirinin sessiz ve sıkıcı olmaması. Güzel mi? Çoğunlukla. Ama yazdığı kadınlar ruhlu, zeki, şeytani, cesur, bağımsız, politik ve kültürel açıdan bilgili. Onlar gerçek kahramanlar; isterseniz dişi kahramanlar da diyebilirsiniz. Ve Olivia Norley kesinlikle bir dişi kahraman."

-BookPa4e on *kho kants to Marry a Duke*

"Aşk ve bağlılık, risk ve kırılganlık ve nihayetinde güvenme cesareti üzerine bir hikâye. Kıvrak esprileri, eşsiz kahraman ve kadın kahramanı ve merak uyandıran gizemi onu karşı konulmaz kılıyor."

-Austenprose *Bir Dük ile Evlenmek için Kho kants üzerine*

"Sabrina Jeffries Regency romantizminde tam bir sanatçı ve suç tespiti boyutunun eklenmesine bayıldım."

-Fresh Fiction on *kho kants to Marry a Duke*

Duke Dynasty dizisi

Düşes Projesi The

Bachelor

Kim Bir Dük ile Evlenmek İster Gizli

Dük

Debutantes serisinin tasarımı

Diana için Bir Dük

Balo Salonunda Neler Oluyor

Balo Salonunda Neler Oluyor

Bir Desi4nin4 Debutantes Romani

SABRINA JEFFRIES

ZEBRA BOOKS
KENSINGTON PUBLISHING CORP.

www.kensingtonbooks.com

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfasına](#)

[Göre de](#)

[Övgü](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası İthaf](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20 Sonsöz](#)

ZEBRA KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2023 Sabrina Jeffries tarafından

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, söz konusu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne Yazar ne de Yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

ZEBRA BOOKS ve Z logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.
ISBN: 978-1-4201-5379-8
ISBN-13: 978-1-4201-5380-4 (e-Kitap)

*Çok sevdiğim kocam ve ruh eşim Rene için.
Yaptığınız her şey için teşekkürler.*

Bölüm 1

Londra

Nisan 1812

Foxstead Kontu Nathaniel Stanton, Bayan Eliza Pierce'ın kendisine doğru geldiğini görünce durdu. Dul kadının ne kadar güzel olduğunu nasıl unutabilirdi? Birbirlerini görmelerinin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve o zaman bile sadece arkadaşları ve ailesiyle çevriliyken kısa bir süre görüşmüşlerdi.

Yine de onun nefesini .

Bu gece, tam formunu sıyıran saten gece elbisesinin içinde, göğüslerinin büyük kısmını gösteren kare şeklindeki korsajıyla, deneyimli bir fahişe kadar büyüleyici görünüyordu ama yüz hatlarını bozacak ağır bir boya yoktu. Altın rengi bukleleri başının etrafında bir tür bant şeklinde toplanmıştı ve uzun bir boynundan aşağı, neredeyse açıkta kalan omzuna doğru uzanıyordu. Eğer o tek bukleyi çekiştirirse, geri kalanının beline doğru yuvarlanacağını hayal etti.

Tanrı yardımcısı olsun. Bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ne yazık ki bu kadın, tüm kadınlar arasında yanlış kadın olacaktı, çünkü zaten onun azgın bir çapkın olduğunu düşünüyordu. Savaştan önce yıllarca öyle olduğu düşünülürse bu çok mantıklıydı.

"Lord Foxstead, sizi burada gördüğüme şaşırdım." Eliza ona ulaştığında gülümsedi, sonra eldivenli elini uzattı. "Sizi amatör müzikal gösterileri seven biri olarak asla düşünmezdim."

Onun elini tuttu. "Yine de buradayım Bayan Pierce."

Her zamanki sakın tavrıyla başını salladı. "Gelmeniz çok iyi oldu. Arkadaşınız Dük'ü buna ikna edemedim."

"Tabii ki hayır." Nathaniel elini bırakmadan önce cesaret edebildiği kadar sıkı. "Artık kız kardeşinle evlendiğine göre, burnunu sadece mühendislik projeleri için dışarı çıkarıyor."

"Doğru." Neşeli kahkahası, onun uzun zamandır dünyadan sakladığı bir parçasını dürttü.

Ve kendisinden.

Gözleri de öyle, elbisesinin mavisine o kadar mükemmel uyuyordu ki, kumaşın bu amaçla seçildiğini anladı. Yüzü dikkatinin dağıldığını göstermiş olmalıydı ki kız kardeşi boğazını temizledi.

"Bağışlayın Bayan Pierce," dedi Eliza'ya, "ama kız kardeşim Leydi Teresa Osborne'u tanıştıırabilir miyim? Tess sezon için Londra'ya geldi."

Tess Eliza'ya elini uzattı. "Sizinle tanışmak çok güzel."

Eliza Tess'in elini sıktı. "Sizinle tanıştığırma memnun oldum." Sonra bakışlarını onu da kapsayacak şekilde genişletti. "Ve lütfen geçen sonbaharda annenizin ölümü nedeniyle başsağlığı dileklerini kabul edin. Bir not göndermeliydim ..."

"Eminim senin de endişelenecek çok şeyin vardır, özellikle de kız kardeşinin düğünü için. Bunu kaçırmaktan nefret ettim."

"İkiniz de hâlâ yas tutuyordunuz."

"Daha yeni bitti," dedi kız kardeşi usulca. Tess ölüm hakkında konuşulmasından hiç hoşlanmazdı. Son üç yıl içinde anne ve babalarını kaybettikleri için onu suçlayamazdı. Bu yüzden konuyu değıştirdiğinde şaşırmadı. "Anladığım kadarıyla bu akşam sahneye çıkacaksınız Bayan Pierce."

"Bana Eliza deyin lütfen." Nathaniel'e bir kaşını kaldırdı. "Kardeşin hep öyle der. Ama evet, çalacağım ve şarkı söyleyeceğim."

"İkisi de mi? Bir enstrüman mı çalıyorsun?" Şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. "Bunu neden bilmediğimi bilmiyorum. Her nasılsa, seni dinlemeyi hep özlemişimdir."

"Samuel kendisinden başka kimse için sahne almamdan hoşlanmazdı," dedi sıkıca. "Sana çaldığımı hiç söylemedi mi?"

"Hayır, aslında." Onu şaşırtan bir başka şey. "Sanırım piyanoforte çalıyorsunuz."

"Çalıyorum ama bu akşam tercih ettiğim enstrüman arp lute. Ayrıca normal arp ve klavsen de çalıyorum."

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Kızlık soyadınız Harper olduğı için bu üçünü seçtiniz."

"Bunun işe yaraması için kızlık soyadımın Harpist olması gerekirdi," diye alay etti onunla. "Teknik olarak."

Tess güldü ama o sadece Çağkıklıkla Eliza'ya baktı. Daha önce onunla hiç alay etmemişti. Bu onu duraksattı.

"Çok yetenekli olmalısın," dedi kız kardeşi, "sadece müzik aletleri konusunda da değil. Kardeşim bana sen, kız kardeşlerin ve Elegant Occasions hakkında çok şey anlattı."

Boşanmış bir marki ve onun zina yapan karısının çocukları olarak skandallarla lekelenmiş olmalarına rağmen, Harper kardeşler başarılı bir sosyal etkinlik düzenlemek için en çok aranan yardımcı haline gelen bir iş yaratmışlardı.

Bu akşamki müzikalin bir markizin malikanesinde düzenleniyor olması da bunu kanıtlıyordu.

"Kardeşinin benim hakkımda söylediklerinden dolayı gurur mu duymalıyım yoksa aşağılanmalı mıyım?" Eliza kız kardeşine sordu.

Tess kıkırdadı. "Gururum okşandı tabii. Nat iyi şeylerden başka bir şey söylemedi."

"Nat?" Eliza ışıltılı bakışlarını ona çevirdi. "Samuel bile sana Nathaniel'den başka bir şey demezdi."

İnledi. "Ne yazık ki ailem hayatımın büyük bölümünde 'Nat' ismini kullandı. Onları bu alışkanlıktan vazgeçiremiyorum."

"Küçükken ona Natty derdik," dedi Tess kendinden emin bir ifadeyle, adamın kendisine yönelttiği bakışları açıkça görmezden gelerek. "Eğer durmazsak evden kaçmakla tehdit edene kadar." Ona sırtıttı. "O zaman bile otoriterdi."

"Ben otoriter değilim," diye söylendi. "Birinin yolu tek doğru yol olduğunda bu 'otoriterlik' değildir."

Eliza güldü. "Yeni kayınbiraderim gibi konuşuyorsun."

"Benim gibi konuşuyor demek istiyorsun."

"Sen daha , değil mi?" Eliza sordu.

Bir kaşını kaldırdı. "Yaşımı biliyormuş gibi mi yapıyorsunuz, madam?"

"Yaşınızı tam olarak biliyorum. Otuz bir yaşındasın. Sen ve Samuel ikiniz de

Eton'da aynı yaştaymıştınız. Ya da bana öyle söyledi."

"Yeterince yakın. Aslında Sam'den bir yaş küçüktüm. Ama Eton'a birlikte başlamamız konusunda doğruyu söyledi." Kaşlarını çattı. "Gerçi benim bir yaş küçük olduğumu biliyordu. Sana neden aksini söylediğini anlayamıyorum."

"Fark etmediysen diye söylüyorum," dedi Eliza kuru bir sesle, "rahmetli kocam oldukça kibirli biriydi. Sık sık olduğundan daha gençmiş gibi davranırdı."

"Bu beni şaşırtmadı." Sam hakkında konuşmak istemediği için durakladı. Gizlemesi gereken çok şey vardı. "Otuzuma yeni bastım."

Meraklı bakışlarını onun üzerinde sabitledi. "Kaç yaşında olduğumu düşünüyorsun?" "Aman Tanrım, tahmin edecek kadar aptal değilim," dedi, onun bu sözlerini duymazdan gelerek.

kız kardeşinin şüpheli bakışları. "Kız kardeşlerinin en büyüğü olduğunu biliyorum. Ama kesinlikle benden çok daha gençsin."

"Ben yirmi yedi yaşındayım. Beni pohpohladığını bilecek kadar yaşlıyım. Neden acaba?"

O anda, aralarındaki sessizlik uzarken, akşamki diğer arkadaşı fuayeye girdi ve Tess'e yaklaşırken endişeli görünüyordu. "Leydim, uşaklardan biri gibi ben de arabanın her yerini aradım ama ikimiz de şalınızı bulamadık. Belki de evde bırakmışsınızdır?"

Nathaniel onu rahatlatamadan Tess nazikçe, "Hiç şüphe yok. Bu konuda bir an bile endişelenme."

"Eliza, sana Bayan Jocelin March'ı takdim edebilir miyim?" dedi Nathaniel. "Sezon boyunca benimle ve kız kardeşimle birlikte Foxstead Place'de kalacak."

Jocelin öfkeyle kızarak reverans yaptı ve Eliza her zaman nazik davranarak Jocelin'e elini uzattı. "Sizinle tanışmak ne güzel, Bayan March."

Pislik eli tutmadan önce utanç ve karışımı bir ifadeyle ele baktı. Nathaniel iç çekti. Jocelin'e bir kez daha topluma ait olduğunu hatırlatması gerekecekti, öyle hissetmese bile. Zorluklar olsa bile. . zorluklar olsa bile.

"Neden sen ve Jocelin gidip oturacak yer bulmuyorsunuz?" Nathaniel Tess'e söyledi. "Eliza'yla konuşmak istediğim bir konu var."

Tess bağıını sallayarak Jocelin'i de yanında götürdü, çünkü Eliza'yla konuşmak istediği Geyi kız kardeşine söylemişti. Onlar gider gitmez Eliza arkalarından baktı, sonra sesini alçalttı. "Bağışlayın ama bu müzikalden benim sorumlu olduğumu bilmiyor olmalısınız. Benimle konuşmak istediğin Geyi müzikal bitene kadar bekleyemez misin?"

Kıkırdadı. "Eminim her şeyi çoktan hazırlamışsınızdır. Kocanızın en eski ve en sevdiği arkadaşı için beş dakikanızı ayırabilirsiniz."

Ona şüpheyile baktı. "Beş dakika mı?"

"Ya da o civarda. Daha sonra kalamayız, çünkü Jocelin'in iki yaşındaki oğluna bakan zavallı hizmetçiyi rahatlatmak için eve acele etmeliyiz. Bir bekar olarak, bir çocukla ilgilenecek uygun personele sahip değilim."

"Sadece hayal edebiliyorum." Dudakları kıpırdadı. "Eminim kocası da bu göreve değildir."

"Bağışlayın, onun da sizin gibi dul olduğunu söylemeyi unuttum. Aslında kocası da Yarımada'da görev yaptı ama benimle birlikte Yirmi Sekizinci Piyade Alayı'nda değil. Sam'in mektuplarında kamp yardımcılığını yaptığı Tümgeneral James Anson'dan bahsettiğini varsayıyorum. Jocelin, Anson'ın kızı." *Çok fazla ayrıntıya girme, evlat. Bu her zaman başını belaya sokar.*

Yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. "General de Samuel ile aynı savaşta ölmemiş miydi?"

Nathaniel başını salladı. "Jocelin'in kocası da öyle. Talavera Savaşı'na birkaç alay katılmıştı."

"Farkındayım," dedi gözleri buğulanarak. "Bu konuda okuyabildiğim her şeyi okudum."

"Bir hafta sonra yaralarından öldüğünde generalin yanındaydım. Ölmeden önce beni Jocelin'in vasisi olarak atadı, çünkü o zamana kadar kocasının savaşta öldüğü ve ona hiçbir şey bırakmadığı söylenmişti." Kahretsin, burada dikkatli davranması gerekiyordu. Ama yalan söylüyor gibi de değildi. Daha çok gerçeği olabildiğince esnetiyordu. "Bir çocuk doğurduğunu öğrendiğinde, tahmin edebileceğiniz gibi her şey daha karmaşık bir hal aldı."

"Ah, şu zavallı kadın!" dedi Eliza. "Bu kadar çok şeyle uğraşmak için çok genç görünüyor."

"Yirmi yaşında. Onunla tanıştığımda sadece on altı yaşındaydı. Bu yüzden seninle konuşmak istedim. Babasına ona bakacak iyi bir koca bulmasını sağlayacağıma söz vermiştim ama hamileliği ve onun yas tutması, ardından da bizim yas tutmamız nedeniyle şimdiye kadar bu konuda pek bir şey yapamadım. Annem ölene kadar annemle yaşadı, şimdi de Gloucestershire'da Tess ve Lord Osborne ile birlikte yaşıyor. Ama bunu sonsuza dek yapamaz."

Eliza temkinli bir tavırla, "O ve kız kardeşin iyi anlaşıyor gibi görünüyorlar," dedi.

"Var ama Linwood koca avcılığı için çok küçük. Yirmi bir yaşına kadar benim vesayetim altında olsa da benimle yaşayamaz."

"Belli ki." Ona ilgiyle baktı. "Başka ailesi yok mu? Kendi malından yani? Generalin ya da annesinin bir ailesi olduğunu varsayıyorum, hatta belki rahmetli kocasının da-"

"March bir yetimdi, bu yüzden onun yanında ailesi yok." Bu yalan yeterince kolay geldi. "General'e gelince, anne babası ve tek ailesi orduya katılmadan önce ölmüş ve daha sonra büyük hizmetlerde bulunduğu zengin bir beyefendi onun için bir subaylık görevi satın almış. Hatta bir süre Amerika'da savaşmış, karısıyla da bu sayede tanışmış."

"Amerikalı mıydı?"

"Evet. Bir süre önce doğum sırasında öldü, bebeği de öyle. Jocelin hayatta kalan tek çocuklarıydı." Anson'larla ilgili kısım ne yazık ki doğrudu. "Jocelin'i onunla birlikte yaşamaya götürmek bile mümkün değil Amerikalı

Şu anda ülkelerimiz arasındaki gerginlik göz önüne alındığında. Ayrıca, annesi bir İngiliz subayıyla evlendikten sonra, annesinin ailesi onu evlatlıktan reddetti." Eliza'nın yüzünde beliren sempati ifadesi ona Elegant Occasions'ın Jocelin'i kabul edeceğine dair umut verdi.

Eliza yatıştırıcı bir sesle, "Bu Bayan March'ın durumunu daha da trajik hale getiriyor," dedi.

Hiçbir fikrin yok. "Böyle düşünmene sevindim. Çünkü size ve kız kardeşlerinize ödeme yaparsam - Elegant Occasions'a ödeme yaparsam - belki ... şey ... yapabileceğinizi umuyordum."

"Ona 'iyi bir koca' bulmak mı?"

"Aynen öyle. senin ve kız kardeşlerinin yaptığı türden bir şey, değil mi?"

çatıldı. "Pek sayılmaz. Küçük bir çocuğu olan dul bir kadın için, hatta onun unvanlı bağlantılarına sahip biri için bile bir başlangıç tasarlayamayız." "Ben böyle bir şey önermiyorum. Ama onu belli çevrelere tanıtabilir, eş arayan erkeklerin onu fark etmesini sağlayabilirsiniz. Genç olduğu için bir refakatçiye ihtiyacı var ve ben yeterli olamam. Şu anda Tess yapıyor ama Londra'yı pek sevmiyor. Eğer sen ve kız kardeşlerin onun için bu rol-"

Müzik odasının kapısından biri Eliza'ya seslendi.

Etrafına bakındı ve iç çekti. "Bu konuyu şimdi konuşamam. Neden yarın Bayan March'ı kasaba evine getirmiyorsun, Verity oradayken konuşuruz? Diana'nın da bize katılıp katılamayacağına bakacağım. Uygun olur mu?"

"Elbette. Teşekkür ederim."

Dalgın bir gülümsemeyle aceleyle uzaklaştı.

Kesik kesik bir nefes verdi. Bu umduğu kadar iyi gitmişti. En azından üç kız kardeşi ikna etmek için bir şansı olacaktı. Ve onları tekrar görmek hoşuna gidecekti. Hem evlenmeden önce hem de evlendikten sonra onlara karşı hep bir düşkünlüğü olmuştu. Daha doğrusu, Eliza'yı da dahil ederse, ikisi evlenmeden önce. Duyduğuna göre Verity hâlâ bekârmış.

Müzik odasına girip kız kardeşinin kendisi için ayırdığı koltuğa oturdu. Fısıldamak için yaklaştı, "Eee? Senin Eliza Jocelin'in durumuna yardım etmeyi kabul etti mi?"

"O hiçbir şekilde *benim* Eliza'm değil. Ama bu konuyu görüşmek için yarın bizimle buluşacağını söyledi. Bana onunla birkaç saat verin, ben de onu ikna edeyim."

"O kadar emin değilim. Bunun kendi aklı var."

"Eliza? Sanırım. Ama ben onu hep yumuşak huylu, başkalarının söylediklerine uyan biri olarak düşünmüşümdür."

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, bu algıyı sadece Sam'den edinmişti; Sam onun sadece yatakta değil, her yerde tutkudan yoksun olduğunu iddia etmişti. Sam, kızın hiç öfkeli olmadığını söylemişti ve bu da onun "değerli kız kardeşleri" dışında hiçbir şeyi en ufak bir coşku gösterecek kadar önemsemediğini kanıtlıyor gibiydi. Şimdi Nathaniel bunu düşününce, Sam'in biraz kıskançlık koktuğunu fark etti.

Kız kardeşlerinden mi? Bu çok zorlama , değil mi?

"Planlar ters gittiğinde yumuşak huylu olduğundan şüpheliyim," dedi Tess. "Gerektiğinde gereken şey için savaşılabileceğini söyleyebilirim. Bir kadın başka bir kadın hakkında böyle şeyler söyleyebilir." Bir nefes verdi. "Her neyse, yarın ben de geleyim mi? Bu Jocelin'in daha az gergin olmasını sağlayabilir."

"Bir nedeni yok - o benim sorumluluğumda ve her halükarda kendinize zaman ayırmanız gerekiyor. Bir dula Elegant Occasions'da eşlik etmem skandal sayılmaz. Eliza bile bunda bir kusur bulamazdı."

"Sen öyle diyorsan." Kız kardeşi, şalını saçının iğnelerinden kurtarmakla meşgul olan Jocelin'e üstü kapalı bir bakış atarak daha da yaklaştı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Jocelin mi?" diye sordu, onu kasten yanlış anlayarak.

"Jocelin değil, seni ahmak. Bayan Pierce."

Lanet olsun. İhtiyacı olan son şey Tess'in çöpçatanlık yapmasıydı. "Ondan yeterince hoşlanıyorum. Ne de olsa Sam'in karısıydı." Görünüşe göre onu sövmekten çekinmeyecekti.

Lanet olsun. Son birkaç yıldır bekâr kalmanın bedelini ödediği açıktı. Ama bunun bir önemi yoktu. Jocelin yerleşene kadar Eliza'yı baştan çıkarmayı deneyemezdi. Yapmamalıydı.

Kimi ikna etmeye çalışıyorsun, ihtiyar?

Gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Onu her zaman bir arkadaş olarak göreceğim."

Kız kardeşi homurdandı, belli ki onun vicdanı kadar şüpheliydi. "Çok güzel ve tam da senin hoşlandığın türden bir kadın."

Buna cevap vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bir an sessizlik içinde oturdular.

Tess onun cevap vermek istemediğini anlayınca bir nefes verdi. "Yarın Jocelin'in oğlunu da getirmeyi düşünebilirsin. Bayan Pierce'ın onun maskaralıklarından hoşlanacağını söyleyebilirim. Öyle bir tipe benziyor ve bu onun yardımını sağlayabilir."

Aslında bu kötü bir fikir değildi. "Sadece seninle ve hizmetçilerle kalmasını istemiyorsun. Neden bir bakıcı tutmuyoruz? Parasını ödemeye hazırım."

"Korkarım o çocuğun bir bakıcı ordusuna ihtiyacı var."

"O sadece yaramaz. Onun yaşındaki tüm erkek çocuklar gibi." "Birdenbire çocuklar konusunda uzman mı oldun?" diye sordu kız kardeşi.

O daha karşılık veremeden Eliza kürsüye geldi ve sahneye çıkacak ilk kadını tanıttı. Bir iç çekişi bastırdı. Şimdi çok az yeteneği olan genç hanımların çeşitli seviyelerdeki berbat performanslarına katlanmak zorunda kalacaktı.

Kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesine yığıldı.

"Beni utandırma," diye tısladı kız kardeşi.

"Seni nasıl utandırabilirim ki?" diye tısladı.

"En son böyle bir yere gittiğimizde uyuyakalmış ve horlamaya başlamıştın."

"Hayatımda hiç horlamadım."

"Aynı fikirde değilim." Tess, Jocelin'e dönerek onu şaşırttı. "Londra'ya giderken arabadayken kardeşim uyuyakaldı, horladı mı horlamadı mı?"

Jocelin'in yüzünde bir tavşanın bir insanı görünce takındığı o şaşkın ifade vardı. "Uh ... şey ..."

"Sorun değil, Jocelin. Horladığımı biliyorum. Ara sıra." Tess'e sırıttı.

"Aksini sadece kız kardeşimi kıskırtmak için söylüyorum."

Müzik başladı ve o da yerleşti. Beklediğinden biraz daha iyiydi. Eliza'nın kulak tırmalayacak kadar kötü bir şey yapmayacağını bilmeliydi. O ve kız kardeşleri tam birer profesyoneldi. Kadınların çalışmaması gerektiği düşünülürse bu tuhaftı. Bu beklentiyi tersine çevirmişlerdi.

Onlar için iyi oldu. Bunu kendisi için henüz başaramamıştı ama kesinlikle deniyordu.

Sonraki bir saat boyunca iyi bir sonat, başarılı bir arp solosu ve tatsız bir düet dinlediler. Tam kız dönüp programda kaç tane kanlı performans soracaktı ki kulaklarına bir meleğin sesi geldi.

Hayal gördüğünden emin bir şekilde başını çevirdiğinde, Eliza'nın *Figaro*'nun *Düğünü*'nden Cherubino'nun aryalarından birini söylerken arp udunu çaldığını gördü. Bu onu hayrete düşürdü. Sesi bir operadaki kadar saf bir sopranoydu.

ve enstrüman üzerindeki becerisi, daha önce gördüğü herhangi bir oyuncununkine rakipti.

Ama Cherubino rolünün, özellikle de bu sahnedeki rolün tiyatrodaki "pantolon rolü" olarak adlandırıldığını, bir aktörden ziyade pantolon giyen bir aktris için tasarlandığını bilip bilmediğini merak ediyordu.

Mmm, Eliza pantolon giymiş. Bunu hayal edebiliyordu. Baldırlarını çoraptan başka bir şey giymeden, kalçalarını ve elbisesi ve kombinezonuyla örtülmek yerine kumaşla şekillendirilmiş yuvarlak poposunu görebilecekti.

Elbette böyle halka açık bir yerde asla pantolon giymezdi. Sadece aktrisler böyle şeyler yapmaya cesaret edebilirdi, o da sadece tiyatrodaki. Bu skandalın da ötesinde bir şey olurdu ve Eliza skandal yaratacak biri değildi, en azından rahmetli kocasına göre.

Ama Eliza'nın şarkı söylerkenki etkileyici yüzü ve şarkının bir çocuğun nasıl erkek olduğuna dair eğlenceli bir yorum olduğunu arsızca anlaması, Sam'in ona söylediği her şeyi yeniden düşünmesine neden oldu. Kulakları olan hiçbir erkek Eliza'nın herhangi tutkudan yoksun olduğuna inanmazdı. Belki de Sam'in gibi biri değildi.

Belki de romantik bir ilişkiye hazırды.

Nathaniel inledi. Elegant Occasions'ın Jocelin'i işe aldığını varsayarsak, bu zaten zor bir birkaç ay olacaktı. Buna eklemesi gereken son şey, en iyi arkadaşının dul eşiyle flört etmekte.

Yine de, şarkısını bitirip alkışlar arasında çalmaya başladığında, bir süredir onu rahatsız etmeyen eski çapkınlık dürtülerinin yeniden ortaya çıktığını hissetti. Gelecekle ilgili planlarının bir parçası olmayabilirdi ve kesinlikle akıllıca da değildi ama yakında bir gün Eliza Harper Pierce'ı yatağına almak istiyordu.

Ancak onu oraya götürebilirdi.

Bölüm 2

Her zamanki gibi Eliza kahvaltıya en son inen kişiydi. Sabah onun dostu değildi. Giyinip yatak odasından çıkabilmek için genellikle iki fincan kahve içmesi gerekirdi. Ama bugün daha kötüydü, çünkü neredeyse hiç uyumamıştı.

Dün gece yatakta, Lord Foxstead'in performansı sırasında, sanki akşam yemeğini seçen bir kurtmuş gibi gözleriyle onu nasıl yuttuğunu hatırlayıp durdu. Onun bu tür bakışlarına alışık değildi. Onu Samuel'le evlenmeden önce tanıdığından, bu bakışları başka pek çok kadına yönelttiğini görmüştü. Ama ilk suyun çapkını olarak ün salmasına rağmen, çapkınlık yeteneklerini onun üzerinde hiç kullanmamıştı.

Dün akşama kadar.

Bu onu heyecanlandırmıştı. Bunu beklemiyordu, çünkü adamın bunu sadece ondan bir şey almak için yaptığını çok iyi biliyordu. Ama adam yarım elbisesi içinde bile oyalanacak kadar iyi görünüyordu - korbeau rengi yünden bir kuyruk ceket, krem rengi ipekten figürlü bir yelek ve adaçayı yeşili ketenden bir pantolon.

Yemek odasının dışında durup düşüncelerini topladı ve uykusuzluğunun belli olmaması için dua etti. Diana modacı ve Verity huysuz sanatçı olabilirdi ama Eliza faturaları ödemek, çeşitli tüccarların hesaplarıyla ilgilenmek ve hem tüccarların hem de müşterilerin tüylerini diken diken etmek için perde arkasında hareket ediyordu. Bu, sakın bir tavırdan bahsetmeye gerek bile yok, ayrıntılara metodik bir dikkat ve diğer insanların güdülerini ve duygularını anlama yeteneği gerektiriyordu. Bu yüzden tüm gerçek duygularını müziğine saklıyordu.

Görünüşe göre, Lord Foxstead de öyle. Çünkü dün gece şarkı söylerken onun muhteşem kuzguni gözlerindeki ateş, onu uzun zamandır ölü sandığı yerlerinden tutuşturmuştu.

Şimdi yüz hatlarını dinginleştirmeli ve maskenin kaotik duygularını gizlemesi için dua etmeliydi. En azından Diana'nın yerini yakında dolduracak olan baldızı Rosy balayı seyahatindeydi. Ve Diana genellikle geç saatlere kadar gelmezdi, bu yüzden Eliza sadece Verity ile uğraşmak zorundaydı.

Yetkin ve kendinden emin bir havayla yemek odasına girdi ve doğruca büfeye yöneldi. "Günaydın."

"Bugün çok çekici görünüyorsun," dedi kız kardeşi. "Bu papağan yeşili gölge sana çok yakışmış. Bu senin yeni yürüyüş elbisen değil mi? Onu özel bir ilişki için saklamıyor muydun?"

Eliza kâsesini yulaf lapasıyla doldurdu. "Bir deneyeyim dedim, bakalım bütün gün giydiğimde beni kısıtlayacak mı?"

Verity güldü. "Yani Lord Foxstead'in birazdan burada olacağı gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok."

"Kesinlikle hayır." Eliza Verity'nin bakışlarını kararlı olduğunu umduğu bir ifadeyle karşıladı. "Neden olsun ki? Hem onun geleceğini nereden biliyordun?"

"Öğlen geleceğini söyleyen bir not göndermiş." Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Kesin şunu! İflah olmaz kalbini azarladı. Lord Foxstead istediğin türden bir adam değil, bunu sen de biliyorsun! Ne yazık ki vücudu onu dinlemiyordu.

Bu arada Verity çayını yudumluyor, beyaz benekli tülbentini ve telaşlı sabah şapkasını giymiş, tam bir hanımefendi gibi görünüyordu. Görünüşün aldatici olduğu kesindi.

"Müzikalde Phantom Fellow'u gördün mü?" Verity sordu.

"Bugünlerde ona böyle mi sesleniyoruz?" "*Ben de* ona böyle sesleniyorum," dedi Verity.

"Çok yerinde bir tanımlama," dedi Eliza, "genellikle geri kalanlarımız onu fark etmeden önce ortadan kaybolduğunu düşünürsek."

"Onu bir kez görmüştünüz. Eaton'daki o büyük olayda." "Zar zor. Adam hakkında haklısınız. Görünmemek için elinden geleni yapıyor."

Eliza kız kardeşine dikkatle baktı. "Sen hariç."

"Ben sadece onu fark ettim. Diğer herkes onu tanımadığı biri sanıyor. Keşke adını öğrenebilseydim."

"Neden? Onunla biraz flört edebilmek için mi?"

"Saçmalama. Onunla bu şekilde ilgilenmiyorum." Verity çay fincanını bıraktı. "Yine de dün gece müzikalde Earl'le özel olarak konuştuğunuzu duydum. Ve daha sonra performansınızdan oldukça etkilenmiş görünüyordu."

Oh, Tanrım. Demek Eliza bunu hayal etmemişti. Belki de gerçekten bunu mu kastetmişti? Saçma.

Masaya otururken Verity'ye karanlık bir bakış fırlattı. "O evde iyi casuslarınız olmalı."

"Her yerde iyi casuslarım var," dedi Verity yeşil gözlerinde bir parıltıyla. Tabağına bir yumurta daha koymak için ayağa kalktı. "Tabii ki, sana ilgi duyabileceğini düşündüklerinde . . ."

"Ne saçmalık." Keşke öyle olmasaydı. "O sadece benden bir şey istiyor, bizden. Beni dikkate almasının tek nedeni bu. Bugün buraya neden geldiğini açıkladığımda bunu anlayacaksın."

"Bizi işe almak istediği için mi?" Verity sırttı. "Tabii size evlenme teklif etmeye gelmiyorsa."

"Doğru." Kadın homurdandı. "Ben tam da bir kontun ihtiyacı olan türden bir eşim; skandallarla boğuşan, otuzuna yaklaşmış ve çeyizi olmayan bir dul."

"Henüz otuzuna yaklaşmadın. Ve o *zengin* bir kont, yani çeyize ihtiyacı yok. Ayrıca Geoffrey'nin iyi bir arkadaşı olarak Foxstead küçük ailemize katılmayı arzulayabilir."

Eliza kahkahalarla güldü. "Daha önce hiç böyle bir özlem duymadı ve adam bana evlenme teklif etmeden çok önce Samuel'in iyi arkadaşıydı. Ayrıca, zengin bir adam ne zamandan beri *daha az* zenginlik ister ki?" Yulaf lapasını karıştırmakla meşguldü. "Eninde sonunda bir varise ve bir yedeğe ihtiyaç duyacak, bu yüzden kendisi bir metresle oyalanırken talihsiz annesinin başka bir yöne bakması için yeterli talimatı olan, kusursuz erdeme sahip genç bir bakire bulması daha iyi olur."

"Müstakbel eşi için önerilerinizi ona bildireceğim. Eminim bu tavsiyeyi takdir edecektir."

Eliza homurdandı. "Bu sabah ne kadar komiksin. Ama müstakbel müşterimiz o değil, gerçi olanın parasını o ödüyor." Lord Foxstead'in önceki gece ona anlattığı her şeyi açıkladı.

Verity tostuna yağ sürerken durakladı. "Koşuşu hakkında ne düşünüyorsun?"

"O ormandaki gerçek bir bebek, yirmi yaşında inanamıyorum. Yine de babasının Lord Foxstead gibi tanınmış bir pisliği ona vasi olarak atamasını tuhaf buluyorum."

"Bayan March komutanın kızı olduğu ve İngiltere'de çocuğundan başka arkadaşı ya da ailesi olmadığı için ..." Verity kadehini yere bıraktı. "Ve eğer lord hazretlerinin kendi annesi ve kız kardeşi de onu savunuyorsa ..."

"Biliyorum. Ve fonlar işimize yarayabilir. Yine de, rahmetli kocası Yarımada'dayken nasıl oldu da iki yaşında bir çocuğu oldu?"

Verity omuz silkti. "Belki de Bay March bir sebepten dolayı izindeydi. Neden? *Lord Foxstead*'in çocuğun babası olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bu mümkün, değil mi? Lord Foxstead'in savaştan döndüğü ve Samuel'in ölümünü bildirmek için beni ziyaret ettiği tarihi tam olarak hatırlıyorum, iki buçuk yıl önce. Bir sonraki ziyaretinin genç Dul March'a kocasının ölümünü haber vermek için olması mümkün değil mi? Ve belki de o kadar da yas tutmayan bir dul bulmuştur? Kont'un bu olayla ilgisini örtbas etmek için çocuğun yaşını birkaç ay değiştirmek yeterince kolay olurdu."

"Bayan March'ın Yarımada'da kocasıyla birlikte olabileceğini unutuyorsunuz."

"Ordu kadınları savaşa göndermez, Verity. En azından şimdilik."

"Öyle değil mi? Yaralılara kim bakıyor ve erkeklerin üniformalarını kim yıkıyor?" Verity çay fincanını yeniden doldurdu. "Bunu erkeklerin yaptığını pek sanmıyorum. Ne de olsa çamaşırcı diye bir şey duymazsınız. Ve erkek aşçılara rağmen, ordu aşçıların kıt erzakları lezzetli hale getirmede bir eş kadar iyi olduklarından şüpheliyim."

Verity'nin varsayımı yerine oturunca Eliza kaşlarını çatı. Samuel ona subayların eşlerini yanlarında getirmelerine asla izin verilmediğini söylemişti. Yine de Samuel'in gerçekler üzerindeki kaygan kavrayışına olan inancını uzun zaman önce yitirmişti.

"Güzel mi?" Verity sordu. "Duyduğuma göre Lord Foxstead güzel kadınlardan hoşlanıyormuş."

"Her lordun karısı olarak görmek isteyeceği türden utangaç bir kimsesiz; siyah bukleleri, inanılmaz uzunluktaki kirpikleri ve ağırbaşlı yeşil gözleriyle." İnce yapılı Verity ve kıvrımları biraz fazla geniş olabilen Eliza'nın aksine, Jocelin March'ın tam ortada bir yerde mükemmel bir vücuda sahip olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu. "Ah," diye ekledi Eliza, "ve ona Hristiyan ismiyle hitap ediyor."

"Geoffrey *bana* Hristiyan ismimle hitap ediyor ama bu onun metresi olduğum anlamına gelmiyor."

"Umarım olmaz. Eniştemiz bunu aklından bile geçirse kız kardeşimiz onun kulaklarını çeker. Ayrıca, ona deliler gibi aşık görünüyor."

"Doğru." Verity tereyağı bıçağını Eliza'ya çok kaba bir şekilde salladı. Gençliklerinde, mürebbiyeleri onu bu hareketten kurtarmak için başarısızca uğraşmıştı. "Peki, Lord Foxstead'in bu genç kadın arkadaşı *ona* Hristiyan adıyla mı hitap ediyordu?"

Nathaniel. Ne güzel bir isim. "Sanmıyorum. Hatırlayamıyorum. Ama nasıl biri olduğunu bilirsiniz. Tanıştığı her çekici kadını baştan çıkarmaya çalışır."

Verity kaşlarını yukarı kaldırdı. "Seni müzikalde yalnız yakaladığında da böyle mi yaptı?"

"Saçmalama. *Bunu* yapacak zamanı bile olmadı," dedi savunmacı *bir* tavırla. *Daha da acısı*. Dedikoduyu dedikoduyla savuşturmaya karar vererek, "Geoffrey, Lord Foxstead'in geçen yıl sezon boyunca sana, Diana'ya ve hatta Rosy'ye kur yaptığını söylediğinde ona inanmalı mıyım?" dedi.

"Avanslar!" Verity güldü. "Hepimizle dans ettiği için mi? Bu çok saçma. Tanrı aşkına, kaynağı düşünün. Geoffrey hiçbir erkeğin müstakbel karısına bakmasını ya da kız kardeşiyle oynamasını istemiyordu, bu yüzden Lord Foxstead'i sinsi sinsi dolaşan şeytani bir adam gibi göstermeye çalıştı."

"Onu ilk tanıdığımda, evlenmeden önce, tam olarak böyleydi. Evlendikten sonra bile, kaçamaklarıyla tanınırdı. Size hiç yaklaşmadığını mı söylüyorsunuz? Ona karşı hiçbir ilginiz olmadığını mı?" Neden bunu öğrenmek zorunda hissetmişti ki? Verity'nin Lord Foxstead'e kur yapıp yapmadığı neden umurundaydı ki?

"Saçmalama. Yine de oldukça çekici olduğunu kabul ediyorum. Rahmetli kocanızdan bile daha yakışıklı."

Eliza'nın tanıdığı en yakışıklı adamdı. .. ta ki onu arkadaşıyla tanıştıran kadar.

İçindeki sadakatsizlik duygusunu bastırdı. Kontun Titus tarafından kırılmış siyah saçları, çarpıcı yüz hatları ve şeytani gülümsemesiyle Lord Foxstead diğer tüm beyefendileri utandırabilirdi. Yanağındaki, piyadelik yaptığı iki yıl boyunca almış olması gereken yeni yara izi bile yüzüne karakter kazandırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Ama aramızda zerre kadar bir çekim yok," diye devam etti Verity. "Geçen yıl Almack'ta benimle dans ettiğinde -annesini ölmeden ve Londra'dan ayrılmak zorunda kalmadan önce- bütün zamanımızı senden bahsederek geçirdik."

"Ben mi?" Eliza göğsündeki aptalca çırpınışı görmezden geldi. "?"

"Samuel'in ölümüyle nasıl başa çıktığını öğrenmek istedi." Bu onun moralini bozdu. "Oh. Çok nazikti."

Durum gerektirdiğinde Lord Foxstead'in nazik *olabileceğini* kabul etmek zorundaydı. Unvanını almak için İngiltere'ye döndükten ve Samuel'in ölümünü ona söylemeye sonra, bunu gazetelerden duymasını istemediğini söylemişti. Her nasılsa, yeni kont bu haberi ona, onun tahmin edebileceğinden çok daha şefkatli bir şekilde vermişti.

"Ona ne söyledin?" Eliza yulaf lapasını karıştırdı. "Samuel'in ölümüyle nasıl başa çıktığın hakkında yani."

"İyi görünüyormuşsun." Verity onun yüzünü inceledi. "Her zaman iyi görünüyorsun. Bir dakikadan diğerine çalkantılı duygularımı gizleyemeyen benim aksime."

Sıradaki."

Eliza bir sırıtışı bastırdı. "Biraz değişken bir mizacın var." "Ne yazık ki anneme çekmişim." Kız kardeşi iç çekti. "İşte bu yüzden asla evlenmeyeceğim. Erkekler değişken mizaçları iyi idare edemezler."

Verity'nin elini okşamak için uzanan Eliza, "Lütfen evlenmeyi düşünme," dedi.

Babam ve senin aptal eski nişanlın tipik erkekler. Bazı erkekler, daha iyi erkekler.

-"Senin mizacını gayet iyi idare edebilir."

"Lord Foxstead'in onlardan biri olacağından şüpheliyim. Yine de onunla başa çıkmaya çalışmaktan çekinmezdim, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Verity bu ifadeyi kaşlarını sallayarak takip edince Eliza gülmekten kendini alamadı. "Evli olmayan bir hanımefendi için kesinlikle müstehcen bir zihin yapınız var." Yulaf lapası için biraz elma şekeri getirmek üzere ayağa kalktı. "Her neyse, Bayan March'ı müşteri olarak kabul etmezsek kendimi çok kötü hissederim. Kadının gerçekten yardıma ihtiyacı var, bir koca bulmak için değilse bile, herkesin gözü önünde mahvolmadan önce onu Lord Foxstead'den uzaklaştırmak için."

"Biliyorsun," dedi Verity, "onunla evlenebilmek için onu sosyeteğe uygun bir şekilde hazırlamak istiyor olabilir. Bu, aralarında hiçbir zaman skandal bir ilişki olmadığını ve oğlunun ondan olmadığını varsayıyor. Ayrıca, bizi her zaman en zengin müşterileri, en yüksek rütbeli olanları kabul etmeye teşvik eden."

"Doğru. Ne yazık ki, sevgili kız kardeşimiz gibi düklerle evlenmedik, bu yüzden ne kadar hak eden müşterileri tercih etsek de, iyi bir ücret olasılığını göz ardı etme lüksümüz yok."

"Onlarla uğraşmak çok daha kolay," dedi Verity. "Ama şu anda bunlardan hiçbirine sahip değiliz."

"Ve Rosy'nin kocası zengin değil. Rahmetli kocamın bana bir şey bırakmadan bir hevesle savaşa gittiğinden bahsetmiyorum bile ve sen, canım, evlenmeye niyetin olmadığında ısrar edip duruyorsun. Büyükanнемin bana bıraktığı ev olmasaydı, Şık Davetler diye bir şey olmayacaktı ve sen ve Diana hala babamla yaşıyor olacaktınız."

İkisi de ürperdi.

Eliza içini çekti. "Yani ikimizin de evlenmeyeceğini varsayarsak, yaşlılığımızda rahat etmek istiyorsak, o zaman iş için zengin ve unvanlı müşterilere ihtiyacımız var."

"Lord Foxstead her iki kriteri de karşılıyor. Bu yüzden Bayan Foxstead'i kabul etmeliyiz.

Mart."

"Kesinlikle." Eliza, Kont'un başka kadınlarla flört ettiği her seferinde onu dövmek istese bile. "Ama bence bugün buradayken, ikisi arasında herhangi bir uygunsuzluğa dair bir ipucu olup olmadığını görmek için onları gözlemlemeliyiz."

"Kesinlikle katılıyorum. Eğer yapabilirsek, kesinlikle onların birlikteliğiyle ilgili gerçeği ortaya çıkarmalıyız. Bugüne kadar başarılı olmamızın tek nedeni, ailelerimizin skandal davranışlarına rağmen müşterilerimizin bizi suçlamamalarıdır."

"Kesinlikle." Ve eğer Bayan March gençliğinden faydalanan Lord Foxstead'in kölesi olduğunu kanıtlarsa, Eliza geleceği mahvolmadan önce kadının ondan kaçmasına yardım edecekti. "Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim."

Eliza bu konuyu bir kenara bıraktı, çünkü uğraşmaları gereken başka bir konu vardı. "Ebeveynlerimizin 'davranışlarından' bahsetmişken, ikisiyle de en son ne zaman muhatap oldun?"

"Annemi nadiren görüyorum ama babam bazen müşteriler için planladığımız etkinliklere geldiği için onu biraz daha fazla görüyorum. Geçen hafta bizim sorumluluğumuzdaki balodaydı."

"Biliyorum. Onunla konuşmayı kaçırdım, çok şükür, çünkü saç yapmakla ve sonra da yemekte sana yardım etmekle meşguldüm."

Verity ona şüpheyle baktı. "Yardıma ihtiyacım yoktu. Mümkün olduğunca ondan uzak dur. O hâlâ bizim babamız, biliyorsun."

"Kocama çeyizimi vermeyi reddetti, bu da *beni* dolaylı olarak mali açıdan etkiledi. Samuel öldükten sonra da bir arkadaşıyla evlenmem için bana baskı yapmaya çalıştı. Ne baba ama."

"Genelde üçümüz arasında en hoşgörülü olan sensin."

Eliza çenesini yukarı kaldırdı. "Benim hoşgörümü hak etmiyor." Anlatmak istemeyeceği kadar çok nedeni vardı. "Ayrıca, Diana'nın düğününde anneme nasıl davrandığını gördün."

"Annem de pek samimi değildi. Yine de yeminli düşmanlar için beklenebileceği kadar iyi davrandıklarını düşünüyorum."

"Beni endişelendiren de bu." Eliza kâsesini oturduğu yere bıraktı ama oturmadı. Onun yerine adımlamaya başladı. "Doğumda her şeyin yolunda gittiğini varsayarsak, Diana bebeğin vaftiz törenini bizim yapmamızı istiyor, tabii ki Geoffrey masrafları karşılayacak. Ayrıca Geoffrey'i ikna edebilirse, bir parçası olarak bir ev partisi vermeye de hevesli. Ama çok iyi biliyorsunuz ki annem ve babam da yeni eşleriyle birlikte vaftiz törenine katılmak isteyeceklerdir. Hepsini birkaç *gün* boyunca aynı çatı altında hayal edebiliyor musunuz?"

"Maalesef . Kan akıtmak için paspas lazım." "Ve ıgıllklar için misafirlerin kulaklarına pamuk."

Sanki konuşmalarından etkilenmiş gibi, mavi iskelet giysili küçük bir çocuk odaya koştu ve "Ayak parmakları!" diye bağırdı.

"Parmaklar!" Verity cevap verdi, bir çocukla bile olsa her zaman bir oyuna hazırды.

Eliza, al yanaklarına aynı derecede al dudakları eşlik eden uzun kafalı delikanlıya gülümsedi. "Peki *senin* adın ne delikanlı?" diye sordu, ama her an gelmesini bekledikleri kişinin kimin çocuğu olabileceği konusunda oldukça iyi bir fikri vardı.

"Jimmy." ileri bir geri sallanıyor, alnı düşünceli düşünceli . "Annem kızdığında. . ." Göğsünü şişirdi ve bağırdı, "James! William! March!"

O ve Verity güldüler.

"Annen sık sık kızar mı?" Eliza anında etkilenererek sordu.

"Annem kızgın değil," diye yanıtladı başını sallayarak. "Jimmy iyi çocuk." "Bunu söyleyebilirim," dedi Eliza.

Ona bir bakış fırlattı. "James William March ba-a-d boy." Bayan March hızla odaya girdi. "Kesinlikle öyle."

Eliza'nın uşağı Norris içeri girdi, telaşlı görünüyordu. "Bayan William March, Efendi James March ve Lord Foxstead, madam," diye anons etti.

Bayan March Eliza ve Verity'ye reverans yaptı, yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Çok özür dilerim. Lütfen bizi affedin." Kendisinden kaçmak için masanın altına girmiş olan oğluna bakmak için eğildi. "James *Wi-Jimmy*, hemen buraya gel!"

Eliza'yı şaşırtarak, yaptı. "Ayak parmakları, anne!"

Lord Foxstead odaya girerken yumuşak bir sesle, "Başkalarının evinde yemek isteyemezsin, delikanlı," dedi.

"Ohhh, *tost*," dedi Eliza ve Verity hep bir ağızdan.

"Tostumuz var." Eliza aceleyle büfeye doğru yürüdü. "Ne kadar istersin, Jimmy?"

Çocuk sanki bunu parmaklarıyla çözmeye çalışıyormuş gibi ellerine baktı. Sonra on tanesini birden havaya kaldırdı. "Bu kadar!"

Lord Foxstead büfeye doğru yürüdü. "On dilim tost almayacaksın, seni küçük yaramaz. İki dilim sana yeter." Eliza'nın elindeki maşayı işaret etti. "Alabilir miyim?"

"Elbette," dedi Eliza. Adam maşayı alırken eli onunkine değdiğinde bacakları biraz titredi. Aptal bacaklar.

Belli ki onu baştan çıkaran bir erkeğin etrafında bulunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ve Tanrım, Lord Foxstead demir grisi sabahlığıyla dün geceki resmi kıyafetinden bile daha çekiciydi. Her iki durumda da Kont paltosu çok iyi dolduruyordu.

"Jimmy'nin ne kadar yediğine bakarsan," dedi Lord Foxstead sohbet edencesine, "çocuğu hiç beslemediğimizi sanırsın."

"Daha fazla tosta ihtiyacı yok lordum," diye araya girdi Bayan March.

Lord Foxstead Jimmy'ye gülümsedi. "Senin gibi bir delikanlının her zaman tosta ihtiyacı vardır, değil mi Jimmy?"

"Ayak parmakları!"

Kont gülerek tabağı masaya getirdi, sonra Jimmy'yi kaldırıp bir sandalyeye oturttu. Jimmy'nin burnu masa hizasındaydı.

"Bir minder getireyim," dedi Eliza.

Ama o gitmeden önce, Lord Foxstead Jimmy'nin yanındaki sandalyeye oturdu ve onu kucağına çekti. Sonra da inledi. "Tost konusunda haklısın Jocelin," dedi Earl, Jimmy biraz kıpırdandığında. "Dizginleri çekmezsek bu çocuk yakında bir midilli kadar ağır olacak."

İki erkek bu kadar yakın otururken, Eliza benzerlikler arayabildi. Bazılarını gördüğünü sanıyordu ama muhtemelen gördüğü az şeyi hayal ediyordu. Kont'un delikanlının babası olduğunu düşünmesini haklı çıkaracak kadar değildi kesinlikle. Dürüstçe öyle olmadığını umuyordu. Çapkın ya da değil, Lord Foxstead'in yardım etmeye söz verdiği bir kadını baştan çıkaracak kadar alçalacağını düşünmekten nefret ediyordu.

Yine de Samuel'i en çok etkileyen kişi o olmuştu.

Jimmy tabağa uzandığında, Lord Foxstead, "Dur bakalım, Jimmy. Daha tereyağı bile sürülmedi."

Jimmy başını salladı ve kaşlarını çattı. "Tereyağı yok. Tereyağı gibi değil." "Ama kesinlikle-" Lord Foxstead başladı.

"Tereyağı gibi değil!" Jimmy ağladı.

"Pekâlâ. Buyurun o zaman," dedi Kont ve tabağı Jimmy'nin ulaşabileceği bir yere koydu. "Sana tereyağı yok."

Delikanlı iki dilimi mideye indirdi ve kırıntıları Lord Foxstead'in beyaz pantolonuna, yeleğine ve kravatına saçtı. Adam fark etmemiş gibi görünüyordu. Ya da umursamadı.

Ama *biri* yaptı. O anda Eliza, genç kadın Kont'a bakarken Bayan March'ın yüzündeki ifadeyi yakaladı. Gözlerinde saf bir kahramana tapınma parlıyordu. Aman Tanrım.

Eliza'nın korkularının doğru olup olmadığını anlamanın zamanı gelmişti. Çünkü eğer öyleyse, o ve Verity stratejilerini değiştirmek zorunda kalacaklardı.

Yani onu alabilir misin?

Bu düşünceyi daha sonra incelemek üzere zihninin çöllerine sürdü. "Şimdi küçük Jimmy yemeğini bitirdiğine göre, belki Verity onu bahçeye götürebilir? Eminim bundan hoşlanacaktır."

"İyi fikir." Lord Foxstead çocuğu yere bıraktı. "Ve bu konuşmayı kolaylaştıracaktır."

Verity hemen ayağa fırladı ve çocuğun elini tuttu. "Jimmy, balık sever misin? Japon balığı havuzunu görmek ister misin?"

"Balık!" Jimmy söyledi. Tek bir konuşma düzeyi varmış gibi görünüyordu - vurgulu.

Jimmy ve Verity mutlu bir şekilde oradan ayrıldılar. Pek çok çocuk bu kadar kolay yönlendirilemezdi. Yine de Jimmy muhtemelen her zaman bakıcılarla ve Lord Foxstead'in kız kardeşi gibi aile üyeleriyle gezip tozuyordu. Ama eğer öyleyse, neden buradaydı?

Kont sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Jimmy için doğru bakıcıyı bulmakta, özellikle de *tutmakta* biraz zorlandık. Nedeninden tam olarak emin değilim."

Eliza, "Belli ki onun yaşında pek çocukla birlikte olmamışsın, yoksa maceracı ve idare edilmesi zor olduklarını bilirdin," dedi. "Bunun yanı sıra, çamur birikintileri, sokan arılar ve kapışan köpekler gibi tökezleyerek düşmemeleri gereken şeylere çarpmaya meyillidirler."

"Kesinlikle hiç ." Lord Foxstead'in sesi sertleşti. "Olmama asla izin verilmedi. Ama bunu genç Jimmy için istemezdim." Sertleşti. "Küçük çocukların neye benzediğini nereden biliyorsun ki?"

"Birincisi, babamın ara sıra gördüğüm üç küçük üvey oğlu var ve ikincisi, Foundling Hastanesi'nde gönüllü olarak çalışıyorum. Pek çok erkek çocukla uğraştım." Bayan March'a döndü. "Foundling Hastanesi her zaman sponsor oldukları genç bayanlar için görevler arıyor, bu yüzden izin verirseniz, Jimmy için, sadece görev için minnettarlıktan dolayı bile olsa, daha fazla kalması muhtemel bir kreş hizmetçisi bulabilirim."

"Teşekkür ederim ama onun bir bakıcıya ihtiyacı yok. Şimdiye kadar gelenlerin hepsi ... iyi ... kötüydü. Ona kendim yeterince iyi bakabilirim."

Eliza Bayan March'ı rahatlatamazsa bu işe yaramazdı. "Bunun doğru olduğuna eminim, ama sen sosyeteye girmeye hazırlanmakla meşgul olacaksın.

Sezon çok yorucu ve siz balolardayken birinin Jimmy'ye bakması gerekecek. Tabii lord hazretlerinin bir çocuk bakıcısı için para ödemeye razı olduğunu varsayarsak." Eğer öyleyse, bu Eliza'ya epey bir şey anlatırdı.

Bayan March kısık bir sesle, "Bunu hiç düşünmemiştim," dedi. "Jimmy iyi bir çocuktur, bilirsiniz. Sadece böyle durumlarda büyük bir enerjisi oluyor. Her şeyi aynı anda görmek ve yapmak istiyor."

"Elbette." Sesini yatıştırıcı hale getirdi. "Onun yaşındaki her çocuktan bu beklenir."

Bayan March savunmacı bir tavırla, "O iki büyük," dedi.

Bu Eliza'yı duraksattı. Jimmy gerçekten o yaştaysa, Lord Foxstead muhtemelen onu doğurmamıştı. "Her halükârda, sen koca ararken çocuğun onu dışarı çıkaracak ve eğlendirecek birine ihtiyacı olabilir."

"Oh." Bayan March yenilmiş görünüyordu. "Biri bana bu işin nasıl yapıldığını, kimi aramam gerektiğini anlatırsa kendim de bir çocuk bakıcısı bulabilirim."

Lord Foxstead Eliza'ya kuru bir sesle, "Demek istediği, benden daha anlayışlı biri bulabilirse," dedi. Bayan March'a döndü. "Belki Bayan Pierce bize işe ihtiyacı olan genç hanımların bir listesini verebilir ve ikimiz birlikte onlarla görüşebiliriz. Uygun olur mu?"

Bayan March ona gülümsedi. "Bu harika olurdu lordum."

Eliza, çiftin konuşmalarına verdiği tepkiyi güçlkle gizledi. Onu rahatsız eden Bayan March'ın sözleri değildi. Onun anlamlı gözlerindeki açık hayranlıktı. Bu, genç bayana yardım etme çabalarını sorunlu hale getirebilirdi.

Ve sen kıskanıyorsun.

Saçmalık. Kıskanç bir tip değildi. Ayrıca, Foxstead Kontu'nun ona göre olmadığına çoktan karar vermemiş miydi?

"Lord Foxstead'e müstakbel çocuk bakıcılarının bir listesini memnuniyetle veririm." Eliza bakışlarını Kont'u da içine alacak şekilde genişletti. "Bunu da hallettiğimize göre, üst kattaki misafir odasına çekilelim."

Onlar ayrılırken, lord hazretlerinin Bayan March'a nasıl davrandığına çok dikkat etti. Ona karşı ilgili görünüyordu, ama herhangi bir beyefendinin genç bir bayana göstereceği ilgiden daha fazlasını göstermiyordu. Dul kadın kanepeye oturup ona umutlu bir bakış fırlattığında, onun yerine bir sandalye seçti, oysa kolayca yanına oturabilirdi.

Ya da belki de Eliza, kendi bencil nedenlerinden ötürü onun Bayan March'a bağlanmasını istemediği için oturdukları yere çok fazla anlam yüklüyordu.

Bu düşünceyi bir kenara bırakarak Bayan March'ın yanına oturmayı tercih etti. "Şimdi, bir koca edinmenin yanı sıra neyi elde etmeyi umduğunuz hakkında konuşalım. Elegant Occasions olarak istediğinizi elde etmek için nasıl bir yol izlememizi tercih ettiğinizi de söylerseniz çok yardımcı olursunuz."

"Pekâlâ," dedi Lord Foxstead, onun Bayan March'a hitap ettiği gerçeğini görmezden gelerek. "Açıkçası, Jocelin'in iyi şöhretli ve itibarlı beylerle tanışabileceği birkaç sosyal etkinliğe katılmasına ihtiyacımız var."

Bayan March şaşkınlıkla bakışlarını kaçırınca Eliza içini çekti. Lord Foxstead gerçekten de Bayan March'ın ona karşı hissettiklerinden bu kadar habersiz olabilir miydi?

Öyle görünüyordu, çünkü bu şekilde devam etti. "Jimmy'yi daha kolay kabul edebileceği için çocuklu bir dulun uygun olacağını düşünüyorum. Bazı erkekler başka erkeklerin çocuklarını büyütmeyi tercih etmez."

"Ama hepsi değil," diye belirtti Eliza. "Babam Sarah'yla tam da ölen kocasının oğullarını doğurduğu için evlendi." Bir yanıt almayı umarak Bayan March'a baktı. "Babamın bir varise ihtiyacı var, görüyorsunuz."

Kadın başını kaldırıp bakmadı bile. Ama sonra fısıldadı, "Bütün unvanlı beylerin varislere ihtiyacı yok mu?"

"Her toprak sahibi beyefendi bunu yapar, evet. Dahası, kocanıza bir oğul vermiş olmanız onları cesaretlendirecektir."

Benimkine hiçbir şey vermeyen, hatta iyi bir çeyiz bile vermeyen benim aksime. Ama Samuel, kızın babası hakkında bildiklerini göz önünde bulundurarak ikincisini beklemeliydi, kaçarak evlendikleri gerçeğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Eliza bunun üzerinde durmamak için defterini ve kalemmini çıkardı. "Nasıl bir beyefendinin ilgisini çekmeyi umduğunuza dair bir tercihiniz var mı, Bayan March?"

Kadın kaşlarını çatınca Kont aceleyle, "Nispeten zengin biri, sanırım," dedi.

Eliza tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Son kontrol ettiğimde, Lord Foxstead, adınız Bayan March değildi."

Bu, koğuştan bir kahkaha yükselmesine neden oldu.

Lord Foxstead bakışlarını Eliza'ya dikti. "Son baktığımda, faturaları ödeyen kişi kuralları da koyuyordu."

"Bu geçen yıl dük arkadaşınız için işe yaramadı, efendim, bu yüzden sizin için işe yarayacağından şüpheliyim," dedi alaycı bir şekilde. "Ve sosyeteye tanıtılmasını istediğiniz genç bayanla akraba olma avantajından yoksunsunuz."

Eliza bekledi, Jocelin'i metresi olarak ilan etmesi için ona adeta meydan okuyordu.

Sanki istismar edecek bir zayıflık arıyormuş gibi kızın yüzünü inceledi. Sonra omuz silkti. "Peki. Ücretinizi konuşana kadar sessiz kalacağım."

"Mükemmel seçim." Eliza Bayan March'a döndü. "Şimdi, hayatım, tercih ettiğin bir beyefendi tipi var mı?"

Kadın ellerine baktı. "Nazik ve iyi biri olduğu sürece, nasıl görüldüğü ya da ne kadar zengin olduğu umurumda değil." Kont boğazını temizleyince Bayan March ekledi: "Özür dilerim lordum ama zenginlik benim için gerçekten önemli değil."

"Boş ver onu," dedi Eliza küstahça. "Tıpkı babam gibi, Lord Foxstead de her şeyden sorumlu olmayı sever. Ve annem gibi ben de böyle olmayan erkeklerden hoşlanırım."

"Belli ki annen her zaman bunu tercih etmemiş," diye takıldı Lord Foxstead, "yoksa en başta babanla evlenmezdi."

Haklıydı. Annesinin babasının emirlerine ne zaman karşı çıkmaya başladığını hatırlayamıyordu ama Eliza çocukken annesi bu kadar cesur olmamıştı. Belki de annesi yıllar geçtikçe babasının kendi bildiğini okumak konusundaki inatçı ısrarından bıkmıştı. Tıpkı Eliza'nın Samuel'den bıktığı gibi.

Bu düşüncüyü gömdü. "Söylemeye çalıştığım şey, Bayan March'ın kendi fikirlerini söylemesine izin vermeniz gerektiği. Onun koca seçimi sizden çok onu ilgilendirir."

Eliza zavallı genç kadının okşadı. Kadın irkilmiş görünüp elini geri çektiğinde Eliza içini çekti. Bayan March onun yanında çok ürkek görünüyordu. Belki de Lord Foxstead'in Eliza'yla nasıl flört ettiğini fark etmişti.

İşte bu mantıklı bir nedendi. Bu aynı zamanda o burada olduğu sürece tartışmalarında fazla ilerleyemeyecekleri anlamına geliyordu.

Neyse ki tam o anda Eliza koridordan Jimmy'nin yaklaştığını duydu. Tek bir hızı varmış gibi görüldüğü için delikanlıyı gözden kaçırmak zordu: koşmak. Kapıdan fırladı ve doğruca Bayan March'a yöneldi. "Anne, anne, gel de bak! Büyük Japon balığı!"

Bayan March çocuğunu görünce neşelense de Verity biraz telaşlı görünüyordu. "Oldukça . . . gürültülü, değil mi?" Verity söyledi.

"Bazen." Bayan March onun elini tutmak için ayağa fırladı. Gitmek için izin ister gibi Lord Foxstead'e baktı ve Eliza bunu da bir işaret olarak algıladı.

Eliza ayağa kalktı. "Verity, neden Bayan March'la Jimmy'yi meydana götürmüyorsun, böylece biraz koşabilir. Lord Foxstead'le ücret konusunu görüşmem gerekiyor."

Başını sallayan Verity'nin yüzünün her çizgisinde merak parlıyordu. "Gelin, askerler. Kahvaltıdan kalan tostları alıp güvercinleri besleyeceğiz."

"Ayak parmakları!" Jimmy ağladı ve gülen annesini kapıya doğru çekti.

Eliza onlar gidene kadar bekledi, sonra ayağa kalkıp kapıyı tam olarak kapatmasa da çekti.

Lord Foxstead köşeye sıkışmış bir aygırın tüm ihtiyatıyla onu izlemek için ayağa kalktı. "Anladığım kadarıyla ücretten fazlasını konuşmak istiyorsunuz."

"Ne kadar zekisin."

Ne olduğunu sormasını bekliyordu. Onun yerine pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Bu odaya en son ne zaman geldiğimi hatırlıyorum. Sen daha

...
. bastırılmış."

"Tabii ki. Az önce bana kocamın öldüğünü söylemiştin."

"Yani, sana söylemeden önce." Düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Beyaz bir önlükle sarı bir elbise giymiştin ve o kanepede oturup bana dikkatle bakıyordun. Ta ki ben sana Samuel'in vefatını haber verene kadar. O zaman bayılacağından korktum."

"Hayatımda hiç bayılmadım, efendim." Ve onun ne giydiğini fark ettiğine inanamıyordu.

"Bugün kesinlikle bayılma nöbetlerine yatkın görünmüyorsunuz. Savaşa hazırlanan bir kadın gibi görünüyorsunuz." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Biliyor musun, seni hep yumuşak huylu biri olarak düşünmüştümdür."

"Neyin?"

"Elegant Occasions. Diana sivri dilli olan, Verity ateşli olan ve sen de yumuşak huylu olansın."

Bu onu önce ürküttü, sonra da kızdırdı. "Neden? Öfkemi dizginlediğim için mi? Diana gibi her zaman aklımdan geçeni söylemediğim ya da Verity gibi duygularımı saçmalamadığım için mi? Kendi tavsiyelerime uyduğum için mi? Bu benim süt çocuğu olduğum anlamına gelmez."

"Senin bir-" olduğunu söylemedim.

"Bizi düzgün küçük kutulara koyamazsınız, biliyorsunuz. Biz bundan daha karmaşık bir yapıya sahibiz. Genel olarak insanlar bundan daha karmaşıktır."

"Beni affet," dedi sessizce. "Hakaret etmek istememiştim."

Kendini tuttu. Elbette ona neden kızgın olduğunu anlamamıştı. O söylemedikçe de anlamayacaktı. "Bugün senin beni algıladığından daha az sinirli olmamın bir nedeni var."

Ona temkinli bir bakışla yaklaştı. "Ah?"

"Bayan March ile olan ilişkinizin gerçek doğası hakkında endişelerim var. Bu yüzden bu tartışmaya devam etmeden önce bana tam olarak ne olduğunu söylemenizi talep ediyorum."

Bölüm C

Nathaniel'in midesi alt üst oldu. Lanet olsun. Jocelin hakkındaki gerçeği tahmin etmiş miydi? Bir şekilde ele mi vermişti?

Ne olduğunu anlamak için zaman kazanmaya çalışarak, "Anladığımdan emin değilim," dedi. Kaşları daha da çatıldı. "Bayan March'ın bir kadın olup olmadığını ya da hiç olup olmadığını bilmem gerekiyor. ve Jimmy'nin senin oğlun olup olmadığını. Çünkü eğer onlar senin gizli ailen ise, o zaman onu topluma kazandırma planını yeniden düşünmemiz gerekecek. Yani, bu olamaz ..." Adamın şaşkın ifadesini görünce sustu.

Suçlama beklediğinden o kadar farklıydı ki, ilk başta ona sadece bakakaldı. Sonra sesini buldu. "Neden böyle bir şey düşündün ki? Hayır! Tabii ki hayır!" Elini saçlarının arasından geçirdi. "Jocelin benim metresim değil. Ben çocuklarla yatmam."

"Jocelin çocuk sayılmaz."

"Bana göre öyle. Onunla ilk tanıştığımda on altı yaşındaydı ve yeni evlenmişti. Jimmy doğduğunda on yedi yaşındaydı ve eklemeliyim ki benim tarafımdan değil. Ben beşik soymam, madam. Bunu nasıl düşünürsünüz?"

"Bunu nasıl düşünemedim?" Ona doğru yürüdü, ince mavi gözleri her adımında parlıyordu. "Bir , kocası Yarımada'dayken Bayan March kendini nasıl ailenin içinde bulmuş olabilir? Jimmy'nin iki yaşında olduğunu söylemişsiniz, o halde sizin döndüğünüz , yani iki yıl dokuz aydan birkaç ay önce İngiltere'de gebe kalmış olmalı."

Lanet olsun. Eliza'nın ne varsayabileceğini fark etmemişti. Başkaları da düşünebilirdi, bu yüzden gerçeği daha açık bir şekilde ifade etmeliydi. Ya da onun görmesine izin vermeye cesaret edebileceği kadar gerçeği. "Bayan March kocasıyla birlikte yurtdışındaydı. Bunu bildiğinizi sanıyordum."

Kadın ona baktı. "Ama eşler genellikle ... Samuel, subayların eşlerinin-"

"Eğer öyle dediyse yalan söylemiştir. Evet, rütbeliler için bir kota var - sadece birkaç eşin gitmesine izin veriliyor- ama her *subay* isterse eşini yurtdışına götürebilir. Çoğu getirmiyor. Zor bir hayat. Sam muhtemelen gitmek isteyeceğinizi biliyordu, bu yüzden bir tartışmayı önlemek için size gidemeyeceğinizi söyledi."

Dudakları ince bir çizgi halinde gerildi. "Bu ona benziyor."

"Jocelin alayda büyüdü ama bunun tek nedeni Jocelin altı yaşındayken annesinin doğum sırasında ölmesi ve onu alacak başka kimsenin olmamasıydı. Bu yüzden babasının yanına gitti ve babası ona bakamadığı zamanlarda ona bakması için başka bir subayın karısını tuttu. Bu yüzden kibar toplum içinde hep gergin oluyor. Askerlerin arasında kendini daha rahat hissediyor." Bu çoğunlukla doğrudu.

Eliza bunu bir an düşünür gibi oldu. Sonra bakışları suçlayıcı bir ifadeyle ona kaydı. "Ama Talavera Savaşı 1809 yılının Temmuz ayında gerçekleşmedi mi? Jimmy ondan hemen önce gebe kalmış olsa bile, şimdiye kadar iki yaşından büyük olurdu."

"Ve öyle. Mayıs 1809'da hamile kaldıktan Şubat 1810'da Amberly'de, benim malikanemde doğdu. Jocelin yurtdışındayken. Kocasıyla birlikte. Başka bir alayda."

"Çocuğun ne zaman hamile kaldığını nereden biliyorsunuz?" "Bana söyledi, tabii ki."

"Ve *sizin* mi doğdu?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Tabii ki lanet olası kadın bunu düzeltecekti. "Annem o zamanlar hâlâ hayattaydı ve orada yaşıyordu." Adam kadına ters ters baktı. "Başka küstahça sorunuz var mı?"

"Küstah! Sizi temin ederim ki soracağım tüm sorular, metresiniz olduğuna dair en ufak bir ipucu bile olsa onun hakkında konuşulacak aşağılık dedikoduların yanında sönük kalacaktır. Diğerleri de onun benim yanımda son derece rahatsız olduğunu ve size tapındığını fark edebilir. Belli ki sana aşık ve onu evlendirerek hayatından çıkarmayı planladığın tüm bu sürece içerlemiş durumda."

Kadının yüzüne gülme isteğine ancak büyük bir çabayla karşı koyabildi. Kadın hedeften o kadar uzaktaydı ki, ona nedenini bile söyleyemiyordu. "Jocelin bana aşık değil ya da bir saçmalık yok. Onu hayatımdan çıkarmayı da düşünmüyorum. O ve Jimmy ailemin bir parçası oldular ve her zaman da öyle olacaklar, o reşit olduğunda ve ben artık onun vasisi olmadığım da bile. Ve eğer bir metres arıyor olsaydım, saygı ve hayranlık duyduğum bir adamın kızını seçmezdim, ölüm döşeğindeyken onun vasisi olmam için bana yalvaran bir adamın!"

Uzaklaşmak için döndüğünde, daha iyi düşündü ve onunla yüzleşmek için geri döndü. "Belli ki beni düşündüğünden daha da alçak, tüm ailemi de şüpheli olarak görüyorsun! Annem Jocelin'in metresim olma ihtimalini göz ardı etmiş olsa bile, çok saygıdeğer *kız kardeşimin* herhangi bir metresime yardım edeceğini gerçekten düşünüyor musun? Ya da sözde piç çocuğuma? Yüce Tanrım! Yakında dilimi keser."

Amansız ifadesi ona Sam'in zaman zaman inatçı olabildiğini söylediğini hatırlattı.

Ama sonra, o da yapabilirdi. "Tess'in sevimli kişiliğinin sizi yanıltmasına izin vermeyin; o düzgün bir kadın ve kocası da toplumlarının temel taşlarından biri. Benim gayrimeşru bir ailem için kendi konumunu asla tehlikeye atmaz."

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak, "O zaman neden birdenbire Bayan March'ı evlendirme ihtiyacı duydunuz?" diye sordu.

"Size söyledim, babasına bunu yapacağıma söz verdim. Ayrıca, kız kardeşim ve eniştem yakında kendi çocuklarına sahip olmayı umuyorlar. Bu gerçekleştiğinde, zavallı Jimmy'nin Tess'in kendi çocuklarına karşı ikinci planda kaldığını hissetmesini istemiyorlar."

Eğer Tess ve kocası Jocelin hakkındaki gerçeği öğrenirlerse bu kesinlikle gerçekleşecektir.

"Pekâlâ." Eliza başını eğdi. "Yani Jocelin senin metresin değil. Ama Verity bütün bunların Jocelin'i senin karın olarak geleceğe hazırlamak bir oyun olabileceğini öne sürdü."

Adam onunla alay etti. "Bunu isteseydim sana söylemez miydim sanıyorsun? Eğer onunla evlenmek isteseydim, bunu açıkça söyledim. Bunu saklamak için ne sebep olabilir ki?"

"Çünkü kontesiniz olarak ihtiyaç duyduğunuz kişi olup olamayacağını görmek istiyorsunuz," dedi çenesini kaldırarak.

Bu durum her an daha da kötüleşiyordu. "Sen ve kız kardeşin bu fikirlere nereden kapılıyorsunuz? Jocelin'le evlenmek istemiyorum ve kesinlikle onu becermek de istemiyorum." Sözcükler ağzından çıktığı anda, onları geri çekebilmeyi diledi. "Kabalığımı bağışlayın."

Şaşırtıcı bir şekilde, Tess'in yapacağı gibi öfkeli bile görünmüyordu. Aksine, hafifçe eğlenmiş görünüyordu. "Özür dilemene gerek yok. Filmore Düşmüş Kadınlar Çiftliği'ndeki kadınlarla uğraşmaya alışkınım. Sizi temin ederim ki pek çok kaba söz duydum."

"Öyle mi?" Onu sakinleştirme dürtüsüne kapılarak ekledi: "Onlardan kaba bir dilden çok daha fazlasını öğrendiğinizi söyleyebilirim." Kızın yüzü kızararak onu şaşırttığında, kendini öğrendiklerinin neler olabileceğini merak ederken buldu.

Ve bir dulun yüzünü ne kızartabilir.

Kendisini tehlikeli sulara sürüklemeyi önce bu fikri kafasından kovdu. "Jocelin ve benim hakkımdaki bu kurtlu fikre nereden kapıldın?"

Onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Jimmy'ye karşı davranışların. Bayan March'ın sana karşı davranışları."

"Ah, evet, bana aşık olduğun varsayımınız." Gözlerini göğe doğru kaldırdı. "Yanıldığından oldukça eminim."

"O zaman onun duygularından düşündüğümde daha da habersizsin," dedi, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Jimmy'ye gösterdiğin iyiliği her gördüğünde yüzünde taparcasına bir ifade beliriyor. Sadece seni memnun etmek için burada olduğun çok açık."

Bu doğrudu, ama Eliza'nın düşündüğü nedenlerle değil. Ne yazık ki onu aydınlatmaya cesaret edememişti. "Jocelin'in beni bir koruyucudan fazlası olarak gördüğünü sanmıyorum. Gerçekten de, umarım onun hakkında yanılıyorsundur. Onu incitmek istemem."

"O zaman en azından ne söylediğine ve nasıl davrandığına daha fazla dikkat etmelisiniz. Eğer onunla evlenmeye niyetiniz yoksa-"

"Ya da hiç," diye araya girdi.

"O zaman bunu ona açıkça söylemelisin."

"Yapacağım, sizi temin ederim. Çünkü Jocelin'le evlenmeyi Tess'le evlenmekten daha fazla istemem. Her parçam bu fikirden tiksiniyor." Bunun kulağa ne kadar güçlü geldiğini fark ederek sakinleştirici bir nefes aldı. "Ama hâlâ haklı olduğuna tam olarak ikna olmuş değilim. Genç Jocelin'in bana taparcasına baktığına dair hiçbir kanıt görmedim."

Ama yine de pek dikkat etmemişti. Aklında Amberly'yi yeniden düzgün bir şekilde çalıştırmaya çalışmak ve bu amaçla yeni kiracı çiftçiler bulmak gibi çok fazla vardı. Eğer Jocelin onun peşinden koşuyorsa, eğer kızın beklentileri varsa, buna bir an önce son vermeliydi.

Sanki Çeytani bir plan yapılmış gibi, dışarıdan gelen sesler Jocelin, Verity ve Jimmy'nin yaklaşmakta olduğunu gösteriyordu. Bir anda, genç kadının Eliza'nın iddia ettiği gibi kendisine aşık olup olmadığını kesin olarak anlamak için ne yapması gerektiğini düşündü.

Eliza'yı uyarmaya vakit bulamadan onu kollarının arasına aldı ve cesaret edebildiği kadar sert bir şekilde öptü. Kız biraz kasıldı, belli ki Çarşırmıştı, ama Eliza da onu hayretle karşıladı.

O anda, neyi bağarmayı amaçladığını tamamen unuttu. Kim olduğunu, nerede olduğunu ve Eliza'yı neden kesinlikle kollarına almaması gerektiğini unuttu. Tek bildiği Eliza'nın dudaklarının hayal ettiğinden daha esnek olduğuydu ve Eliza'nın dolgun kıvrımları onu hemen o anda dudaklarını okşamaya teşvik ediyordu.

Tabii ki bu tam bir çılgınlıktı. Onu öpmek de öyle, ki bunu yapmadan duramıyor gibiydi. Parfümünün kokusuyla -hafif ve meyvemsi bir şey- sarmalanarak dudaklarını ısırdı, kendi dudaklarıyla okşadı. Öpücüğünü derinleştirip dilini ağzına soktuğunda, kız çok hınzırca bir inilti çıkarmış, bu da adamın ellerini kızın poposuna doğru kaydırıp onu kendine doğru yaklaştırmasına neden olmuştu. Kızın yanıtı, adamın başını tutup onu kendine yakın tutmak oldu.

Yumuşak huyluluk buraya kadarmış. Eliza'nın tahrik olması her erkeğin cinsel rüyasıydı. Ama bunu düşünürken bile, bir şey büyük bir gürültüyle yere çarpmadan hemen önce onun geri çekildiğini hissetti.

Döndüğünde Jocelin'in bir elinde çay bardağı, diğer eli havada asılı, kapı aralığında donup kaldığını gördü. Ayaklarının dibinde duran küçük bir kek tabağı eşikte paramparça olmuştu. Yüzündeki yıkılmış ifade, onu başka bir kadınla öpüşürken gördüğünde ne hissettiğini açıkça gösteriyordu.

Hepsinin canı cehenneme. Eliza haklıydı.

* * *

Eliza Lord Foxstead'den uzaklaştı, zavallı kadının az önce tanık olduğu şeyi bir şekilde silmek için ne yapması gerekiyorsa yapmaya niyetliydi. "Bayan March.

."

Belli ki genç kadın bunun için kalmayı reddetti, çünkü topuklarının üzerinde döndü ve odadan aceleyle çıktı, Verityyi Jimmy'yi tabağın porselen parçalarını almak istediğinde geri sürüklemek zorunda bıraktı.

"Jimmy tamir et!" diye bağırdı.

"Hayır, Jimmy. Bu senin hatan değil. Bayan Pierce bunu düzeltecek, tamam mı?" Yüzü kıpkırmızı olan Verity, Eliza'ya baktı. "Ben ... Jimmy'yi alıp burayı temizlemesi için bir uşak getireceğim."

Eliza, "İsterseniz şimdilik dağınıklığı bırakın, ama Jimmy'yi annesine götürün," dedi. "Ve lütfen kapıyı kapat, Verity. Lord Foxstead'le birkaç kelime daha konuşmam gerek."

Kapı kapanır kapanmaz ona doğru döndü. "Bunu bir daha asla yapmayacaksın!"

"Sadece görmek istedim-"

"Bunu neden yaptığınızı biliyorum. Ve eminim zavallı Bayan March'ın tepkisini de fark etmişsinizdir."

İç çekti. "Maalesef yaptım."

"Ama genç bayana eziyet etmek için kullanılmayacağım. Ve dahası-" Dahasına gerek yok," dedi aceleyle. "Özür dilerim. Özür dilerim. Bunu onun önünde yaptım ve sizden içtenlikle af diliyorum."

Ona bariz bir şüpheyile baktı. "Daha önce yanıldığını hiç kabul etmemiştin." "Bu benim öğrenmeye çalıştığım bir beceri," diye söylendi. "İnsan değişebilir, biliyorsun."

"Ama nadiren olur." Samuel kesinlikle hiç yapmadı. "Tabii bunu yapmak için güçlü bir nedeniniz yoksa."

"Ve biliyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Öyle mi? Elbette, şaşırt beni," dedi.

"Bu kişisel bir şey. Ve özel." Jocelin itiraz etmek için ağzını açtığında ekledi: "Ama Jocelin'in tepkisini görünce gerçekten şok oldum. O ana kadar benim için sınırlarını belirlediğine gerçekten inanmamıştım."

Eliza'nın kuşkularına rağmen, adamın içten pişmanlık ifadesi Eliza'nın tüm öfkesini söndürdü. "Duygularının onunla yeni tanışmış olan benim için bile aşikâr olmasına itiraz ederdim ama kendilerine en yakın kadınların duygularına kör olan pek çok beyefendiyle uğraştım, bu yüzden bunun sık sık yaşandığını biliyorum."

Kadına bakışları daraldı. "Özrümü kabul ettiğin için memnun mu olmalıyım yoksa gözümün önündekini göremeyen cahil bir ahmak olduğumu düşündüğün için hakaret mi etmeliyim bilemiyorum."

Dönüp uzaklaşırken gülümsemeye karşı koydu. "Belki de ortalarda bir yerde karar kılmalısın."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kız onu duyup duymadığını merak etti.

Sonra da onu takip etti. "Sonradan itiraz etmene rağmen öpüşmemize tamamen katıldığını anlayamayacak kadar cahil değildim."

Bunu fark etmişti, değil mi? Ve muhtemelen onun izlenimlerine karşı çıkma çabalarını da anlayacaktı. "Her ne olursa olsun, Elegant Occasions saygın olarak görülmeye devam edecekse, benim de korumam gereken bir imajım var." Tekrar ona dönerek ses tonunu sertleştirmeye çalıştı. "Yani beni bir daha asla kız kardeşimin önünde, hiç kimsenin önünde öpmemelisin."

Güzel gözleri ona bakarken parlıyordu. "Bu, etrafta kimse yokken seni öpebileceğim anlamına mı geliyor?"

Şeytan onunla flört ediyordu, hem de her şeyden önce! İçinden geçen heyecanı görmezden gelmek için mücadele etti ve onu vazgeçireceğinden emin olduğu şeyi söyledi. "Sadece bana kur yapıyorsanız Lord Foxstead."

"Sanırım beni Nathaniel diyecek kadar uzun zamandır tanıyorsun." Bir haydut gülümsemesiyle yaklaştı. "Belki de öyleyimdir."

"Neyim?" diye sordu, sesi fazla . "Sana kur yapıyorum."

Kadından acı bir kahkaha kaçtı. "Yalancı. Senin gibi bir adam benim gibi bir kadına kur yapmaz."

Gerçekten şaşkın görünüyordu. "Anladığım kadarıyla benzer rütbe ve konumdayız."

"Ailemin skandallarla boğuşması ve benim masum olmamam dışında."

"Kahretsin, haklısın," dedi alaycı bir tavırla. "Seni övecek hiçbir şey yok. Seni metresim yapmakla yetinmek zorundayım."

Şaka yaptığını bilmek bile acısını tam olarak dindirmedi. "Metres olmak kulağa çok kalıcı geliyor," diye takıldı. "Bana tam yetki verseniz bile buna değmez. Sanırım hızlı bir taklayı kaldırabilirim, ama daha fazlası yoğun programım için çok fazla olur." Gülümsedi. "Ayrıca, bana paranız yetmez."

"Yapamaz mıyım?" Sesi karanlık ve günahkâr zevklerin vaadiyle gürledi.

Bu yüzden adam onu kendine çekip tekrar öptüğünde, kadın buna izin verdi. Çünkü bu öpücük başka birinin çıkarı için tasarlanmamıştı. Ve çünkü yıllardır ilk kez bir erkekle birlikte olma arzusunu uyandıran kişinin o olduğunu fark ederek irkildi. Özellikle de onunla birlikte olmayı.

Bu öpücük öncekinden daha sert, daha elementaldi. Adamın ağzı, dilinin derin ve sabit gezintileriyle kadınınkini içiyordu. Adam narenciye kokuyor ve kahve tadı alıyordu, bu da kızın ona karşı açlık ve susuzluk duymasına neden oluyordu. Ve ona o kadar sıkı sarılmıştı ki, pantolonunda yükselen şişkinliği hissedebiliyordu.

Onu tahrik edebileceği gerçeği onu sarhoş etmişti. Onu endişelendirdi.

Onu uzaklaştırmak için kollarına yapıştı ama onun yerine sırf sert göğsünü göğüslerine bastırıp ihtiyaç ve sıcaklıkla zonklamalarını sağlamak için onu daha yakın tuttu. Onun tarafından yatağa atılmanın kendisinininkinin çok ötesinde bir deneyim olacağını, o tek kelime etmeden biliyordu.

Bu onu tehlikeli yapıyordu. Üzüntüyle geri çekildi ve Lord Foxstead'in onunla yatmasına izin vermeye cesaret edip edemeyeceğini düşündü.

O da aynı şeyi merak etmiş olmalı ki onu serbest bıraktı ve mırıldandı: "Sanırım haklısın. Benim kanım için fazla zengin bir yemek olabilirsin."

Onun için de öyle olabilir. Evlendiği tek adam sonunda onu tanımadığı birine dönüştürmüştü. Samuel savaşa gideceğini söylediğinde, onu öyle bir hale getirmişti ki, gittiğinde neredeyse rahatlayacaktı. Bir daha hiçbir erkeğin ona bunu yapmasına izin vermeyi reddetti.

Ama bu, kendini sadece flört etmekten mahrum bırakması gerektiği anlamına gelmiyordu, değil mi? Belki küçük bir ilişkiyi bile? Bunun bir sonuca varması gerekmiyordu. Olmasa daha iyi olurdu.

Nathaniel kapıya yönelirken, eteklerini düzeltti ve onun ateşli öpücüklerinin saç tokalarını yerinden oynatmadığından emin olmak için saçına dokundu. Ama nabzının atışını ve Nathaniel'in sert vücudunun kendisinde bıraktığı lezzetli heyecanı durduramıyordu.

Kırılmış porselen parçalarından ve ufalanmış keklerden ustalıkla kaçınarak, eli kapının kolunda durakladı. "Yine de yazık. Baştan çıkarmak için yaratılmış bir vücudunuz var. Sana göstermeyi çok isterdim-" Sözünü kesti. "Ah, ama eğer istemiyorsan, bu olmayacak. Ve hızlı bir takla benim için asla yeterli olmaz."

Kapıyı açtıktan sonra durakladı. "Diana gelmeden ayrılmak zorunda olduğumuz için üzgünüm ama Jocelin ve Jimmy'yi eve götürmemin en iyisi olduğunu düşünüyorum. Koğuş arkadaşımın uzun bir konuşma yapmam gerekiyor ve delikanlının da muhtemelen biraz kestirmeye ihtiyacı var." İhtiyatlı bir ifadeyle ekledi, "Siz ve kız kardeşleriniz için uygun olduğunu varsayarsak, yarın geri dönüp bu tartışmayı tekrar denemek isterim. Ben hâlâ Elegant Occasions'ı kiralamayı tercih ediyorum. Ama Jocelin'i almak istemezseniz bunu anlayışla karşılarım."

Düşünerek ona baktı. Onun himayesini reddetmek istese bile yapmamalıydı. Her zaman paraya ihtiyaçları vardı, özellikle de destekledikleri hayır kurumlarına yaptıkları düzenli ödemeleri sürdürmek istiyorlarsa. Ayrıca, Elegant Occasions olmadan Bayan March koca bulmakta zorlanırdı, özellikle de Lord Foxstead'i bu kadar gözle bir şekilde arzulamaya devam ederse. Eliza'nın vicdanı genç kadını ve küçük oğlunu terk etmesine izin vermiyordu.

Belki Bayan March'ın onları öpüşürken gördüğünde yüzünde beliren harap olmuş ifadeden, belki de her zaman tost isteyen sevimli oğlundan kaynaklanıyordu. Ama Eliza ikisini de reddedemezdi.

Sakin olmaya çalışarak en iyi "yumuşak huylu" ifadesini takındı. "O zaman yarın üçünüzü de göreceğim," dedi yumuşak bir sesle.

Kadının şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Ve kısa bir baş sallamasıyla, gitmişti.

Misafir odasında kaldı, bunun sapıkça bir davranış olduğunu biliyordu. Ama şu anda Bayan March'ın yüzüne bakamazdı. Yarın iyi olacak, mantıklı Eliza olmaya geri dönecekti. Ve bu gece Nathaniel'in yatağında olmanın nasıl hissettireceğini hayal ederek fantezilerine birazcık dalsa, onu kim suçlayabilirdi ki?

Ne de olsa hayali sopalamak gerçeğinden daha iyiydi.

Bölüm 4

Nathaniel, onlar ayrılırken Verity'nin onlara ne kadar nazik davrandığını fark etmekten kendini alamadı. Eliza'nın bu sürece katılmadığını da fark etti.

Durum göz önüne alındığında onu suçlayamazdı. Yine de, Jimmy'yle birlikte arabaya bindikten sonra, Nathaniel Eliza'yla öpüşmelerini yeniden hatırlamaktan küçük bir zevk duydu.

Sam'in karısı hakkında gerçeği söyleyip söylemediğini görmek istemişti. Belli ki adam . Yine de Nathaniel öpücüklerin bu kadar etkileyici olmasını beklemiyordu. Eğer yapabilseydi, onu öpmeye devam ederdi - bundan daha fazlasını da yapardı. Ellerini ve sonra da ağzını o cömert göğüslerle doldurur, Eliza'nın zevkten inlediğini duymak için sabırsızlanırdı.

Gerçekten de hızlı bir düşüş. Ona bundan daha iyi olabileceğini göstermek istiyordu. Pantolonunda bir kalınlık hissederek koltukta kaydı ve dikkatini şaşırtıcı Eliza Pierce'tan ayırdı.

Oyalanmayı bırakmalıydı. Jocelin'e ona karşı olan gerçek hislerini nasıl soracağını bulmalıydı, lanet olsun. Ve daha az yapmak istediği bir şey düşünemiyordu.

"Lord Foxstead!"

Jocelin'in adını birden fazla kez söylediğini ancak o zaman fark etti. "Ne oldu, sevgili kızım?"

Tanıştıkları andan itibaren onun unvanını kullanmaya devam etmiş, o da aralarındaki yaş farkına uygun olduğunu düşünerek bunu teşvik etmişti. Ama en başından beri ona Hristiyan ismiyle hitap ediyordu. Çünkü onun hakkında ona söylemeye cesaret edemeyeceği kadar çok şey biliyordu. Kimseye söylemeye cesaret edemediği kadar.

"Bilmem gerekiyor lordum..." Arabanın koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıplayarak kıkırdayan Jimmy'ye bakarken duraksadı. "Bana ve Jimmy'ye bakmak size zor geliyor mu? Çünkü ben kendi geçimimi kendim sağlamak istiyorum. Hizmete girebilir ya da Londra'da bir mağazada çalışabilirim. Yani, ben çalışırken Jimmy ile ne yapacağımı bulabilirsem-"

"Hizmete falan girmeyeceksin." Bu düşünce onu ürpertti. Generalin peşini bırakmayacağından emindi. "Tanrı aşkına, sen ve Jimmy bir zorluk değilsiniz. Siz benim için babanız kadar önemlisiniz." Ona nedenini söyleyebilmeyi diledi. Ama hiç kimse, o bile bunu bilemezdi. Ayrıca, General Anson'a ona söylemeyeceğine dair yemin etmişti.

"Evet," dedi Jocelin, "ama babama bana bir koca bulacağına söz verdiğinde Jimmy'nin sürpriz bir şekilde ortaya çıkacağını hesaba katmamıştın."

"Önemli değil. İkiniz de hayatımda olduğunuz için mutluyum."

Pelisse'sinin bağlarından biriyle uğraşırken ellerine baktı. "Bayan Pierce ile evlendiğinizde de bu kadar mutlu olacak mısınız?"

Lanet olsun. Eliza'yla onu öpüşürken gördüğünden beri korktuğu konuşmayı yapma zamanı gelmişti.

"Bayan Pierce ve ben düğünden çok uzaktayız. Bir öpücükle evlilik olmaz." İki öpücük de yapmaz. Ama lanet olası bir ilişki olabilirdi. Eğer o da kabul ederse.

"Öyle bile olsa, bir gün *biriyle* evleneceksin, sadece bir varis doğurmak için bile olsa. Ve sonra, eğer bir koca bulamazsam, Jimmy ve benimle ne yapacağını düşünmek zorunda kalacaksın."

"Bir koca bulacaksın," dedi, "çünkü Elegant Occasions bunu yapar ve daha önce hiçbir genç bayanı yüzüstü bırakmadılar."

"Ama buna kalkışmamız gerektiğinden emin misiniz lordum?" diye sordu. "Benim adıma bu işe girişmek mi?"

"Ne yaptığımı biliyorum."

"Ya Bayan Pierce Jimmy'nin gayrimeşru olduğunu öğrenirse?" Neyse ki önünden geçtikleri bir dükkânın camından dışarı bakmaya dalmış olan oğluna başıyla işaret etti.

"Bunu yapmayacağından emin olacağım," dedi Nathaniel, "zaten bunun onu rahatsız edeceğinden de şüpheliyim. Anne ve babasının skandallarla dolu boşanmasını başarıyla atlattıktan sonra Jimmy'nin soyu hakkında endişelenmeyecektir. Ayrıca o ve Verity'nin delikanlıdan hoşlandıkları da ortada. Onu incitecek hiçbir şey yapmazlar. Ya da *sizi*. Onlar o tür kadınlar değil. Ayrıca onun ve kız kardeşlerinin sizi destekliyor olması, Jimmy'nin doğumuyla şüpheleri de ortadan kaldıracaktır."

Eliza'nın onun hakkındaki düşüncelerini yatıştırdığını varsayarak.

"Bakın, askerler!" Jimmy bağırdı, sonra sessiz bir saygıyla ekledi: "Askerler."

Nathaniel'in boğazında bir yumru oluştu. Ne yazık ki Jimmy'nin babası değildi. Delikanlı sevilme konusunda asla endişelenmek zorunda kalmazdı ve kimse onu bir kontun oğlu olarak kötülemeye cesaret edemezdi, piç olsun ya da olmasın.

Jocelin sessizdi.

Ne yazık ki Nathaniel'in bu rahatsız edici tartışmadan vazgeçmeden önce biraz daha bastırması gerekecekti. Jocelin'in Eliza'yla öpüşmesine açık tepki ve Eliza'nın kendi soruları, Jocelin ve Jimmy'nin etrafında kurduğu iskambilden evin, dikkatli olmazsa kolayca yıkılabileceğini ve hepsinin acı ve kalp kırıklığına maruz kalabileceğini açıkça gösteriyordu. Bunun olmasını engellemeliydi.

"Bayan Pierce ile öpüşmemize tanık olduğunuz için üzgünüm, bunun sizi bu kadar üzeceğini tahmin etmemiştim."

Onun bakışlarıyla karşılaştı, bakışları donuklaşmıştı. "Beni üzmedi. Sadece odaya girerken eşiğe takıldım."

"Jocelin, sevgili kızım-"

"Ben artık bir kız değilim! Jimmy'nin varlığı bunu kanıtlamalı." Eteklerini düzeltti. "Bu beni üzmedi." Yüzündeki yaralı gurur ifadesi sözlerini yalanlıyordu. "Neden üzsün ki? Bayan Pierce hoş bir kadına benziyor, yaşınız göz önüne alındığında sizin gibi uygun bir eş araması gereken bir adam için oldukça uygun."

Nathaniel o kadar da yaşlı olmadığını söylememek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Jocelin'in saygınlığını korumasına izin verdi. Şimdiye kadar bunu yapmak için çok az şansı olmuştu.

"Yaşlı olmama rağmen," diye espri yaptı, "henüz bir eş arayışında değilim. Her şey sırayla." Şu anda hayatında uğraşması gereken çok şey vardı. "Ayrıca, Eliza yıllardır benim çevremde. Kur yapacağım birinden çok iyi bir arkadaş."

Yalancı. Dün geceye kadar çoğunlukla öyleydi, özellikle de Sam'le aile hakkında konuşarak geçirdikleri saatlerden sonra.

Ama şimdi Sam'in ona söylediklerine güvenip güvenemeyeceğini merak ediyordu. Savaşırken Elegant Occasions'ın yönetimine yardım ederken yaşadıkları yüzünden tamamen değişmiş miydi? Yoksa onu hiç olduğu gibi görmemiş miydi?

"Onu bir erkeğin arkadaşını öptüğü gibi öpmedin," dedi Jocelin, ses tonunda biraz kızgınlık vardı.

Bunu nasıl inkâr edebilirdi? Muhtemelen öpüşmeye tanık olan herkes için bu çok açıktı. Gerçek şu ki, onun çekiciliği

Eliza müzikaldeki performansının bir sonucu olarak keskinleşmiş olabilirdi, ama Sam'in ölümünü ona söylediğinden beri orada burada fokurdayıp duruyordu.

Ondan önce ya Sam'in karısıydı ve bu yüzden yasaklanmıştı ya da Sam savaştaydı ya da yastaydı ve evlenecek durumda değildi.

Bu tam olarak doğru değildi. Geçen yıl babasının yasını tutmakla annesinin yasını tutmak arasındaki kısa dönemde ona kur yapmış olabilirdi. Greenwood Dükü olan arkadaşı Geoffrey de Diana'ya kur yapmış ve onu kazanmıştı. Nathaniel kesinlikle Eliza'ya kur yapabilirdi. Bunun yerine, onun *dışında* çevrelerindeki herkesle dans etmişti.

Peki neden? Şu anda hala geçerli olan bir dizi nedenden dolayı.

Birincisi, anne babasının evliliğindeki sırlar ailesini neredeyse yok ediyordu ve bunların kendisini ve müstakbel eşini yok etmesine izin vermeyecekti. Ama Eliza'yla ilgili konularda sessiz kalmakta sorun yaşıyor gibiydi.

Ondan saklaması gereken tek sır da bu değildi. Sam'in savaşa gitmesinden onun sorumlu olduğunu zaten biliyordu ama Sam'in Anson'ın kamp yardımcısı olmasından da onun sorumlu olduğunu bilmiyordu. Bunu bilmek Eliza'nın ondan kaçmasına neden olabilirdi.

Bir de unvanına karşı olan görevi vardı. Eliza, Elegant Occasions yüzünden sürekli şehirde olmak isteyecekti ama o Amberly için elinden gelenin en iyisini yapmaya kararlıydı. Bir malikâne yöneticisinin yönetiminde verimli bir şekilde çalışmasını sağlamak biraz zaman alabilirdi, çünkü anne ve babasının birlikte ölümü, o dönene kadar malikâneyi atıl bırakmıştı.

Tüm bunlar Jocelin'in durumu için önemsizdi ve o da sessiz kalmak zorundaydı.

İnledi. Bu yüzden Eliza'ya kur falan yapılmayacaktı. En azından şimdilik. Belli ki o da kur yapmalarının aptalca olduğunu görüyordu, bu yüzden bu konuda onun daha soğukkanlı kafasına boyun eğecekti. Ama onu yatağına alma şansından vazgeçmeye hazır değildi. Çünkü bunu düşünmek bile kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu.

Belki Jocelin'in durumu çözüldükten, Eliza'yla fiziksel çekimlerinin gereklerini yerine getirdikten sonra, kur yapma konusunu yeniden konuşabilirlerdi.

Peki ya hala bunu istemiyorsa? Ya yeniden evlenmeyi hiç istemezse?

Bunu kabullenmek zorundaydı. Hayatında hiç elde edemediği pek çok şeyi zaten arzulamıştı. Bunu da listeye eklemek zorunda kalacaktı.

* * *

Eliza, Diana'nın geldiğini duyar duymaz misafir odasını terk etti. Şeytan alsın! Verity'yi tam zamanında yakalayıp sessiz kalması için yalvarmalıydı.

Çok geç kalmıştı. Meydana bakan özel salonlarında kız kardeşlerine katıldığı anda ne konuştukları anlaşıldı çünkü ikisi de o içeri girdiğinde sıçradı, sonra inlediğinde güldüler.

Eliza onları görmezden gelmeye çalıştı. Doğruca Diana'ya doğru yürüdü ve kanepede her zamanki yerine, onun yanına oturdu, sonra da elini Diana'nın büyüyen karnının üzerine koydu; Diana'nın sadece kocası ve kız kardeşlerinin yapmasına izin verdiği bir şeydi bu. "Küçük yeğenim bu sabah nasılmış bakalım?"

"Yeğenim," diye itiraz etti Diana. "Elegant Occasions için uzun bir varisler silsilesi planladığınızı bilmeni isterim."

"Biz mi?" Eliza ona kuşkuyla baktı. "*Geoffrey* bunu mu planlıyor?"

"Pekala, bu olasılıktan bahsetmedim ama eminim kabul edecektir."

Verity ikisiyle de alay etti. "Sanki ikiniz de çocuğun cinsiyetini seçebilirmişsiniz gibi. Bebek kim olacaksa o olacak. Şimdi, çocuklar hakkında bu kadar konuşmak yeter. Bütün sabah Jimmy ile uğraşmak zorunda kaldım ve kadar sevimli olsa da ayaklarımı yerden kesti."

"Bu yüzden mi oturmak yerine ayaktasın?" Eliza alay etti.

Verity pencerenin yanındaki yerinden Eliza'yı inceledi. "Ayaktayım çünkü Lord Foxstead'in bunca yıllık kediciliğinden sonra öpüşme konusunda olması gerektiği kadar iyi olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Bunu bir cevapla onurlandırmayacağım." Ayrıca, bu özel bir konuydu ve Eliza bunu kız kardeşleriyle paylaşmak istemiyordu.

"Ooh, ayağın ne kadar da yüksekte." Verity karşılarındaki minderlerle dolu sandalyeye oturdu.

"Onu rahat bırakın," dedi Diana. "Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsa, bunu kendine saklamalı."

"Teşekkür ," dedi Eliza küçük kız kardeşine zarif bir selam vererek.

Diana'nın kaşları sıkıntılı bir şekilde çatıldı. "Ama dikkatli ol. Lord Foxstead hepimizle flört etti, bu yüzden bir öpücük onun için hiçbir şey ifade etmeyebilir."

"Oldukça farkındayım," diye yanıtladı Eliza. *İki* öpücük bile onun ününe sahip bir adam için hiçbir şey ifade etmeyebilirdi.

"Dürüst olmak gerekirse," diye devam etti Diana, "gözünü Verity'ye diktiğinden emindim."

"Ben de öyle," dedi Eliza. "Ya da onun koğuşunda, Bayan March."

"Verity, "Jimmy'nin Lord Foxstead'in oğlu olma ihtimalini konuştuktan sonra aklıma geldi de, Jimmy'nin tereyağından hoşlanmadığını bile bilmiyordu. Bu bir babanın bileceği bir şey gibi görünmüyor mu?"

Diana başını salladı. "Babamız bizi yedi yaşımızdan önce neredeyse hiç görmedi. Yemek tercihlerimizden kesinlikle haberi yoktu. Bunu sadece bakıcılarımız ve belki de annem biliyordu."

Verity, "Kabul ediyorum, babam annem de dahil olmak üzere hiçbirimizle pek ilgilenmezdi," dedi. "Ama Bayan March bir süre Lord Foxstead ve annesiyle birlikte yaşadı. Hepsinin birlikte yemek yediğini düşünebilirsiniz, özellikle de bir yoksa." Verity çenesine vurdu. "Yine de, eğer Lord Foxstead'in metresiyse, nasıl olup da önce annesiyle sonra da kız kardeşiyle yaşamaya başladığını merak ediyorum."

Eliza yüzünü buruşturdu. Karga yemekte hiç iyi olmamıştı. "Aslına bakarsanız, kocası yurtdışındayken Bayan March'ın nerede olduğuyla ilgili bütün meseleyi açıklığa kavuşturdu."

"Teğmen March'la birlikte miydi?" Verity sordu, sonra güldü. "Bana söyledi. Parktayken ona nazıkçe kocası hakkında sorular sormayı başardım. Çok fazla bir şey söylemedi ama *bunu* ağızından kaçırmayı başardı." Gözleri parladı. "Kadınların savaşa gitmemesi buraya kadarmış."

"Her halükârda," dedi Eliza kibirli bir tavırla, "Bayan March'a olan duyguları konusunda yanılmışım galiba."

"O öpücükten sonra öyle diyebilirim." Verity Diana'ya baktı. "Onu tam olarak *nasıl* öptüğünü görmeliydin."

"Öyle mi?" Diana merakının yeniden alevlendiği belli olan bir sesle sordu.

Verity sesini alçalttı. "Adamın elleri kızın poposundaydı ve kızın elleri de adamın saçlarındaydı."

"Vay, vay," dedi Diana. "O zaman sanırım öpüşmesinin 'etrafta dolaşarak' çok daha mükemmel hale geldiği sonucuna varabiliriz."

O ve Verity güldüler.

Eliza ikisine de ters ters baktı. "Sanki ben hiç bir erkek tarafından dokunulmamış narin bir çiçek değilim. Tanrı aşkına, ben evlendim. Eğer ellerimi bir erkeğin saçlarına sokmak istersem, bunu gayet iyi yapabilirim."

Verity ayıldı. "Diana onun hakkında haklı. Dikkatli ol, sevgili kardeşim. Eş bulma niyetine hangimizin uygun olduğunu görmek için beni ve seni test ediyor olabilir."

"Eğer niyeti buysa, bu konuda kesinlikle acele etmiyor," dedi Diana.

"Annesi öldü," Verity. "Hepsi bu kadar. Ama hiçbir şey almıyor daha genç. Zaten otuz bir yaşında."

"Otuz." Kaşlarını kaldırıp Eliza'ya baktıklarında Eliza kendini tekmeleyebilirdi. Onlara meydan okurcasına baktı. "O otuz yaşında. Samuel otuz bir dedi ama yalan söyledi."

"Ne büyük bir şok," diye mırıldandı Diana.

"Demek istediğim," diye devam etti Verity, "anne ve babası öldü, kız kardeşi evli ve bir varise ihtiyacı var. Yani eğer birazcık akli varsa, bir eş arıyordur. Yani, geçen yıl hepimizle dans ederken başka ne yapıyordu ki?"

"Hepimiz değil," diye mırıldandı Eliza. "Ben değil." O zamandan beri içini kemiriyordu bu. Onunla dans bile etmeyecek kadar nesi vardı?

"Bekle bir dakika." Diana gözleri parlayarak doğruldu. "O *hiç* seninle dans etti mi?"

"Hayır. Ya da en azından gençliğimizden ve Samuel bana kur yaptığından beri. Lord Foxstead'in o zamanlar bile bir ünü vardı." Savunmacı bir tavırla ekledi, "Ne olmuş ona?"

"Ne olmuş yani? Görmüyor musunuz? Biri hariç tüm kızları öpen küçük çocuk gibi. Her zaman, *öpmediği kız* onun hoşlandığı kızdır."

"Bu çok saçma," dedi Eliza, yerinde benzetmeyi görmezden gelmeye çalışarak. "Kont yedi yaşında bir çocuk *değil*." Ve şu anda ihtiyacı olan son şey, onun kendisini neden istemediğine dair bahanelerdi. "Özel olduğu sürece beni öpmekle ilgili bir sorunu yok gibi görünüyor. Onun sorunu benimle toplum içinde dans etmek."

"Oh, saçmalık," dedi Verity. "Seni herkesin içinde öpecek kadar kabalaşmaz. Geoffrey bile Diana onunla evlenene kadar bunu yapmadı. Ayrıca, kapısı açık bir odada olmak pek de özel sayılmaz. Seni öptüğüne göre seninle dans etmeyi ne kadar çok isteyeceğini bir düşünsene."

"Sevgili Verity, bu daha çok tersi," dedi Diana. "Dans öpüşmeye, öpüşme kucaklaşmaya, kucaklaşma da-" Verity'ye sırtıttı. "Ama hayır, sen hâlâ masum olduğun için bunu sana söyleyemem."

Verity ona bir yastık fırlattı.

Eliza ayağa kalktı. "Bazen ikiniz de çocuk oluyorsunuz, yemin ederim."

"Bekle!" Verity, dedi ve Eliza'yı eteklerinden yakaladı. "Bayan March hakkında ne yapacağımızı konuşmalıyız."

"Evet," diye karıştı Diana. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Eliza içini çekerek yerine oturdu.

Diana onun dizini okşadı. "Ama Lord Foxstead konusunu kapatmadan önce, samimiyetle söylemek isterim ki, Samuel'den daha iyisini hak ediyordun ve şimdi belki de bunu elde edeceksin."

"Nathaniel ile mi? Zor görüyorum-"

"Ona artık *Nathaniel* mi diyorsun?" Verity sırtarak Diana'ya baktı. "Başının belada olduğu kesin. Kimse Lord Foxstead'e Nathaniel diyemez."

"Bunun onun Hristiyan adı olduğunu bile bilmiyordum," dedi Diana. "Geoffrey'nin bunu kullandığını hiç duymadım."

"Ailesi kullanıyor," dedi Eliza savunmacı bir tavırla. "Ona Nat diyorlar. Ona *böyle* hitap etmem için bana izin vermediğine dikkat edin."

Verity, "Evet, ama Bayan March'a kendisine Lord Foxstead'den başka bir şey demesi için izin vermedi," dedi. "Yani zaten oyunun önündesiniz."

"Bayan March'tan bahsetmişken," dedi Diana, "onu kendim değerlendirmek için çok geç geldiğim için üzgünüm, ama nasıl biri? Güzel mi? Garip mi? Sosyal nezaketten yoksun mu?"

"Biraz garip, evet," dedi Eliza.

"Ama her şeyden çok utangaç," diye ekledi Verity.

"Rosy'nin 'utangaç' olduğu gibi mi?" Diana açık bir alaycılıkla sordu.

Eliza içini çekti. "Hayır. Aslında utangaç. Acı verici bir şekilde." Verity'ye döndü. "Onunla ve Jimmy'yle birlikteyken sana çok şey söyledi mi?"

"Tek kelime bile etmedim. Ve bilirsin, çekingen bayanları konuşturmakta genelde iyiyimdir." Verity kız kardeşlerine alaycı bir gülümseme fırlattı. "Hemen her şeyi söyleyebileceğimi gördüklerinde, en azından bir iki fikir beyan edebilecek kadar rahatlıyorlar."

"En hafif tabirle." Diana Eliza'ya baktı. "Bayan Paskell'le ilk tanıştığımızda ne kadar suskun olduğunu hatırlıyor musun?"

"Nasıl yapmam?" Eliza kıkırdadı. "Verity onu kendisinin bir kopyasına dönüştürdü, genç hanım bir markiyle evlenmeden önce bile. Ve şimdi kadın da en az Verity kadar eğlenceli."

Verity ayağa kalktı ve birkaç dramatik selam verdi. "Teşekkür , teşekkür . O benim başyapıtım. Hâlâ arkadaşız, biliyorsun."

"Biliyoruz!" Diana ve Eliza hep bir ağızdan.

Sonra ikisi de güldü. Eliza biraz rahatladı. Bazen onu en iyi anlayan kadınlarla konuşmak iyi geliyordu. Tabii romantik ilişkilerine karışmadıkları sürece.

Eliza Verity'ye gülümsedi. "*Seni* Bayan March'ın açılmasını sağlamakla görevlendireceğiz."

Diana, "Elbise değerlendirmesini yaptığımda ve provalarını denetlediğimde bu konuda yardımcı olabilirim," dedi. "Bu kaçınılmaz olarak genç hanımların güvenini kazanır. Ve eğer dediğiniz kadar güzel görünüyorsa, tarzını değiştirmek için fazla bir şey yapmam gerekemeyebilir."

Verity, "Oğlunun dikkatini çok sık dağıtmasını engelleyebilirsek yardımı olacaktır," diye ekledi. "Onun hakkında konuşurken biraz daha açık sözlü olduğunu kabul ediyorum. Ve dışarıda olmak onu rahatlatıyor gibiydi, çocuğun peşinden koşmak zorunda kaldığında bile."

Eliza defterini çıkararak, "Bu bana bir şey hatırlattı," dedi. "Jimmy için bir bakıcı bulacağıma söz vermiştim. Bunu bugün yapabilirim, Foundling Hastanesi'ni ziyaret edebilirim."

"İyi fikir," dedi Diana.

"Ama onunla ilgili planlarımıza dönersek," dedi Verity, Eliza'ya temkinli bir bakış atarak. "Bence Lord Foxstead'in ona sosyete iğlerinde çok fazla eğlik etmemesini önermeliyiz. Aksi takdirde, insanların ikisi hakkında da Eliza'nın yaptığı gibi varsayımlarda bulunma riskiyle karşı karşıya kalırız. Diana ve Geoffrey ya da Eliza, hatta Leydi Osborne uygun görürse Lord Foxstead'in kız kardeşi bile gidebilir."

"Ve kararımızı ona Eliza söylemeli," diye belirtti Diana. "*Ona* kızmayacaktır." Sırıttı. "Elleri zaten onun poposundaysa kızmaz."

"Verity bu konuda abartıyor," diye mırıldandı Eliza.

"Ya da herhangi bir nedenle Jocelin'e eşlik etmesi gerekiyorsa," diye devam etti Diana, "ayrı tutulmaları gerekir." Eliza'ya kaşlarını kaldırarak baktı. "Eliza'ya vermemiz gereken bir başka görev de onu eğlendirmek, çünkü Eliza'dan çok hoşlanıyor."

"Ben de *bundan* pek emin değilim." Eliza durakladı. "Yine de ayrı tutulmaları gerektiğine katılıyorum, çünkü bence kız ona deliler gibi aşık."

"Gerçekten mi?" dedi Diana. "Bu çok talihsiz bir durum. Yani *onun* için, çünkü belli ki o aynı şekilde hissetmiyor ve bunu açıklamayı uygun görmedi."

"Aslında ..." Eliza sakın bir nefes aldı, kız kardeşlerinin söyleyeceklerinin üzerine çullanacaklarını biliyordu ama söylenmesi gerektiğinin de farkındaydı. "Görünüşe bakılırsa, aptal herif onun duygularından habersizmiş, ta ki

öpüşmemize tanık olduktan hemen sonra yüzünü gördüm. Bu arada, beni *bu* yüzden öptü. Ona, onun hakkında ne hissettiğini söylediğimde haklı olup olmadığını anlamak için."

Verity gözlerini devirerek, "Elbette, bu her şeyi açıklıyor," dedi. "Öpücüğün, sen odadan çıkarken bakışlarıyla seni takip etmesiyle ya da *benimle* dans ederken nasıl *olduğunu* sormasıyla hiçbir ilgisi *yoktu*-"

"Bunu bana da yaptı!" Diana Verity'ye anlattı. "Dans ederken Eliza'dan bahsetti, yani."

Eliza bu ilginç ifşaattan çok fazla anlam çıkarmamaya çalışarak, "Şimdi de eğlence olsun diye beni sıkıştırıyorsun," dedi.

Diana çenesini uzattı. "Yemin ederim değilim. Onunla dans ettiğim tek seferde Samuel'in ölümünün seni üzüp üzmediğini öğrenmek istedi. Ona tabii ki olduğunu söylediğimde, bunu duymaktan rahatsız olmuş gibi göründü ve sonra konuyu değiştirdi."

Eliza başını salladı. "Neden umursuyor ki? Ve neden hiç sormadı *Ben* mi?"

"Bilmiyorum." Diana ona baktı. "Ona doğru şeyi söyledim, değil mi? O zamanlar oldukça kötü durumdaydın. Değil mi?"

Eliza sertleşti. "Bağta öyleydim... ta ki adamın bana geçinmem için hiçbir Gey bırakmadığını ve bir sürü kumar borcu olduğunu öğrenene kadar. Elbette bunun suçunu Lord Foxstead'le geçirdiği zamana atıyorum."

"Yerinizde olsam kontu suçlamak için bu kadar aceleci davranmazdım." Verity Eliza'ya bir bakış fırlattı. "Samuel'in bir keresinde kumar borcunu ödemek için babamdan para istediğini duydum ve bunun ilk kez olmadığını anladım. Tabii bu biz evden ayrılmadan ve Samuel savaşa gitmeden önceydi."

Eliza tek kaşını kaldırdı. "Ve bu Kont'un etkisini çürütmez." "Doğru," dedi Diana, "ama sanki Lord Foxstead kocanız artık karşılayamayacağı bir noktadan sonra kart oynamak."

Diana haklıydı. Yine de Eliza'nın Samuel'le olan evliliği ve Nathaniel'le olan geçmişi hakkındaki bu tartışma ona fazla gelmişti. Eliza ayağa fırladı ve ellerini kalçalarına koydu. "Yeni müvekkilimiz ve nasıl ilerlememiz gerektiği hakkında konuşacak mıyız? Yoksa siz ikiniz hayatımı incelemeyi bitirene kadar ben biraz yürüyeyim mi?"

Kız kardeşleri hep bir ağızdan iç çektiler. Sonra Verity yüzünü buruşturdu. "Uslu duracağız."

Gerçi bazen hiç eğlenceli olmuyorsun."

Samuel de evliliklerinin sonlarına doğru bunu söylemeye başlamıştı. Her zaman bunun haksızlık olduğunu düşünmüştü. Ama ya haklıysa? Ya o *da*

sıkıcı bir yaratık mıydı? Ya da en azından evlendikten sonra öyle mi olmuştu? Tanrım, Nathaniel'in onu bu şekilde görmediğini umuyordu.

Tekrar yerine oturdu ve eteklerini düzeltti. Yapsa da fark etmezdi. Çünkü onunla yatmasına izin verebilirdi ama kendisiyle evlenmesine asla izin vermezdi. Nathaniel ceketinin içinde ne kadar iyi görünürse görünsün, bunların hiçbirini tekrar yaşamayacaktı. Samuel'den dersini almıştı.

Bölüm 5

Nathaniel ve Jocelin ertesi gün Grosvenor Meydanı'ndaki eve vardıklarında, Norris'in onlara bahçeyi göstermesine şaşırđı.

Norris, "Düşes ve kız kardeşleri birazdan yanınızda olacaklar, lordum," dedi. "Siz ya da hanımefendi çay ister misiniz, efendim?"

"Bu harika olur, teşekkürler Norris."

Norris gider gitmez Jocelin fısıldadı: "Düşes mi? Ben bir düşesle tanışamam! Ne diyeceğim? Nasıl davranacağım?"

"Sorun değil, sevgili kızım, sevgili hanımefendi." Kelimeler ağzından çıkarken tuhaf hissettiriyordu. Onun için bir çocuktan çok daha fazlasıydı. Ama onun durumundaki bir kadının kesinlikle bir kadın sayılabileceğini kabul etmeliydi. "Elegant Occasions'ın hanımefendilerinden biri geçen yıl bir dükle evlendi. Ama artık bir düşes olmasına rağmen, davranışlarından bunu asla tahmin edemezsiniz. Törene bağılı değil ve yemin ederim onu seveceksiniz."

"Pekâlâ. Sen öyle diyorsan." Japon balığı havuzuna bir göz attı. "Umarım Jimmy bugün Leydi Osborne'a fazla gelmez."

"İyi olacağından eminim. Eliza'nın gönderdiği genç bayanların isim listesine bir göz attım ve yarın görüşmek üzere bir sürü bakıcı ayarladık bile. Tess o zamana kadar idare edebilir."

"Ama-"

"Endişelenme, Jocelin. Neden şuradaki banka oturup rahatlamaya çalışmıyorsun? Çok güzel bir gün ve bahar kapıda. Bunun tadını çıkarabilirsin."

Pierce'in bahçesine sadece birkaç kez gitmişti. Sam sonra Nathaniel'i kendi evinde ağırlamaktansa onun bekâr evine gitmeyi tercih etmişti. Nathaniel'in, Sam'in bir kontun varisinin arkadaşı olmasından hoşlansa da, onu bir aile ortamında ağırlamanın kendisini gerdiğini anlaması savaş alanında geçirdikleri zaman gerekmişti.

İlk kez bunun Eliza'yla bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Nathaniel'i ünü yüzünden mi orada istememişti? Ya da Nathaniel Eliza'yı tanıdıkça daha olası görünen şey, *Sam* de aynı nedenle mi onu orada istememişti? Lanet olası kış, Nathaniel'in karısını baştan çıkarmaya çalışacağından mı korkuyordu? Bu öfkelerendirici bir düşünceydi ama

daha önce düşünmüştü. Cevabı bilmek istiyordu ama bunu kime soracağından emin değildi.

Muhtemelen Eliza değil, ve kesinlikle Jocelin'in önünde değil.

Şimdi bankta oturuyordu. Nathaniel ayakta durmayı tercih etti. Ve dolaşmayı. Bunun için fazla yer yoktu ama yine de yaptı. Bir köşede bol miktarda parlak çiçek ve ortasına gizlenmiş boyalı bir kuş yuvası olduğunu fark etti.

Japon balığı havuzunun etrafında dönerek, incelemek için yanına gitti. Üçgen şeklindeki kuş evinin iki kenarı güzel bir gök mavisine boyanmış sarkan bir çatı oluştururken, üçüncü bir kenarı da kuşlar için kemerli açıklıklar içeren ev kısmı için bir platform görevi görüyordu. Evin alt kısmı boyunca küçük çiçekler boyanmış ve çıkıntı dışa doğru çıkıntı yaparak etkiyi tamamlamıştır. Çıkıntı boyunca çeşitli tohumların kalıntıları serpiştirilmiştir.

"Kuş evi benim," dedi Eliza onun arkasından. "Kuşların gelmesini seviyorum, bu yüzden onları besliyorum."

Ona bakmak için döndü ve Diana'nın da onunla birlikte dışarı çıktığını fark etti. Jocelin çoktan ayağa kalkmıştı ve Diana Jocelin'i tekrar oturmaya çağırıyordu. Böylece dikkatini elinde bir torba tohum tutan Eliza'ya yöneltmekte özgür kalmıştı.

"Ne tür kuşlar alıyorsunuz?" diye sordu.

"Çoğunlukla ispinozlar, kızılgerdanlar ve güvercinler, ama arada sırada bülbül ve karataavuk da olur. İlkbaharda en çok bülbülü severim tabii ki." Kuş evinin çıkıntısına tohumlar saçtı. "Ötüşü çok güzel ve çeşitlidir."

Nefesinin altından "Sanki tanır ," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Yok bir şey. Sadece yüksek sesle düşünüyordum."

Elbette kuş seslerinden hoşlanıyordu. Eliza'nın sesi bir bülbülünkinin saf tınısına sahipti ve bugün bazı açılardan bir güvercini bile andırıyordu; göğsü dantellerle süslenmiş, beyaz muslin elbisesi kısa bir trenle neredeyse arkasından tüyler dökülüyormuş gibi görünüyordu. Güvercin beyazı bir önlük bu etkiyi tamamlıyordu.

"İtiraf etmeliyim ki kız kardeşlerim onları beslememden nefret ediyor," dedi. "Özellikle kızılgerdanlar ve karataavuklar çok gürültülü olabiliyor, bülbüller de Diana ve Verity'nin şafaktan önce yorgun argın geldikleri mevsimde çok fazla ötüyorlar. Ama zaten hemen yatamadığım için kuşlar beni rahatsız etmiyor, bu yüzden uzanıp onları dinlemeyi seviyorum."

"Bu da Geoffrey'nin sana neden gece kuşu dediğini açıklıyor."

Gözlerini devirdi. "O sadece herkesin kendisi ve Diana gibi şafakta kalkmasını tercih ediyor."

Bu ona Diana'nın tanıştırılması gerektiğini hatırlattı. Sıraya doğru döndü ve Eliza bir elini onun koluna koydu.

Bakışları ona yöneldiğinde, "Bırak biraz konuşsunlar ve birbirlerini tanısinlar," diye mırıldandı.

"Ama Diana'yı tanıştırmalıyım."

"Sen kuş evini incelerken ben çoktan inceledim."

"Ah. Ben sadece ... şey ... düşünmüştüm. Jocelin bir düşesle tanışacağı için gergindi."

"Öyle görünmüyor. Bu arada, onu her seferinde korkutuyorum." Eliza sesini alçalttı. "Zavallı kadın benden hoşlanmıyor, değil mi?"

İç çekti. "Senin kim olduğun olmasa eminim yapardı. Benim için yani. Dün seni öperken beni görmesine izin verme dürtüsüne asla boyun eğmemeliydim."

"Ben de böyle bir şey olduğu için üzgünüm."

"Beni yanlış anladınız. Öpüştüğümüz için pişman değilim. Keşke bunları özel olarak yapabilseydik." Onu kucaklayabilir, göğüslerine dokunabilir ve onunla hıznırca sevişebilirdi.

Onun nesi vardı? Jocelin onun ilk sorumluluğu olmalıydı, öyleyse neden onu topluma kazandırabilecek kişiyi yabancılaştırma riskini alıyordu? "Dün gece düşünebildiğim tek şey o öpücüklerdi," diye itiraf etti.

Çünkü belli aklını kaçırmış.

"Bunu kötü çapkın söylüyor," diye karşılık verdi. Bu biraz canını sıktı. "Artık değil."

"Rakehell kısmı mı yoksa kötü şöhret kısmı mı?"

"Birincisi. İnsan bir kez kötü bir şöhrete sahip oldu mu, ondan kolay kolay kurtulamaz."

Gülümsedi. "Ailemin de defalarca gösterdiği gibi."

"Ama doğrusunu söylemek gerekirse, bir çapkın gibi davranmayalı epey zaman oldu."

"Sadece senin sözüne mi güvenmem gerekiyor?"

"Seni rahat ettirecek şeyi yapmalısın." Tohum torbasını ondan çaldı, bunu yaparken parmağını avucunun içinde gezdirmeye özen gösterdi. "Ben de aynısını yapmalıyım." Savaşırken bazı tohumları çıkıntının üzerine saçtı.

Hızla çarpan kalbini bastırmak için. "Ne de olsa hâlâ çok iyi kullanabileceğim bir tırmıkçı becerisine sahibim. Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Hayır, gerçekten. Dün çok yetenekliydin." Başını eğdi. "Asıl soru, bu becerileri kaç kadın üzerinde kullandığın."

"Birkaç yıldır hiç olmadı. En azından sana kadar." Kızın elini tutarak parmaklarını tohum torbasının etrafına doladı ve ne kadar narin bir ele sahip olduğuna hayret ederek orada tuttu. "Muhtemelen buna inanmadığını biliyorum ama bu doğru."

Savaş onu değiştirmişti, buna şüphe yoktu. Yarımada'da etkilenmemesi için çok fazla kadının kullanıldığını ve istismar edildiğini görmüştü. Annesinin ifşaatları da onu etkilemişti.

Sonunda Eliza telaşlı ve kızgın bir ifadeyle elini onunkinden çektiğinde, Diana ve Jocelin'in gitmiş olduğunu görmek için başını çevirdi. "İçeri girmeliyiz." Jocelin'in ona tek kelime etmeden gittiğine inanamıyordu.

"Şimdi değil," dedi Eliza.

Bakışlarını ona dikti. "?"

"Diana'yla birlikte soyunma odasına gittiler, böylece en iyi hangi tarzda görüldüğünü belirlemek için ona birkaç elbise deneyebilecekler." Başını yukarı kaldırdı. "Bayan March'ı çeşitli soyunma aşamalarında görmek istemiyorsanız ..."

"Tanrım, hayır."

Bu onu memnun etmiş görünüyordu, bu da onu kesinlikle memnun etti.

Tohum torbasını önlüğünün cebine soktu. "O zaman neden kız kardeşlerimle birlikte Jocelin için geliştirdiğimiz planı tartışmıyoruz? Eğer onaylarsanız, ücretin ne kadar olacağını açıklayabilirim."

Yani işlerine geri dönmüşlerdi. Güzel. Muhtemelen en iyisi buydu. "Ne kadar olduğu umurumda değil. Ne olursa olsun ödeyeceğim."

"Gerçekten mi?" Kadın ona şüpheyle baktı. "Yani, yüz bin pound sana doğru geliyor mu?"

Ağzı açık kaldı. "Yüz bin pou-"

Kadının kahkahası adamın öfkeli tepkisini kesti. Gülümsemesini bastırmaya çalışarak, "Başka bir deyişle, ne kadar olduğunu önemsiyorsun," dedi.

"Param var, seni küçük fındırdek ve Jocelin'i iyi bir yere yerleştirmek için harcamaya hazırım," diye tersledi. Bu şartlar altında onun için yapabileceği en az şey buydu. "Ama bu deli olduğum anlamına gelmez."

"Tanrıya şükür." Gözleri parladı. "Deli bir adamla iş yapmak istemezdim."

Başını sallayarak ona alaycı bir gülümseme gönderdi. "Teklif ettiğiniz gerçek ücret nedir?"

Daha makul bir rakam söyledi, ki bu onun beklediğinden daha azdı.

"Bu kabul edilebilir görünüyor."

"Sağlamayı planladığımız her bir ürün veya hizmet için size tahmini bir tutar sunabilirim. Bana yarına kadar süre verin."

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Ayrıntılara ihtiyacım yok. Hiçbirinizin beni aldatmayacağını biliyorum."

"Oh, öyle mi? Belli ki sen ve Geoffrey farklı kumaşlardan kesilmişsiniz."

Omuz silktili. "Çünkü ben aristokrasi içinde büyüdüm, o ise her kuruşa dikkat etmeye alışkındı. Sanırım onun yaşındayken beklenmedik bir şekilde bir dükalığın ve beraberinde getirdiği her şeyin miras kaldığını keşfedince böyle oluyor. Dedikleri gibi, eski alışkanlıklar zor ölür."

"Doğru." Bankı işaret etti. "Kız kardeşlerimle planladığımız her şeyi konuşurken neden oturmuyoruz?"

"İçeri girip sabah odasında oturabiliriz."

Onun önünde aceleyle banka doğru ilerledi. "Açık havayı tercih ederim."

"Ama içeri girmek istememenizin nedeni bu değil." Kıkırdadı. "Kız kardeşlerinin bizi görebileceği bir bahçede olmanın seni öpmeye çalışmamı engelleyeceğini sanıyorsun."

"Öyle değil mi?" Oturdu ve onu bankın diğer ucuna göndermek için bariz bir girişimde bulunarak eteklerini etrafına yaydı.

Belli ki onu çok iyi tanımıyordu. Kadının muslin eteklerinden bir avuç kaldırarak yanına oturdu, sonra da eteklerini dizlerinin üzerine serdi.

Bu onu şaşırtmışa benziyordu. "Bir beyefendi bir eteklerine el koymaz, efendim."

"Ben bir centilmen değilim," dedi ona.

Kaşlarını çattı. "Az önce bana artık bir rakehell olmadığını söylemiyor muydun?"

"Ben de çapkın değilim." Sesini sertleştirdi. "Ben bir askerim. Ve bir asker kazanmak için neye ihtiyacı varsa ona el koyar."

"Neyi kazanmak için?" diye sordu

hafifçe. "Seni."

Lanet olsun dostum, bu yapman gereken son şey. Onu kazanmaya çalışmak.

Kızın şok olmuş ifadesi onun düşüncelerini yansıtıyordu. Sonra onun yanaklarındaki rengin yükselişini ve güzel bir pembeye dönüşmesini izledi. Cesaret edebilseydi onu hemen o anda öpebilirdi ama onu tüm ev halkının önünde utandırmak istemiyordu. Zaten bunu Verity ve Jocelin' önünde yapmış olması yeterince kötüydü.

Gülümsedi. "Ama yalnız kalana kadar beklemeye hazırım. Gerçekten yalnız." "Öyle mi?" Gevşedi, sonra ona kesinlikle fingirdek bir gülümseme attı. "O zaman

Ben de öyleyim."

Kanı yarım saniyeliğine şiddetli ve sıcak aktı. "Çünkü asla öyle olmayacağımızdan emin olacaksın?"

"Çünkü efendim, herhangi bir şekilde... tatmin edici bir karşılaşma yaşamamız için yalnız olmamız gerekecek."

Şoke olma sırası ondaydı. Ama o ne zaman ve nerede olduğunu sormaya fırsat bulamadan eteklerini dizinden çekti ve ekledi: "Ancak bugün senin koğuşunu konuşmamız gerekiyor. Bu yüzden ikimiz de aklımızı ve bedenimizi elimizdeki işe versek iyi olur."

Bankta yüzünü ona dizini kasıtlı olarak onunkine bastırdı. "Aynı anda iki şey yapabilirim, biliyorsun. Sanırım sen de yapabilirsin."

"Şu anda sadece bir tanesini yapmayı tercih ediyorum."

Kadın ellerini kucağında birleştirdi. Onun beyaz eteklerinin altında ne yattığı fikri dikkatini dağıtmamaya çalıştı.

"İlk etkinlik için önerimiz şu," diye devam etti, bir öğretmenin ders anlatması gibi. "Kolay olacağına inandığımız bir etkinlik seçtik: Foundling Hastanesi yararına, Richmond'da dostlarımız Crowder'lar tarafından düzenlenecek bir şenlik."

"Ne tür bir şenlik? Prinny'nin geçen yıl Carlton House'da düzenlediği danslı ve yemekli şenlik gibi mi? Yoksa akrobatların ve salıncakların olduğu bir köy şenliği gibi mi?"

"Korkarım akrobatlar ve salıncaklar ya da yemek masalarından aşağı akan şırl şırl dereleler yok."

"Ah."

Adam başka bir şey söylemeyince, "Prens özenle hazırlanmış akşam yemeğini onaylamadın mı?" diye sordu.

"Bu utanmazca bir savurganlıktı ve ulusun finanse etmek zorunda kalmaması gereken bir savurganlıktı."

"Kesinlikle katılıyorum. Gerçi katılmanıza oldukça şaşırdım."

"Asker, hatırladın mı?" dedi acımasızca. "Maliyet yüzünden adamlarımızın yiyeceksiz ya da gerekli mühimmatsız kaldığı çok zaman oldu. Prens 120.000 poundluk meselesi tüm alayımızı tüm savaş boyunca finanse edebilirdi."

Sanki onu anlamaya çalışıyormuş gibi şaşkınlıkla ona baktı.

Bunu kabul edemezdi. "Ayrıca," dedi, bir rakehell'in hafif tonuna geri dönerek, "buzlu şampanyayı çok erken bitirdiler. Ve gruplar iğrençti."

"Şey," dedi, "bu şenlik Mayıs'ın ilk günü, bu yüzden çoğunlukla mayıs direği, oyunlar ve mumyalama gibi Mayıs Günü için tuhaf gelenekler içerecek. Ayrıca konuklar bir Mayıs kraliçesi de seçecekler."

"Kimin fikriydi bu?"

"Aslında benimki. Bir kitapta eski moda Mayıs kutlamalarına dair bazı resimler gördüm ve bunun eğlenceli olacağını düşündüm."

"Hayal gücü kuvvetli," dedi. Ona hiç öyle biri gibi gelmemişti ama şimdi düşününce, müziğe olan sevgisi göz önünde bulundurulduğunda mantıklı geliyordu.

Kadın neşelendi. "Dekorun çoğunu Verity'ye bıraktım, çünkü bu onun güçlü yönü, ama orkestrayı kendim seçtim. Baharı çağrıştıran parçalar çalacak." Bir kez gittiğinde, ona her şeyi anlatmaya hevesli görünüyordu. "Diana şimdiden Jocelin'e bolca çiçek işlemeli bir elbise giydirmeyi planlıyor, ben de saçlarını ona göre süsleyeceğim. Ayrıca açık havada lezzetli bir akşam yemeği olacak ve Verity yemekleri denetleyecek. Konuklar hayır kurumunun çok çeşitli destekçilerini temsil ettiğinden, Jocelin çeşitli insanlarla tanışma fırsatı bulacak. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Gözlerini ona dikti. "Aslında bu kulağa mükemmel geliyor. Foundling Hastanesi'nden bir bakıcı tutabileceğimizi varsayarsak, Jocelin kuruma yardım etmenin bir parçası olmaktan mutluluk duyacaktır ve annem bir destekçi olduğu için, Jocelin'i tanıştırabileceğim birkaç kişi tanıyor olabilirim."

Eliza kısa bir süreliğine rahatsız görünüyordu ama o bunun üzerinde durmadı, Eliza'nın sadece tüm ayrıntılar hakkında endişelendiğinden emindi.

Bu arada o da heyecanlıydı. Elegant Occasions hakkındaki içgüdülerinin doğru olduğunu görmek ne kadar da rahatlatıcıydı. Öne doğru eğilerek, "Onun için aklınızda başka hangi etkinlikler var?" diye sordu.

Sonraki yarım saatini baş döndürücü bir etkinlik listesi hazırlayarak geçirdi. Önce dans ve görgü kuralları eğitmenleriyle dersler, ardından da en iyi evlerde düzenlenecek çeşitli küçük partiler ve akşam yemekleri. Daha sonra konserler ve müzelere geziler ve bunun gibi

Jocelin daha sakın koşullar altında ona kur yapmak için çeşitli beyefendilerle tanışmıştı.

"Tüm bunlar bittiğinde," diye mırıldandı, "kesinlikle bir ya da iki değerli beyefendi bulmuş olacak. Ve bir kez daha, tüm bu durumlarda, onu tanıdığım erkeklerle tanıştırabileceğim."

"O konuda," diye araya girdi Eliza, yüzünde aynı rahatsızlık ifadesi belirmişti. "Jocelin'e etkinliklerde e lık *etmemenin* en iyisi olacağına *karar* verdik. Etkinliklere *seninle* değil, bizimle katılması gerektiğine."

Güçlükle konuşarak ona baktı. Sonra kaşlarını çatı. "Bu asla olmayacak."

"Neden olmasın?"

"Bizim sınıfımızdan insanların yanında ne kadar gergin olduğunu gördünüz. İhtiyacı olduğu anda onu terk etmeyeceğim. Ve işe yarayabilirim, lanet olsun. Hayatın her kesiminden beyefendiler tanıyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ayrıca, ya adamın biri onu yalnız yakalayıp onunla birlikte olmaya kalkarsa? Babasına onu koruyacağıma söz verdim."

"Bizi bunun için tuttunuz, unuttunuz mu?" Her nasılsa, sesi  eliğın üzerindeki saten gibi hem yumuşak hem de kararlı hale geldi. "Onu korumak, ona etrafı tanıtmak ve onu rahatlatmak için. Eminim    m z bu işi senin tek başına yapabileceğinden daha iyi yapabiliriz."

Onunla alay etti.

Büyük hata. Kaşlarını kaldırarak, gidecekmiş gibi ayağa kalktı. "Bu çok saçma. Kız kardeşlerim aslında Jocelin'in etkinliklerine katılmamanın bilgeliğini görecek kadar açık fikirli olmanı bekliyorlardı, ama onlara bunun için fazla inatçı ve gizemli olduğunu söyledim."

Ayağa fırladı. "Hidebound! Ben *saklanmıyorum*." Babası saklanmıştı, özellikle de konu Nathaniel olduğunda. Ama *o öyle* biri değildi.

Eliza omuz silkti. "Sen bilirsin. Ben sadece kız kardeşlerime Bayan March'tan uzak durmayı reddettiğınızı söyleyeceğim."

"Bak işte, onlara böyle saçma şeyler söyleyemezsin! Ben hiçbir şeyi reddetmedim. Jocelin'e karşı romantik bir ilgim olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun." Ne de olsa Eliza'nın *bu* varsayıma geri dönmesini istemiyordu.

"Yine de onlara burada olmakta ısrar ettiğınızı söylemeliyim." Neredeyse dramatik bir şekilde i  çekti. "Risk almaya değeğine karar vereceklerini garanti edemem" diye ekleyene kadar bu onu duraksattı.

"Risk! Ne riski?"

"Bir koca bulamaması, çünkü çok açık bir şekilde *seni* arzuluyor olması. Hiçbir erkek gözle görülür bir şekilde başkasına aşık olan bir kadınla evlenmek istemez."

Lanet olsun. Bunu hiç düşünmemişti. "Gerçekten *o kadar* 'görünür' mü? İnsanların fark edebileceği ölçüde mi?"

"Kesinlikle öyle. Jocelin'in hissettiği her duygu her zaman yüzünde kocaman yazıyor. O açık bir kitap."

"Sen çok kapalı bir kitapken," diye homurdandı.

Sonunda onu şaşırtmıştı. "Bu da ne demek şimdi?"

Bir adım daha yaklaştı. "Bu, Sam'in ölümünden sonra kendini ona gömdüğün anlamına geliyor. Kız kardeşlerinin Elegant Occasions'ın etkinliklerinin çoğuyla ilgilenmesine izin verirken, sen burada saklanıp defterleri tuttun ve faturaları ödedin."

"Yas tutuyordum! Bayanların yas tutarken sosyal etkinliklere katılmasına izin verilmez."

"O zaman değil. Ondan sonra. İkimizin de katıldığı her davette seni aradım, seni dansa kaldırmak istedim ama her seferinde ya eve gitmiştin ya da arkada önemli biriyle uzun uzun konuşuyordun. Hatta Almack'ın yerindeyken sana doğru yöneldim ama sen bunların hiçbirini yapmadın, hayır. Ortadan kayboldun ve Tanrı bilir nereye gittin."

Nefes nefese kaldı. "Ben öyle bir şey yapmadım. Daha doğrusu bilerek yapmadım."

Kadın dönmeye başladığında, adam onun önüne geçti. "Verity bana orkestra şefiyle konuştuğunuzu söyledi. Orkestranın çalmadığı bir zamanda onu yakalamanız söyledi."

"Saçmalıyorsun. Eğer benimle dans etmek isteseydin, bir sürü şansın vardı." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, kendimi hiçbir yere 'gömmedim'. Yönümü bulmak için zaman ayırıyordum."

"Üç yıl önce bu yaz öldü," dedi Nathaniel acımasızca. "Bir geminin kaptanlığını yaparken 'yönünü' bulman o kadar uzun sürseydi, gemi karaya otururdu."

"Bunun için zamanım ," dedi ve onun etrafından dolaştı.

Onu tekrar engelledi. "Beni dinle. Bunu seninle konuşmak istiyordum, böylece bunu aşabilirdik. Döndüğümde beri benim hakkımda neden karışık duygular beslediğini biliyorum." Canlandırıcı bir nefes çekti. "Çünkü Sam'in ölümü için beni suçluyorsun."

Kadın ona bakakaldı. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü ben olmasaydım o savaşa gitmezdi."

"Vatani görevini yapmak için savaşa gitti." Alaycı bir tavırla ekledi: "Ve hiç şüphesiz zaferle örtünmek için."

"Belki bu da bir parçasıydı ama asıl sebep bu değildi." Midesi çalkalandı. Gerçekten bilmiyor olabilir miydi?

"Eminim annemle babamın boşanmasıyla ilgili patlak veren skandal da onu utandırmıştır. Samuel adının lekelenmesinden hiç hoşlanmazdı ... benimle kaçtığı zamanlar hariç." İhanet yüzüne yansımıştı. "Görünüşe göre iyiymiş."

"Düşündüğünüz bu muydu? Skandaldan kaçmak için mi katıldı?"

"Çoğunlukla. Onu tamamen suçlamıyordum. Eğer kendim kaçabilseydim olurdu."

"Skandal hakkında bana tek kelime bile etmedi. Sam savaşa gitti çünkü ona meydan okudum. Biliyorsun, o asla bir cesareti görmezden gelemez."

Bölüm 6

Eliza ona sadece bakabildi. Kesinlikle şaka yapıyordu. Ama şakacı yüzünü takınmamıştı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Gerçekten bilmiyor muydun?"

"Savaşa gitmesi için onu cesaretlendirdiğinizi mi? Tabii ki hayır!"

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında. "Sana söylediğini söyledi."

Gözlerini bahçeden ayırmadan baktı. "Yalan söyledi." Gözyaşları boğazında toplandı. Onları geri çekti. "Bunu çok yapardı." Onu yalan söylerken yakaladığında bunun için onu suçlar, onu yalan söylemeye zorladığını söylerdi. Ancak daha sonra bunun ne kadar yanlış olduğunu anlayacak kadar uzun süre büyüünden kurtulmuştu, ama o sırada yurtdışındaydı.

"Özür dilerim." Nathaniel gerçekten perişan görünüyordu.

Bu duyguyu biliyordu. Samuel'e yakın olan herkes kaçınılmaz olarak onun ne kadar çok yalan söylediğini keşfediyordu. Sonra yine ... "Hem ona neden meydan okuyorsun ki?" Bu kesinlikle iyi bir muhakeme yeteneğine sahip olmadığını gösteriyordu.

"Çünkü aptaldım." Nathaniel başını iki yana sallayarak göletin yanındaki karo döşeli yürüyüş yoluna döndü. "Her şey bir gece kulüpteyken başladı. İkimiz de içiyorduk. Eylau Savaşı'nın nasıl geçtiğini anlatan bir gazete okuyordu ve Rus stratejisinin ne kadar aptalca olduğu konusunda öfkeleniyordu." Ona baktı. "Bunu yapmayı severdi, bilirsiniz-askeri stratejileri tahmin etmeyi."

"Farkındayım. Bunu benimle ilk kez yaptığında, evlenmeden önce, asker bir aileden geldiğini düşünmüştüm." İçini çekti. "Ama gerçek şu ki, babası her zaman general olan bir kuzenini överdi ve bu Samuel'i kızdıırırdı. Babası ona sadece bir komisyon alsaydı, kendisinin de bir general olacağına inanıyordu."

"Evet, bunu ondan sayamayacağım kadar çok kez duydum. O kadar içten söyledi ki, haklı olabileceğini düşündüm." Sesi acıya dönüştü. "Ta ki onunla birlikte bir savaşa katılana kadar."

Yutkundu. "Cesaret, Nathaniel. Dua et, devam et."

"Doğru." Gözlerini gölete dikti. "O zamana canıma tak etmişti. Napolyon'u kendi oyununda yenemediği için Ruslarla alay ediyordu ve ben de onun saçmalıklarıyla mücadele etmek için gazeteyi elime aldım."

savaşın iki tarafça da kazanılmadığını okudum. Napolyon muazzam can kaybıyla çok az bir toprak kazanmış, Ruslar da aynı can kaybıyla onları geri püskürtmüştü. Basın tüm savaşın anlamsız olduğunu düşünüyordu. Ben de gülmeye başladım."

"Ah, canım," dedi, kötü anılar aklına geldi. "Samuel kendisiyle alay edilmesinden nefret ederdi."

"Evet, kazandı. Neyi bu kadar komik bulduğumu öğrenmek istediğinde, ona o savaşı kimsenin kazanamayacağını söyledim, Tanrı'nın kendisinin bile, hele kendisinin hiç kazanamayacağını. Bir general olabilseydi bile, ki *olamadı*."

Nefesini tuttu. Evliliklerinin başlarında Samuel'le böyle tartışmalar yaşamıştı. Kaçınılmaz olarak nasıl bittiklerini biliyordu.

"Tabii ki sinirlendi ve isterse birkaç ay içinde rütbesini yükseltebileceğini söyledi. Ben de önce orduya katılması gerektiğini söyledim ki bunu yapacak kararlılığa sahip değildi."

İçini bir ürperti kapladı. Sahneyi zihninde o kadar kolay canlandırabiliyordu ki... Samuel tepiniyor ve Nathaniel onunla alay ediyordu. Ateşe barut dökmek gibi bir şeydi bu.

"Yanıldığımı söyledi. Orduya katılmak için hemen gideceğini söyledi. Bundan emindim."

"Yalan mı?"

"Daha çok abartmak gibi. Ya da ..."

"Kabadayılık."

"Evet," dedi Nathaniel. "Ben de ona bunu yapması için meydan okudum. Bu onu duraksatınca, ona lanet komisyonunu kendim ödeyeceğimi söyledim."

"Yapmadın," dedi kısık bir fısıltıyla.

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Beni asla etmeyeceğinden emindim. Benim için sadece çalım ve sarhoş saçmalıklarıydı."

"Yine de ertesi gün hemen gitti ve katıldı, değil mi?" "Evet,

katıldı. Komisyonunu ödeme teklifimi de reddetti."

Doğru ya. Bunun yerine, yaşamaları gereken parayı bir tane satın almak için kullanmıştı. Ne de olsa gururu vardı. "Yine de kendi komisyonunu kendin ödedin. Neden onunla gittin ki? O gitti diye sen de gitmek zorunda değildin."

"Ben de hizmet etmeye istekli değilsem, onu hizmet etmeye cesaretlendirmek doğru gelmedi. İnanın bana, savaşta hizmet etmesi için onunla alay etmek gurur bir şey değil. Ayrıca, laf kalabalığı konusundaki yeteneğiyle

yanlış insanlara bir şeyler anlatır ve kıcına tekmeıı yer." Ani sırtışı kadının içinde bir şeyler hissetmesine neden oldu. "Kabalığımı mazur grn, madam."

Başını iki yana salladı. "Sen ve senin kabalıkların, yemin ederim. Geoffrey kadar ktsn."

"Pardon?" Kibirli bir duruş sergiledi. "Geoffrey herkese her şeyi söyler."

"Bazen, evet. Ama rahmetli kocam kadar kötü değil, o her zaman palavracı ve böbürlenen biriydi. Dürüst olmak gerekirse, kendisiyle doluydu."

Nathaniel i çekti. "Onun bu yönünü hiç grmemeni ummuştum. Seninleyken daha iyi bir insan olduğunu. Erkekler bazen öyledir."

"Sadece yalancılar ve sahtekarlar, iki hayat yaşayanlar. Ama rneğin Geoffrey gibi iyi adamlar değil. Ve senin gibi. Bazen."

"Bazen, ha?" Nathaniel gözlerini kuş yuvasına dikti. "Bana çok fazla kredi veriyorsun. Ne de olsa kocanı savaşa gönderen bendim."

"O kendini gönderdi ve siz de onu kendinden korumak için peşinden koştunuz."

İki yıl boyunca onun küstahlığına nasıl katlandınız?"

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Ben de genç, aptal ve kibirliydim."

"Hâlâ yle. Kibirli, yani."

Hafıfe gülümseyerek, "O zamanki kadar değil, umarım. Savaş bir kısmını içimden söküp aldı, kalanını da General Anson söküp aldı." Sessiz bir saygıyla ekledi, "O tanıdığım en iyi adamdı."

Farkındalık ortaya ıktı. "Ve tüm bunları Jocelin için yapmanın nedeni bu mu?"

Kadının duraksamasına neden olacak kadar uzun bir süre tereddüt etti. "oğunlukla." Sonra hızla ekledi, "Yani cesareten hiç haberin olmadı mı?"

"Bu sizi şaşırtmış olamaz. Sen onu orduya katılmaya zorladığın için karısını terk ettiğini bana söyleyecek değildi. Bu onu kahraman gibi göstermezdi." Nathaniel aniden rahatsız olmuş gibi görününce ekledi: "Ve eminim sen de onu ara sıra bu sıfatla görüyordun."

"Biliyordum. Ama onun gerçek doğasının farkında olduğunu hiç düşünmemiştim. Bunca yıldır kocanı senden aldığım için kendimi çok suçlu hissettim-"

"Onu sen almadın. O kendini aldı." Elini onun koluna koydu. "Umarım bu seni suçluluk duygusundan kurtarır."

Adam kızın eline baktı. Sonra onu yakaladı ve iki eliyle kavradı. "Sam'le birlikte kendini mezara gmdğne dair aptalca varsayımımı yıktı. Onu herkesten daha net gördün, değil mi?"

"İlk başta değil. Ama sonunda, evet." Samuel'in kolay cazibesine kapılıp onunla evlendiği için kendini suçlamaması daha uzun sürmüştü.

Ancak bunu Nathaniel'e söyleyecek kadar aptal değildi ve *ona* karşı savunmasızlığını da ortaya çıkarmıştı. Onu umutsuzca arzulaması yeterince kötüydü.

Bunun yerine, diğer eliyle onun iki elini kapattı. "Kendimi gömmeye gelince, buna tam olarak öyle demezdim. Daha çok güvenli olduğunu bildiğim yerde, kız kardeşlerimin yanında kalmak gibiydi."

"Bu onların kollarından çıkmaya hazır olduğun anlamına mı geliyor?" "Bilmiyorum." Kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Beni buna ikna etmeye hazır mısın?" Tanrım, bu kadar *bariz* bir şekilde çapkınca bir şey söylerken aklından ne geçiyordu?

Bu onu da şaşırtmış gibiydi ama gözlerindeki ani parıltı ona cevabını verdi. Adam kararlı bir şekilde onu yürüyüş yolundan sabah odasına doğru çekti. İçeri girdiğinde, yalnız olduklarından emin olmak istercesine etrafına bakındı. Sonra onu duvara yasladı, ağzını ağzına götürmeden önce bakışları onunkileri yaktı.

Kudurmuş öpücüğü onu heyecanlandırdı. Özellikle de göğüslerinden birini öyle ustalıkla okşamaya başladığında... derisinden kanına ve kemiğine kadar içini ısıttı. Başparmağı hiçbir erkekten beklemeyeceği bir incelikle elbisesinin üzerinden göğüs ucunu okşarken, dili ipek gibi ağzının içinde geziniyordu. Ne kadar ustaca bir hareket!

Onun tırmıkçılık yeteneklerini inkar etmek mümkün değildi.

Bir iniltiyle, uzaklaşmasını engellemek için adamın omuzlarını yakaladı. Şimdi her iki eli de göğüslerinin üzerindeydi ve onları harika bir etkiyle yoğuruyordu. Kadın bayılabileceğini düşündü!

Ya da kıyafetlerini yırtar.

"Tanrım," diye fısıldadı kulağına, "çıplak bedenine dokunamamak beni delirtebilir."

"Bunu yapmaman beni delirtebilir," diye itiraf etti. "Ama burada dürtülerimizi şımartamayız, Nathaniel."

Başını arkaya yaslayıp kapıdan koridora baktı, sonra ona sert, kendinden emin ve evet, kibirli bir gülümseme fırlattı. "Şu anda etrafta kimse yok, hayatım. Ne istersek onu yapabiliriz. Gerçi belki de bunu yapmak için daha az riskli bir yer bulmalıyız. Salondan kolayca görülebiliriz."

"Neyse ki öğleden sonra hep daha karanlık oluyor," diye mırıldandı, "özellikle de ocakta ateş olmadığında. Ama içeride oturmalıyız

berjer koltuklar. Daha önce onların içinde saklanmışım."

Tek kaşını kaldırarak elini kızın beline doladı. "Bunu yapmak için mi?" "Hayır! Ben baştan çıkarıcı değilim, efendim."

Onu sandalyelerden birine götürdü, sonra oturdu ve kucağına çekti. "Beni kandırabilirdin," diye homurdandı.

Elleri, göğüslerinin üst kısımlarını ortaya çıkarmak için fitchu'sunu çıkarmaya çalıştı. Tek yapması gereken elbisesini bir tanesini serbest bırakacak kadar aşağı itmekti ve onun bir kısmını açığa çıkardı.

Gözlerindeki parıltı onayladığını gösteriyordu. Poposunun altındaki üyesinin yükselişi de öyle. "Ah," dedi, meme ucunu tekrar parmaklayarak. "Tenin çok yumuşak. Hayal ettiğim kadar tatlısın."

Zorlukla nefes alabiliyordu. "Beni gerçekten böyle mi hayal ettin?" diye sordu, çoktan soyunmuş ve onun altında olmayı diliyordu. Şu anda. Bu odada.

Ne çılgınlık.

"Hayal ettim, tasavvur ettim ve düşledim - devam edeyim mi?" Başını eğdi. "Dünden beri bunu yapmayı çok düşündüm diyelim." Onun göğsünü okşadı. "Sadece senin kokun bile beni isyana teşvik ediyor."

"Kendi yaptığım bir parfüm... çoğunlukla portakal çiçeğinden." Tanrı aşkına, gevezelik ediyordu ama sesi baştan çıkarıcı bir kadınıninki kadar gırtlaktan geliyordu.

Sonra meme ucunu ağzına aldı ve öyle bir mükemmellikle emdi ki, aklını kaybedeceğini düşündü. Ya da iffetini. Dul bir kadının namusu o kadar da önemli değildi.

"Bu konuda çok başarılısın," dedi parmaklarını Samuel'in kollarına geçirerek. Bu Samuel'in başardığı her şeyden daha iyiydi. Yatak odasındaki becerileri şaşırtıcı derecede cansızdı. Ya da Düşmüş Dişiler'in sevişmeyi nasıl tarif ettiklerinden böyle bir sonuç çıkarmıştı. "Ama yapmalısın. Sen ... Tanrım ... bol bol pratik yaptın. Sanırım."

"Bolca." Diğer meme ucunu elbisesinin üzerinden ince bir noktaya sürttü. "Senin gibi bir vücudun ... olması gerektiğini bilecek kadar." Önlüğünün o tarafını aşağı çekmeyi başardı. Sonra gözlerinde saf bir zevkle iki göğsüne de baktı. "Değerli. Tapılan."

Nathaniel, kızın hoşuna gidecek şekilde ağız, dil ve hatta dişleriyle göğüslerine tapmaya başladı ve kız patlayacağını düşünene kadar göğüs uçlarını hafifçe çekiştirdi. "Tanrım, Nathaniel ... bu ... inanılmaz."

"Oh, sevgilim, daha yeni başlıyoruz." Kız kucağında kıvrandığında, adam inledi ve teni kızın altında daha da sertleşti. "Eğer böyle yapmaya devam edersen, yemin ederim senin tadına bakmaktan daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Adamın elinin eteklerini yukarı kaldırdığını, bacaklarının arasından kayarak zaten dokunuşunu arzuladığı yere geldiğini hissetti. "Yapamayız. Burada olmaz. Burada olmaz."

Sanki korkularını pekiştirmek istercesine koridordan bir ses duyuldu. "Eliza, neredesin?" Diana'ydı.

Sırada Verity'nin sesi vardı. "Buralarda bir yerde olmalı. Onu bahçede göremiyorum. Belki de pencerelerin görüş alanının dışındadır."

"Onlar mı? Sence hala Lord Foxstead ile konuşuyor mudur?"

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında ve sonunda okşamalarını durdurdu.

Keyiflerinin aniden sona ermesinden dolayı hayal kırıklığına uğrayan Eliza yine de korsesini çekiştirdi, tekrar yukarı kaldırıp yerine oturtmak için çırpınıyordu. "Fichu'm," diye tısladı. "Nerede o? Ne yaptın ona?"

Sandalyenin yanındaki zemini yokladı. "Buldum!" diye fısıldadı ve dantelli bir kumaş şeridini kızın eline tutuşturdu.

Koridordaki kız kardeşlerinin sesini duymadan önce onu boynundan geçirip korsajının içine sokacak zamanı bile olmamıştı. "Şşş." Parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Ben onları uzaklaştırana kadar burada kal."

Elini çekip kurtaramadan yakaladı ve avucunu öptü. Onu bıraktığında, sanki bir şekilde onu orada tutabilecekmiş gibi parmaklarını öpücüğün etrafında kıvrarak koridora doğru yürüdü.

"Bana seslendiğini mi duydum?" diye sordu.

Kız kardeşleri ona şüpheyle baktı. "Lord Foxstead nerede?" Diana bakışlarını Eliza'nın göğsünde sabitleyerek sordu.

"Onu son gördüğümde bahçedeydi. Hâlâ orada olduğunu sanıyorum." Kız kardeşlerine yalan söylemekten nefret ederdi, ama neyin peşinde olduğunu tahmin ederlerse, bunun sonunu asla duyamazdı.

Nathaniel'in kendisini Geoffrey'nin yumruklarının merhametine bırakması da aynı derecede muhtemeldi. Eliza'nın kayınbiraderi sadece karısını değil, kız kardeşlerini de koruma konusunda tehlikeli bir kararlılığa sahipti.

Verity gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Boynunuza taktığınız dantel bir örtü mü?"

Yere baktı ve bir iniltiyi bastırdı. "Tabii ki hayır. Bu benim fichu'm."

Diana kaşlarını kaldırdı. "Daha önce giydiğini hiç görmediğim bir şey ve daha önce giydiğin de kesinlikle bu değildi."

"Şey, onun üzerine biraz çay döktüm. Bu yüzden bununla değiştirmek zorunda kaldım. Bu yeni. Geçen hafta aldım." Tanrım, kurnazlıkta çok kötüydü.

Verity ve Diana birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Onun bu işte ne kadar kötü olduğunu biliyorlardı.

"Ee," dedi neşeyle, "Jocelin nerede? Moda tartışması nasıl gidiyor?"

"İyi geçti," diye yanıtladı Diana. "Hizmetçi giyinmesine yardım etmeyi bitirir bitirmez terziye gitmek istiyoruz. Sizi ve Lord Foxstead'i aramaya geldik, ikinizin de gitmek isteyip istemediğini ve hizmetlerimiz için ne kadar ücret ödemeye razı olduğunu öğrenmek için."

"Hepsi, diyor." Eliza ikisini de kollarından tutarak üst kata geri götürdü. "Ben de tam onun onayı için her Geyi yazmak üzere misafir odasına gidiyordum. Artık ne kadara mal olacağına dair bir fikriniz olduğuna göre, tahmini masrafları bitirmeliyiz, böylece ayrılmadan önce söylediklerinde ciddi olduğundan emin olabilirim."

"Umarım o zamandan önce kendini gösterir." Verity ona sıırttı. "Gerçi nereye gittiğini hayal bile edemiyorum."

"Ben de yapamam," dedi Eliza ve bunda ciddiye. "Tamamen gitmiş olabilir. Jocelin'i etkinliklere götürdüğümüzde yanında olmamasına karar verdiğimizizi söyledim ve o da buna razı oldu."

Diana nefesini bıraktı. "Bu iyi bir şey. Moda değerlendirmemiz sırasında tek konuştuğu Lord Foxstead şöyle, Lord Foxstead böyle idi. Onları ayrı tutmalıyız. Eminim o da Londra'da dört kadına eşlik etmekten başka bir şey yapmak istiyordur."

"Tabii Eliza'nın eteklerinin altına girmeye çalışmıyorsa," dedi Verity.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Eliza ve onları serbest bıraktı. Her iki kız kardeği de gülerek merdivenleri çıkarken, Eliza sabah odasının giriğine bakabilecek kadar geride kaldı.

Nathaniel'in diğer bahçe kapısından gizlice çıktığını gördü. Gizemli bir gülümsemeyle parmağını dudaklarına dokundurdu. Sonra da gitmişti.

Aman Tanrım, başı büyük beladaydı. Adam karizmanın vücut bulmuş haliydi. O ve rahmetli kocası bu konuda birbirlerine benziyorlardı, ancak bildiği kadarıyla Samuel ona her zaman sadık kalmıştı.

Bu yüzden Nathaniel'e karşı gardını daha da yüksek tutmalıydı. Böyle adamlara karşı bir zaafı olduğu açıktı. Ama bu sefer birine aşık olmayacağını çok iyi biliyordu. Kendini evli bulmaya hiç niyeti yoktu.

kumar ve içkisini görmezden gelmesi için onu büyüleyecek başka bir adam
. . ya da her konuda kendi iradesini kabul etmesi için gözünü korkutur.

Elegant Occasions ona fikirlerinin bir değeri olduğunu öğretmişti. Ve bunu
bir daha asla unutmayacaktı.

Bölüm 7

Nathaniel, Jocelin ve Harper kardeşlerin terzi Bayan Ludgate'in işyerine girdiklerinde onu orada beklerken bulduklarında şaşkınlık içinde olduklarını görünce pek şaşırmadı.

Diğerleri Bayan Ludgate'in soyunma odasına doğru ilerlerken, Eliza onu bir kenara çekti. "Jocelin'e eşlik etmeyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Hiçbir konuda anlaşılamadık. Onun yerine dikkatimiz dağıldı." Kadın ona ters ters baktığında, adam elini kaldırdı. "Ama sadece ve sadece etkinlikler için şartınızı kabul etmekten mutluluk duyuyorum. Bu durumda bile, Jocelin'in gecenin her saatinde tek başına Foxstead Place'e gidip gelmesine izin vermiyorum. Eğer siz ve kız kardeşleriniz ona arabanızla evime kadar eşlik edemiyorsanız, o zaman bunu yapabilmem için uşaklarınızdan birini beni almaya göndermenizi bekliyorum."

"Bu biraz aşırı değil mi de? Sadece bir tanesini gönderebilirsin
"Sabah arabacınız onu getirdiğinde uşaklarınız da yanında olacak."

Biraz aşırı tepki verdiğini biliyordu ama elinde değildi. Onu güvende tutmak zorundaydı ve gözünün önünden ayrılmasına izin vermek onu endişelendiriyordu. "Belki de. Ama Jocelin şehre alışık değil. Bu onun Londra'ya ilk gelişi ve arabanızda bir uşağın uyuyakalması ve bir aylağın ona saldırmak için içeri atlaması riskini göze alamam."

"Tanrı aşkına, bu hanımefendi silahlı bir kampta askerlerin arasında yürüyordu. Herhalde çılgılık atmayı ya da arabacıyı veya uşağı bir şekilde uyarmayı bilirdi."

"Babası bir general olduğu için o kampta da buradaki kırsalda olduğu kadar güvende olduğunun farkındasınızdır. Kimse ona zarar vermeye cesaret edemezdi." Bu tam olarak doğru değildi. "Koruyuculardan" biri tüm uyarılara rağmen gizlice onu baştan çıkarmıştı. Ne yazık ki, ya da belki o kadar da üzücü değil, onu baştan çıkaran kişi savaşa ölmüştü.

"Onun ve kocasının babasıninkinden farklı bir alayda olduğunu sanıyordum."

Bir iniltiyi bastırdı. Yalanları çoktan yakasına yapışmaya başlamıştı. "Öyleydi. Daha çok evlenmeden önce babasıyla yaşadığı zamanlardan bahsediyorum. Ne de genç yaşta evlendi. Ailemizin üyeleri

Alay onu korumak için komplo kurdu ve babası nereye gitmenin güvenli olmadığını bildiğinden emin oldu. Kocasını da aynı şekilde yaptı. Ama Londra farklı bir dünya."

"Ona zekâ, cesaret ya da kendini koruma duygusu ," diye tersledi Eliza. "Peki ya savaşlar sırasında? Yaralıları yardım etmedi mi?"

"O yapmadı. Babası -ve kocası- onu diğer kadınlarla birlikte sıranın arkasına, güvende olacağını bildikleri yere gönderdi. Onlar öldüğünde on yedi yaşındaydı, Tanrı aşkına. Gerçekten de, onların talimatlarına harfiyen uyduğu için, ona hem zekâ hem de kendini koruma duygusu için bolca kredi veriyorum. Cesarete gelince, bence doğumda acı çeken *her* kadının cesareti vardır."

Gözlerini kırptırdı. "Çok aydınlanmışsınız."

Ona alaycı bir gülümseme attı. "Hepsi annem yüzünden. Ben yaban yulaflarımı ekerken benden umudunu kesmişti, bu yüzden eğitiminin meyvelerini göremedi. Ölmeden önce onunla birlikte olma şansım olduğu için mutluyum, umutsuzluğa kapıldığı adamın gittiğine onu ikna edebildim."

"Ama gerçekten öyle mi?" Bekleme salonunda onlardan başka kimse olmamasına rağmen sesini fısıltıya indirdi. "Az önce sabah odamızda beni neredeyse baştan çıkarıyordun."

"Yeterince 'neredeyse' değil, tatlım," diye takıldı, sonra da ona karşı eski alışkanlıklarına geri döndüğü için kendine lanet etti.

Onu zaten kendisine yasaklamış değil miydi? Şu anda kabul edilemez mi? Özellikle de o ve kız kardeşleri Jocelin'i yanlarına aldıklarından beri. Eliza'yla olan ilişkisinde çizgiyi aştığı anda ilişkilerine son vermelerini engelleyecek ne vardı?

Diana soyunma odasından başını uzattı. "Geliyor musun, Eliza? Bir konuda fikrini almak istiyorum."

Eliza ona dönmeden önce, "Bana birkaç dakika daha verin," dedi. "Gitmem gerekiyor. Jocelin'in geliş gidişlerine gelince, eğer istediğin buysa onu götürüp getireceğimizden emin olabilirsin. O yüzden siz de gidebilirsiniz. Bayan Ludgate ona her zaman ödeme yapacağımızı ve müşterinin bize geri ödeme yapmasını sağlayacağımızı bildiği için bunu kredinize yüklemenize gerek yok."

Bunu tahmin edemezdi ama itibarları düşünüldüğünde mantıklı geliyordu. Yine de en azından adını ve yönünü bırakması gerekeceğini düşünmüştü. "Ödeme konusunda ayak sürüyen kimse olmadı mı hiç?"

"Ara sıra. Ama uşagım Norris'in ordudaki bağlantıları ve Diana'nın taahhütlerini yerine sağlamak için kullandığı çeşitli taktikler sayesinde geçmişte nadiren endişelenirdik. Ve şimdi Geoffrey'le evli olduğuna göre ... tahmin edebileceğiniz gibi, artık hiç endişelenmiyoruz." Bir kahkaha attı. "Tabii ki endişelenmiyorsunuz. Greenwood ve ben Rosy ile dansım yüzünden neredeyse kavga ediyorduk. Ne olduğunu ancak hayal edebilirim Diana'ya karşı gelen herkese yapacağını söyledi."

Gülümsemeye karşı koyduğu belliydi. "Geoffrey söz konusu kız kardeşim olduğunda ... diyelim ki ... zor biri olabiliyor."

"Doğru." Geoffrey Diana'yla dans ettiği için neredeyse kafasını koparacakken o da bununla karşılaşmıştı.

Göz ucuyla bir şey dikkatini çekti ve bakınca Jocelin'in Diana'nın önderliğinde arka odalardan çıktığını gördü.

"Madem bize gelmiyorsun, Eliza," dedi Diana, "biz de sana gelmeye karar verdik."

Aman Tanrım. Jocelin'i gündüz elbiseleri dışında bir şey giyerken nadiren görürdü ve akşam için giyindiğinde bile kıyafetleri oldukça mütevazıydı. Linwood'da balo yoktu -köy çok küçüktü- ve Jocelin genellikle Jimmy'yi zahmetli bir hizmetçiye emanet etmektense onunla kalmayı tercih ederdi.

Bu yüzden onu *Londra*'da akşam için giyinmiş görmek onu şaşırttı. Gül rengi ipek elbisesi, göğüslerinin üst kısmını görebileceği kadar düşük kesilmişti, Tanrı aşkına! Onu tekrar bakire beyazına büründürmelerini ve çene hizasında bir fichtu yapmalarını talep etme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı, böylece hiçbir uygunsuz beyefendi onu pençelemeye çalışmayacaktı.

Diana'nın kışkırtmasıyla Jocelin döndü ve elbisesini salladı, yüzü ıslıl ıslıldı. "Kampta beni böyle gördüklerinde ne düşüneceklerini hayal edebiliyor musun?"

Zorla gülümsedi. "Bütün askerleri sersemletip susturursun."

"Beni en sade, en kullanışlı yün ya da pamuk giysiler içinde görmeye alışkınlar. Ama bu ..." Ellerini ipeğin üzerinde gezdirdi. "Bu beni neredeyse güzelleştiriyor."

"Sen çok güzelsin. Elbise sadece bunun görünmesine izin veriyor." Kız ona umut dolu bir bakış fırlattı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Lanet olsun. Her masum ifadeden bir evlilik vaadi çıkarabilirdi. Onun kendine olan güvenini artırma ihtiyacı ile kendisiyle evlenmeyi düşünebileceği fikrini yok etme ihtiyacı arasında kaldığında

kardeşçe bir ifade. "Elbette." Ses tonunu nazikleştirdi. "Katıldığınız her davette herkesin başını döndüreceksiniz."

Kadının yüzündeki hayal kırıklığı adamın kalbini kırdı. Eliza'nın haklı olduğu başka bir konu daha vardı. Jocelin'in duyguları yüz ifadelerine yansiyordu ve eğer onunla birlikte etkinliklere katılırsa ya da en azından bu tür etkinliklerde yanında olursa, onun geleceğini riske atmış olacaktı.

Lanet olsun. Son haftalarda ona daha fazla dikkat etmiş olmayı diliyordu. Hâlâ bunun, tıpkı onu baştan çıkaran kişiye duyduğu gibi, sadece bir karasevda olması için dua ediyordu ama eğer öyle değilse, bu sorunla kararlı bir şekilde ilgilenmesi gerekecekti ve bu da başlı başına zor olacaktı.

"Çok yakışan bir elbise, Bayan March," dedi Eliza, belli ki arayı düzeltmeye çalışarak. "Ve sizin üzerinizde daha da çekici duruyor. Bunun için mükemmel bir formunuz var."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Jocelin, ama şimdi hem onun hem de Eliza'nın bakışlarından kaçınıyordu.

İç çekti.

Diana, Jocelin'in duygularını sezmiş gibi nazikçe, "Gel canım," dedi. "Daha sipariş edeceğimiz bir sürü elbise ve başka şeyler var."

"Oh, ama Kont'un parasını çok fazla harcamak istemiyorum-"

"Baban bunu isterdi, sevgili kızım," diye araya girdi. Bu kez "kız" kelimesini kasıtlı olarak kullanmıştı.

Kadın sertleşti. ". Eğer lord hazretleri maliyete aldırış etmiyorsa, o zaman istediğini yapmaktan mutluluk duyarım."

Kadın arkasını dönüp aceleyle soyunma odalarına girerken Nathaniel bir iniltiyi bastırdı.

"İyi olacak," dedi Eliza nefesinin altından. "Genç kadınlar dirençlidir. Ona sadece zaman tanımalısınız."

"Zaman bizim dostumuz değil." Eğer biri Jocelin'in sırrını ortaya çıkarırsa, evlilik onun için söz konusu bile olamazdı. O zamandan önce ona bir koca bulmalıydı.

Eliza'nın kendisine tuhaf tuhaf baktığını fark etti ve dikkatini dağıtmanın en iyisi olacağını düşündü. "Bu arada, *seni* o elbisenin içinde görmeyi umursamazdım," diye mırıldandı. "Ve sonra hızla ondan çıkmanı."

"Kimse beni onun içinde görmeden önce beni ondan çıkarman gerekirdi." Bakışları hüzünlü bir hal aldı. "O elbisenin içinde berbat görünürdüm."

"Bu imkânsız. İstesen de berbat görünemezsin."

Güldü. "Bir kadına yağ çekme konusunda Samuel'den bile daha iyisin ve bu da bir şey ifade ediyor."

"Beni onunla kıyaslama," dedi içgüdüsel olarak.

Kızın bakışları ona yöneldi. "Neden olmasın?"

"Sadece ... yapma." Savaştan önce olduğu kişiyi değiştirmek için çok çalışmıştı ve o gömleği tekrar üstlenmeyi reddediyordu. Sabit bir şekilde ona baktı. "Sana asla içimden gelmeyen bir iltifatta bulunmam. Ve bunda da ciddiyim: Ne giyersen giy çok güzel görünüyorsun."

"Bu gurur okşayıcı ve *nazik* bir yorum ama Jocelin ve benim vücut hatlarımız çok farklı. O uzun boylu ve kıvrımlı, bu yüzden bu elbise onu daha da güzelleştiriyor. Bu arada, bu kesimde bir elbise benim kısa boylu ve fazla dolgun olduğumu vurgulayacaktır."

"Böyle bir şey var mı?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Elbiseler için mi? Oh, evet."

"Ah." Bakışlarını kasıtlı olarak onun muhteşem vücudunda gezdirdi. "Elbiseler umurumda değil. Bir kadında neyi sevdiğimi bilirim ve dolgunluk kesinlikle buna uygun. Renginiz ve zevkiniz de öyle ve ..." Kadının kendisini ne kadar etkileyebileceğini açıklamadan önce kendini tuttu. "Sende her şey var, Eliza. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

"Öyle olduğunu düşündüren ne?" diye sordu biraz küstahça.

"Yeniden evlenmedin, değil mi? Aslında şimdiye kadar evlenmiş olmanı bekliyordum."

"Kendi isteğimle yeniden evlenmedim." Sinirlerini yatıştırmak istercesine bir nefes aldı. "Samuel beni başka erkekler için mahvetti. Daha önce içinde bulunduğum duruma düşme riskini göze alamadım. Artık evliliğin bana göre olmadığını biliyorum ve bu bana gayet uygun."

Bunu bir tür uyarı olarak söylediğine Güphe yoktu. Tanrım, Samuel'in pervasız davranışlarının Eliza'yı ne kadar derinden etkilediğini nasıl fark etmemişti? Nathaniel bunu görmezden gelecek kadar nasıl bir adam olabilirdi?

Kendi sorunlarına fazla dalmış olan türden. İçki içmenin ve ayyaşlığın huzursuzluğunu gidereceğini düşünen. Asla yatışmadı. Ve şimdi neden böyle bir şey beklediğini merak ediyordu.

"Sana inanmıyorum," dedi usulca. "Şefkatli ve karakterli bir adamdan harika bir eş olurdun. Lütfen Samuel'in seni bundan mahrum etmesine izin verme."

"*Başka* bir adam demek istiyorsun." Adam nasıl cevap vereceğini düşünerek kaşlarını çatınca ekledi: "Benim için sorun değil. Bir kocaya ihtiyacım yok." Ona utangaç bir gülümseme attı. "Ama bir sevgiliye ihtiyacım olabilir."

Bu söz onu şaşırttı.

Ancak o cevap vermeden önce, "Gitmeliyim. Önümüzdeki günlerde görüşeceğimizden eminim."

Sonra başı dik bir şekilde soyunma odalarına girdi ve onu kanı deli gibi akarken ve çenesi yerdeyken bıraktı.

İhtiyaçlarını kontrol altına almazsa bu çok uzun bir Sezon olacaktı. Çünkü onunla evlenemezdi ve bitirmeye hiç niyeti olmadığı bir ilişkiye başlamazdı. En azından henüz değil.

Yani ondan uzak durması gerekiyordu. İkileminin tek çözümü buydu.

Bölüm 8

İki hafta. Nathaniel'in Eliza'ya çapkınlık yeteneklerinin ne kadar büyüleyici olabileceğini göstermesinin üzerinden gerçekten bu kadar zaman geçmiş olabilir miydi? Eliza'nın Nathaniel'e veda konuşmasını yapmasından bu yana?

Ne yazık ki, evet. Ve her saniyesini hissetmişti.

İlk başta, sözlerine yanıt vermesinin sadece bir gün süreceğini düşünmüştü. Ama günler geçti, sonra bir hafta, sonra iki. Ve hiçbir şey olmadı. Aksine, sanki ilişkiye *girmemelerinin* ne kadar akıllıca olduğunu anlamış gibi, onun yanında daha resmi davranmaya başlamıştı.

Birlikte yalnız kalmak için hiç şansları olmamıştı. Sözüne sadık kalarak, Jocelin'in alışmasına yardımcı olmak için düzenledikleri birkaç küçük etkinliği Elegant Occasions'ın halletmesine izin vermişti. Ne zaman görgü kuralları ya da başka bir ders verilecekse kız kardeşleri etrafta oluyor, o da Eliza'nın yanına oturmamaya dikkat ediyordu. . eğer orada olsa bile.

Yani ne sinsi fısıltılar ne de kuru laflar vardı. Bir kez olsun onu kız kardeşlerinden ayırıp bir öpücük seansı daha düzenlemek ya da bir gece geç saatte buluşmak için kandırmak için bir bahane bulmamıştı.

Onun bir sonraki teklifini yapması için yeterince beklemişti. Belli ki, adam onun "teklifini" kabul etmeyecekti. Cesur sözleri onu korkutmuş olmalıydı.

Güzel. Eğer durum buysa, o zaman ona lanet olsun. Zaten ona ihtiyacı yoktu. Toplumda onun sevgilisi olma şansı için savaştıkları bir sürü erkek vardı.

Ne yazık ki hiçbiri ona çekici gelmedi.

Şimdi, Eliza Jocelin'i almak üzere öğleden sonra saat birde Foxstead Place'e vardığında, onu görüp görmeyeceğini düşünmemeye çalışıyordu. Düzgün olduğundan emin olmak için türbanını kontrol etme ya da yanaklarına renk verme, hatta eldivenlerini düzeltme dürtüsüne direndi.

Kız kardeşleri onu buraya, Nathaniel'in Crowder'ların Richmond'daki malikânesinde düzenlenen yardım gecesine katılmasını engellemek için tek başına göndermişlerdi. Ama yapamazsa, onu Jocelin'den uzak tutacağına söz vermişti. Onu ve Nathaniel'i bir araya getirerek çok akıllıca davrandıklarını sanıyorlardı ama

Onunla yalnız vakit geçirmek istemediğini açıkça belirtmişken, onu eğlendirmenin bir ızdırap olacağını biliyordu.

Yine de onları hayal kırıklığına uğratamazdı. Ya da Jocelin'i, bu konuda. Her şeye rağmen genç bayandan hoşlanmaya başlamıştı.

Nathaniel'in kendisinininkinin üç katı büyüklüğündeki geniş evine girdiğinde, küçük bir çocuğun fuayeye koşup eteklerini çekiştirmesiyle hoş bir sürprizle karşılaştı.

"Bayan Pears!" diye bağırdı. "Jimmy seni özledi!"

Kız onun saçlarını karıştırdı. "Ben de seni özledim, tatlım."

Birkaç hafta önce, Nathaniel ve Jocelin olası bakıcılarla görüşürken Jimmy'ye bakmaya gönüllü olmuştu. Armut yiyerek, piyanosuna vurarak ve şarkı söyleyerek keyifli bir gün geçirmişlerdi. İşte o zaman delikanlı ona Bayan Armut demeye başlamıştı. Gerçek ismine o kadar yakındı ki, onu düzeltmeye zahmet etmemişti.

Doğrusu Verity'nin *neden* ondan şikâyet ettiğini bilmiyordu. Jimmy küçük bir sevgiliydi. Onunla geçirdiği zaman, evlenmeme konusundaki kararlılığını sorgulamasına neden olan tek deneyim olmuştu.

Sonra Samuel'in, babasının ve hatta Verity'nin aşâğılık eski nişanlısının hayatlarındaki kadınlara nasıl davrandıklarını hatırladı ve kararlılığını tazeledi. Foundling Hastanesi'nde çocukları görmesi gerekiyordu. Şüphesiz bu yeterliydi.

"Özür dilerim Bayan Pierce," dedi kreş hizmetçisi koşarak yanlarına gelirken. "Ufaklık elimden kaçtı. Bir daha olmayacak."

"Merak etme Molly," dedi Eliza gülümseyerek. "Bana mükemmel bir iş çıkardığın söylendi. Ve bu da herkese neşeli bir dans sunuyor."

"Sen hariç," diye girdi bir erkek sesi. O buradaydı.

Elleri titrerken ve kalbi kulaklarında gümbürderken yapabildiği kadar soğukkanlı bir şekilde gülümsedi. "Lord Foxstead. Jimmy her neredeyse, sizin de çok geride olamayacağınızı şimdiye kadar anlamış olmalıydım."

Sonra nereye gittiğini merak ederek adamın kıyafetine odaklandı. Şişe yeşili paltosu ve kahverengi çizgili keten yeleği, sarı, dar kesim, nanken pantolonu ve çocuk eldivenleriyle birlikte onu şaşırtmıştı. Genelde bu kadar renkli değildi. Üstelik yakasında bir peygamber çiçeği vardı.

Ama uşak ona silindir şapkasını vermek için öne çıktığında ve kadın şapka bandındaki lavanta demetini gördüğünde, onun neyin peşinde olduğunu anladı.

Ah canım. Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı. "Lütfen bana arkadaşlarınızla 1 Mayıs'ı kutlamak için bir köyün yeşilliğine gittiğinizi söyleyin."

Mahcup bir ifadeyle yaklaşarak alçak sesle, "Ne dediğini biliyorum ve senin dediğin gibi yapmaya hazırdım, ta ki-" dedi.

"Harika değil mi, Bayan Pierce?" Jocelin yaklaşırken nefes nefese konuştu. "Lord Foxstead her şeye rağmen bizimle geliyor. Gelmemekte ısrar ediyordu ama dün fikrini değiştirdi."

Eliza ona bir kaşını kaldırdı. Fikrini değiştirmişti, değil mi? Ona *kendininkinden* bir parça vererek fikrini değiştirecekti! Ama bunu yapmak zor olabilirdi. Jocelin bu kadar memnun görünürken onu nasıl azarlayabilirdi ki?

Jimmy, Jocelin'in eteklerini çekiştirdi. "Jimmy git, anne. Jimmy git!"

Jocelin onu kollarına almak için eğildi. Neyse ki, özenle seçtikleri kırmızı pelerini çoktan giymişti. Yeni gök mavisi ipek elbisesinin daha Sezonun ilk büyük etkinliğine ulaşmadan lekelenmesi onun için iyi olmazdı.

Jocelin, Jimmy'ye bariz bir endişeyle, "Gidemezsin canım," dedi. "Burada Molly ile kalmalısın."

"Jimmy git! Jimmy git!" diye bağırdı, huysuz alt dudağını dışarı çıkararak.

Molly daha müdahale edemedi, Nathaniel çocuğu dışarı çıkardı.

Jocelin'in kollarına ve onun kollarına. "İnan bana," dedi gülerek ve çocuğun surat asmasını kesti, "burada Molly'yle olmaktan daha çok keyif alacaksın. Dün sana aldığım o büyük tahta askerlerle oynayabilirsin. Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?"

Jimmy gözlerini kırptırdı, sonra sırtımaya başladı. "Askerler!"

Rahmetli babası gibi askerler, zavalılık. Boğazında bir yumru oluşmasına neden oldu. Nathaniel'i çocukla birlikte izlemek de öyle. Nathaniel'in tüm şaşırtıcı ruh hali değişiklikleri Jimmy ile ilgilenirken dengeleniyordu. Gözünü kırpmadan çocukla kendi seviyesinde konuşabiliyordu.

Nedeninden emin değildi ama bu ona umut verdi. Yüzünü buruşturdu. Nathaniel'le bir ilişkisi olabilirdi. Tüm kastettiği buydu.

"Gideceğimiz yerde oyuncak askerler olmadığını söyleyebilirim," diye devam etti Nathaniel. "Sadece ben, annen ve Bayan Pierce gibi sıkıcı şeyler hakkında konuşan bir grup sıkıcı yaşlı insan."

"Kendi adına konuş," dedi Eliza çenesini kaldırarak. "Hiç de sıkıcı biri değilim, bunu bilmeni isterim. Jimmy ve ben onu izlediğim gün çok eğlendik, değil mi Jimmy?"

"Uh-huh," dedi tombul çenesini sallayarak. "Bayan Pears sıkıcı değil."

Nathaniel'in derin, karanlık ve gizemli gözleri onunkilerle buluştu. "Sözümü geri alıyorum," dedi o gürleyen ses tonuyla ve cevap olarak kanını dondurdu. "Bayan Pierce'ın zaman zaman insanı sinirlendirme eğilimi olsa da, denese bile sıkıcı olamaz."

Eliza, Nathaniel'in sözlerinin Jocelin'i üzüp üzmediğini anlama dürtüsüne direndi. Bu arada Jimmy ondan Eliza'ya bakıyor, ne olup bittiğinden emin olamıyordu.

Molly hemen bu fırsatı değerlendirerek Jimmy'yi kucağına aldı. "Gidip şu askerleri bulalım, olur mu?"

Jimmy ellerini çırpı. "Askerler!" Ve

Jimmy'nin çığlıklarıyla yola koyuldular.

Eliza sonunda cesaretini toplayıp Jocelin'e baktığında, o da çocuğunu izliyordu. Hiç kimse genç kadını *bunun* için suçlayamazdı.

"Jocelin," dedi Nathaniel. "Neden arabaya gitmiyorsun? Bayan Pierce'la biraz yalnız konuşmam ."

Jocelin başıyla onayladı ve kapıya yöneldi.

"Başlığını saçına geçirmemeyi unutma!" Eliza arkasından seslendi.

Genç bayan güldü. "Leydimin hizmetçisine bugün nasıl yapacağını öğretmek için o kadar uğraştıktan sonra mı? Hiç şansın yok!"

O gider gitmez Nathaniel kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Anladığım kadarıyla bu davette Jocelin'i bazı ordu subaylarıyla tanıştırmayı planlıyormuşsunuz."

"Öyleyim," dedi kadın, adamın sert ses tonu karşısında şaşkına dönmüştü. "Crowder'ların oğlu bir süvari tugayıyla Yarımada'ya gitmek üzere ve Binbaşı Quinn de alayından geçici olarak izinli olan uzaktan kuzenim. Etkinliğe katılacaklarını söylediğimde, Jocelin kendisini onlarla tanıştırmam için bana yalvardı. Bu ihtimal onu çok heyecanlandırdı."

Ona ters ters baktı. "Sana onun iyi şöhretli ve varlıklı beyefendilerle tanışmasını istediğimi söylemiştim."

"*Onun* istediği bu değil. Ve onun isteklerine saygı duymak zorundayım. Ne de olsa *o* bizim müşterimiz. Siz sadece onun vasisisiniz."

"Sadece!" Gözlerini kaçırdı, çenesinde bir kas kasıldı. "Onu İngiltere'ye sağlam götürmek için hayatımı riske atmadım, sadece savaşa geri döndüğünü görmek için!"

Jocelin için hayatını tehlikeye mi atmıştı? Babasına çok şey borçlu olmalıydı. "Birkaç varsayımda bulunuyorsun," dedi sakince. "Birincisi, her iki adamla da tanıştığında onlardan hoşlanmayabilir. İkincisi, ikisinden birini beğenirse, çoğu eşin yaptığı gibi evlendikten sonra İngiltere'de kalmayı seçebilir. Şu anda bir çocuğu var. Gitmek için neden Jimmy'nin hayatını riske atsin ki?"

"Çünkü orada büyüdü ve tek bildiği bu. İngiltere'ye dönmesini sağlamakta çok zorlandım. Talavera'dan sonra bile babasını sağlığına kavuşturmak için kalmak istedi. Gitmek mümkün olduğunda onu da yanımda götürmem için bana yalvardı ama hemen gidemedik, bu yüzden Gidebildiğimiz zaman babası ölmüştü ve üzüntüsü onu benimle dönmesi için ısrar edebileceğim kadar uyumlu hale getirdi. Aksi takdirde, sanırım bensiz kalırdı."

"Tanrım, kampta bir çocuk mu doğuracaktı? Bunu gerçekten yapar mıydı? Tek başına?"

"Henüz hamile olduğunu bile bilmiyordu, unuttun mu? Ayrıca, dul kadınlar İngiltere'ye dönmemeye karar verirlerse orduda kapışılırlar. Her bekâr erkek, kendisine temizlik ve yemek yapacak, yatağını paylaşacak bir eş ister. Bir keresinde bir kadının başka bir adamın evlilik teklifini kabul etmeden önce beş saat boyunca kocasının yasını tuttuğunu görmüştüm. Bir kadın neden İspanya'da bir alayla birlikte kalmak *ister* beni aşar ama bazıları *istiyor*."

"Yüce Tanrım. Sanırım orada çocuk da yetiştiriyorlar."

"Bazıları, evet."

"Ama Jocelin bunu ister miydi?" Eliza sordu.

"Gerçekten bilmiyorum." İlk kez telaşlı görünüyordu. "Başlarda buradaki hayatından memnun görünüyordu. Ama gençti. Huzursuz oldu. Bir koca istiyor ve onu kim suçlayabilir ki?" Onun yüzüne baktı. "Her kadın senin gibi değil."

"Her kadının Samuel gibi bir kocası yoktur."

Başını salladı. "Demek istediğim, bir ordu subayıyla evlenme olasılığı onu o kadar heyecanlandırdı ki, sırf yeniden kamplarda yaşayabilmek için bunu gerçekten yapabileceğinden korkuyorum."

"Ve siz onun herhangi bir memurla görüşmesini engellemenin bu konudaki fikrini değiştireceğini mi düşünüyorsunuz? Bu oldukça küstahça. Kimi severse onu sevecektir."

"Ama *benim* görevim onun rahmetli babasına karşı ve o, savaşa geri dönmesi anlamına gelecekse böyle bir kocaya sahip olmasını asla istemezdi."

"Onun onun için ne istediği önemli değil ve *sizin* de onun için ne istediğiniz kesinlikle önemli değil. O yetişkin bir kadın. Kendi seçimlerini yapabilir. Eğer bugün gitme amacınız onun tercih edebileceği iki olası taliple olan şansını mahvetmekse-"

"Öyle değil. Ben sadece onları değerlendirebilmek, bir eşte ne aradıklarını görmek istiyorum."

"Bunu Richmond 1 Mayıs olayından bağımsız olarak yapabilirsiniz."

Başını sallayarak bu noktayı kabul etti. "Ama onun etrafında nasıl davrandıklarını gözlemleyemem. Ben de bu yüzden gidiyorum. Adamlar benimle ve Jocelinle konuştuktan ve onu Yarımada'ya geri götürmeye çalışmayacaklarından emin olduktan sonra geri çekileceğim."

"Bunu yapacağına gerçekten güvenebilir miyim? Zaten bir kez sözünü tutmadın."

Öfkeli görünüyordu. "Bunu nasıl yapmışım?"

"Uzak duracağına söz vermiştin. Ama şimdi değilsin." "Ah, *şu*. İyi bir sebebim olduğunu kabul edeceksin."

"Böyle bir şeyi kabul etmeyeceğim," dedi. "Bunu göreceğiz."

Ona kız kardeşlerine verdiği sözü söylemeli miydi? Gitmesini engelleyemiyorsa, onu eğlendirmesi gerektiğini mi? Hayır, en iyisi söylememek. Onu baştan çıkarmak için yalnız yakalamaya çalıştığını ya da buna benzer bir şey yaptığını düşünebilirdi.

Ama değildi. Gerçekten.

Tanrım, o tam bir yalancıydı.

"Gitmek için başka bir amacım daha var." Onun bakışlarından kaçındı. "Jocelin'in yüklü bir çeyizi var ve bu çeyizin servet avcısı bir subaya gitmesini hiç istemem. Onunla sadece serveti için evlenmeyeceğinden emin olmak istiyorum." "*Servet* mi? Şeytan diyorsun!" Kadın ona bakakaldı. "Peki sen ne zaman

... ve ... ve kız kardeşlerime bunu söyleyecek misiniz?"

Omuz silkerek onun bakışlarına karşılık verdi. "Onunla özel, samimi bir ilişkim olduğunu düşünmeyi bıraktığında." Derin bir nefes aldı. "Vasisi olarak mirasından ben sorumluyum, ki bu miras ona çeyiz için gerekli parayı sağlamaya yetecek kadar büyüktü, yine de onun sadece bir servet avcısı değil, iyi bir koca bulmasını isterdim."

Diline dolanan sert sözcükleri ısırarak geri çeken Eliza gülümsemeye zorladı. "Anlıyorum. Ve sanırım bunca zamandır ona ve oğluna destek oluyordunuz, böylece mirasının bu amaçla kullanılmasına gerek kalmadı."

"Evet," dedi sinirlenerek. "Tahmin edebileceğiniz gibi, Jocelin'i beslemek ve giydirmek çok pahalıya mal olmuyor."

"Sosyeteye tanıtılması için alınan yeni elbiseler hariç. Ona bu konuda yardım ettiğimiz için aldığımız ücretten bahsetmiyorum bile." Sesini alçalttı. "Yani, özünde, o sizin metresiniz, sadece yattığınız biri değil."

Sertleşti. "Eminim şimdiye kadar onun benim *olmadığını* anlamışsınızdır-" Kâhyanın duymak için kendini zorladığını fark edince kendini tuttu.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "O hâlâ senin peşinden koşuyor olabilir ama senin aynı şeyi yapmadığın çok açık."

Bir parça gevşedi. "Artık benim peşimden koştuğundan bile emin değilim. Sanırım iki ortak noktamız vardı -ordu ve babası- ve babasız ve bir alayda olmadan ne kadar çok zaman geçerse, o da beni o kadar çok bıraktı. Bu da iyi bir şey."

"Belki de. Genel olarak başkalarıyla konuştuğundan daha rahat konuşuyor gibi görünüyor."

"Öyle mi? O zaman onu benim için daha çok bir kız kardeş gibi düşün. Ya da yeğenim, kızım ya da aklınıza gelebilecek herhangi bir kadın akrabam."

Çenesine vurdu. "Bu Jimmy'yi ne yapar merak ediyorum. Yeğen mi? Büyük yeğen mi?" Sesi bastırılmış bir kahkahayla titriyordu. "Torun mu?"

"Şeytan alır, hayır. Tanrı aşkına, ben *o kadar* yaşlı değilim. Jocelin'e on yaşındayken babalık yapmam gerekirdi."

Bir kahkaha patlattı. "Sana takılıyorum, Nathaniel. Bunu söylemek o kadar zor mu?"

"Aslında öyle," diye homurdandı. "Eskiden benimle alay etmezdin. Kendimi buna alıştırmam biraz zaman alacak."

Başını iki yana salladı. "Sen umutsuz vakasın. Kadınlara karşı bu kadar temkinli olan bir çapkın görmemiştim."

"Bir rakehell değil."

"Bir asker, bağışlayın beni. Yine de Jocelin'e kendi seçimini yapması için bir şans vermediğinizi söyleyebilirim. Eğer ordudan birini tercih ederse-"

"Yeter, minx. Bütün gün burada durup bunu tartışamayız." Bir uşağa el salladı, uşak da Nathaniel'e güzel bir buket uzattı. "Sizin için."

Bu onu kısa sürede kendine getirdi. Onunla yalnız kalmaktan kaçınmasından ve Jocelin'i subaylarla tanıştırması konusunda gösterdiği dirençten sonra *bunu* beklemiyordu.

İlk tepkisi eriyip onları almak oldu. Sonra kendini tekmelemek istedi. Erkekler bazı kadınların çiçeklere nasıl tepki verdiğini *bilirdi*. Samuel ona bir serayı dolduracak kadar gül vermişti, çünkü onun güllere bayıldığını anlamıştı. Ama bu, o lüksü karşılayamadıkları gerçeğini değiştirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Ya da bazen ona yalan söylediğini.

Yine de Nathaniel ona tam olarak yalan söylememişti. Sadece verdiği bir sözden caymıştı. Aynı şey sayılmaz. Değil mi?

"Türbanımı süsleyen menekşelerim var zaten," dedi temkinli bir şekilde. "Hem de bir sürü."

"Ah, ama onlar ipek. Aynı şey değil." Elindeki buketi yaklaştırdı. "Bunlar gerçek çiçekler. Mayıs Günü için."

"Ve artık bir olmadığını ." Onu boğmak istedi. Onu öpmek istedi.

İsteksizce buketi aldı ve kokladı. Tatlı William, zambaklar, defne ve yaseminden oluşan aranjman cennet gibi kokuyordu, her bir çiçek türü diğerleriyle kaynaşarak zengin bir koku oluşturuyordu.

"Birlikte gitmekte ısrar ettiğim için affedildim mi?" diye sordu kendini beğenmiş bir tavırla.

Zeki bir adamdı, çapkın *ya da* asker. "Onun beyefendilerle karşılaşmasına müdahale etmeyeceğine yemin eder misin?"

"Yemin ederim. *Şimdi* beni affediyor musun?"

"Karışmayacağına söz verdin ve bana bir buket verdin diye mi? Pek sayılmaz. Birincisi, verdiğiniz sözlerin güvenilir olmadığı ortada. İkincisi, eğer gerçekten affımı kazanmak isteseydiniz, bana serenat yapması için bir ozan hediye etmeniz gerekirdi." Buketi tekrar kokladı ve gülümsemeye çalıştı. "Ama sanırım bu işimi görür. Şimdilik."

"O zaman şimdilik geçici affınızı kabul ediyorum. Bir dahaki sefere sana serenat yapması için koca bir orkestra getireceğim. Tanrı biliyor ki ben yapamam. Bir kurbağa gibi şarkı söylüyorum." Ona kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Tereddüt etti. Kız kardeşleri onun gelmesine izin verdiği için boynunu bükceklerdi ve verdiği sözle ilgili olarak kesinlikle ayaklarını ateşe tutacaklardı. Jocelin'in işleri berbat etmeyeceğinden de tam olarak emin değildi.

Aynı zamanda, kadın ona "izin verse de vermese de" adam açıkça gidecekti ve eğer kadın onu affetmezse, adam bunu onların arkasından yapmakla yükümlü olacaktı. Bu yüzden sözünü tuttuğundan emin olmak için onun yanında olması daha iyiydi. "Pekâlâ."

Bir eliyle onun koluna girerken diğer eliyle de çiçeklerini tuttu ve arabaya doğru yola koyuldular.

Buketin oldukça etkileyici bir seçim olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Bunları ben gelmeden önce hazırladığınıza göre savunmanızı çabucak toparlamışsınız."

"Foxstead Place'in arkasında oldukça geniş bir bahçe var. Hizmetçim de ihtiyaçlarıma uygun bir düzenlemeyi nasıl yapacağını çok iyi biliyor."

"Kadınlarla olan ününüze bakılırsa, öyle olduğunu söyleyebilirim," dedi küstahça. "Gerçekten de bahçenizin buna ayak uydurabilmesine şaşırdım."

"Pax, sevgilim," dedi ön merdivenlerden inerlerken. "Yemin ederim bir daha senin bir etkinliğine habersiz gelmeyeceğim. Ayrıca Richmond'dayken Jocelin'in yakınında olmamak için elimden geleni yapacağım.

. . memur arkadaşlarınızı değerlendirmek dışında."

İç çekti. "Tıpkı Geoffrey gibisin. Her zaman planlarımızda bir değişiklik yaparak bizi şaşırtıyor. Bazen bunu sırf kendi eğlencesi için yaptığına yemin edebilirim."

"Her şeyden önce, tabii ki onun gibiyim. Ne de olsa o benim arkadaşım." Sırıttı. "Ve siz üç hanımefendinin uyum sağlamak için çırpınışını izlemek çok eğlenceli."

Arabaya yaklaştıklarında, "Dikkatli olun Lord Foxstead," dedi. "Yoksa sizi faytonunuzla Richmond'a gönderirim."

"Yap beni! Bunu nasıl başaracaksın?" diye şaka yaptı. "Faytona binmek benim için sorun olmaz. Jocelin manzara güzelse faytonda tek başına yolculuk etmekten hoşlanıyor." Gözleri ona doğru parıldadı. "Ve yanımda sen olduğun sürece o köy yollarını çılgınca bir hızla sürmekten memnuniyet duyarım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi gülmemeye çalışarak. "Ben onunla arabada kalırdım, sen de-"

"Yoksun kalırdı." Boştaki elini kalbinin üzerine koydu. "Tek başına bir faytonla yarışmak pek de aynı şey değil. Sürüş yeteneğime hayran kalacak bir seyirciye kesinlikle ihtiyacım olurdu."

"Oh, Tanrım," diye mırıldandı. "İhtiyacınız olan şey bir bekçi." "Bu pozisyon için gönüllü müsün?"

Bakışları ona kaydı. Alay mı ediyordu? Flört mü ediyordu? Son iki haftayı onunla resmi bir şekilde geçirdikten sonra ciddi olamazdı. "Dünya üzerindeki hiçbir kadın seni istemediğin bir yerde 'tutamaz'."

Ciddi bir bakışla elini onunkinin üzerine koydu. "Şaşıracaksın." "Seninle ilgili hiçbir şey beni şaşırtmaz," dedi alçak bir ses tonuyla. arabaya ulaştı.

Damada el sallayarak arabanın kapısını açtı. "Ne kadar tuhaf," diye mırıldandı. "*Seninle* ilgili her şey beni şaşırtıyor."

Ne demek istediğini öğrenmek için can atıyordu, soracaktı ama adam onu çoktan teslim etmişti ve Jocelin açıkça dinliyordu.

Eliza genç kadının yanındaki koltuğa oturdu ve Nathaniel'in dar pantolonunun, arabaya tırmanıp karşılarına oturduğunda baldırlarındaki kasları nasıl gösterdiğini fark etmemeye çalıştı. Ama Nathaniel'in arabacısına yola devam etmesini söyleyerek anında kontrolü ele almasını da görmezden gelemedi.

Bugün yapabileceği herhangi bir ilerlemeyi cesaretlendirmemek için bir neden daha vardı. Başka bir kocaya ihtiyacı yoktu ve hayatını yeniden ele geçirecek bir sevgili de istemiyordu. Bu yüzden muhtemelen en iyisi uyuyan çapkınları rahat bırakmaktı.

Eğer yapabilseydi.

Bölüm 9

Nathaniel koltuğa yaslandı ve Eliza'nın onu görmezden gelmeye devam edişini izledi. Onu suçlayamazdı. Verdiği sözü tutmamıştı. Ama iyi bir nedeni vardı, subay arkadaşlarının Jocelin gibi bir kadına verecekleri değeri biliyordu. Ve onun peşine düşerlerse karşılaşacakları riskleri de.

Her şeyden önce, içlerinden birinin "kocasının" alayında zaman geçirmiş olma ihtimali çok düşüktü. Eğer öyleyse, adamın hayali olduğu sonucuna varabilirlerdi. Kimse bunu tahmin etmemeliydi, yoksa Jocelin'in itibarı da Jimmy'nin geleceği de yerle bir olurdu.

İkincisi, içlerinden birinin onun ayaklarını yerden kesip Yarımada'ya geri götürmesi riskini göze alamazdı. Peki ya Jimmy? Delikanlı savaşa gidemezdi.

Üçüncüsü, ya memur sadece çeyiziyle ilgileniyorsa? Böyle bir şey olamaz. Nathaniel buna izin vermezdi.

İşin püf noktası, Eliza'nın yeniden şüphelenmesine yol açmadan, endişeli gardiyanı oynamak ve Jocelin'in cevaplarını yönlendirmek olacaktı. Onun Jocelin ve kendisi hakkındaki şüpheleri temelsiz olabilirdi ama daha zarar verici kuşklara yol açabilirlerdi.

Ne pahasına olursa olsun bunu engellemelidir.

Ama Eliza'yı Jocelin'le izlerken, keşke Eliza'ya açılmaya cesaret edebilseydim diye düşündü. Jocelin'in kendisiyle olan bağlantısı hakkındaki endişelerine rağmen, Eliza kızla her ilgilendiğinde ses tonu nazik ve güven vericiydi. Bu onun iyi bir insan olduğunu gösteriyordu, fark ettiğinden daha iyi.

En azından yüzeysel olarak. Son birkaç yıldır insanlara pek güvenmemeyi öğrenmişti. Ve Sam'in ona yaşattıkları göz önüne alındığında . . .

Hayır, en iyisi kendi öğüdünü tutması.

"Şimdi," dedi Eliza Jocelin'e, "Crowder'larla tanıştırıldığın zaman ne yapman gerektiğini söyle bana."

Jocelin dik oturdu. "Onları tanıdığımı ne kadar memnun olduğumu ve ne kadar güzel bir evleri olduğunu söylemeliyim," dedi Jocelin, efendisini taklit eden bir papağan gibi.

"Peki başka ne var?" Eliza sordu.

Jocelin hazırlıksız yakalanmış gibiydi. "I . . . I . . . Oh! Önce reverans yapmayı unuttum."

Eliza gülümsedi. "Çok iyi. Eminim o anda hatırlardın."

"Neden Bayan Crowder'a reverans yapmak zorunda?" Nathaniel talep etti. "Jocelin madalyalı bir generalin kızı. Son duyduğumda Bayan Crowder sadece bir cit'in karısıydı."

"Ah, ama artık sadece bir 'cit' değil," dedi Eliza. "Bay Crowder kısa süre önce kraliyete hizmetlerinden dolayı şövalye ilan edildi, yani artık Sör Bartholomew Crowder ve karısı da Leydi Crowder."

Nathaniel başını eğdi. "Söylemiyorsun. Ne hizmet verdi?"

"Şirketi Baker tüfeklerini çok daha verimli ve etkili hale getiren bir geliştirme keşfetti. Ya da bana öyle söylendi."

"Bekle. *Şu* Crowder'ın evine mi gidiyoruz? Bilseydim, sırf *onunla* tanışmak için gitmekte ısrar ederdim."

"İşte tam da bu yüzden Jocelin, kocası bir şövalye olan *Leydi* Crowder'a reverans yapmalıdır. Oysa-"

"-Babam orduda önemli bir yere sahipti," diye araya girdi Jocelin, "rütbeleri yükseldi. İlk görevini onun için satın alan bir İngiliz lorduna hizmet ettiği için subay oldu. Ama İngiliz toplumunda kendine ait gerçek bir konumu yok."

"Peki ya kocanız?" Eliza dürttü.

Jocelin gözlerini kırıştırdı ve Nathaniel kalbinin durduğuna yemin edebilirdi. Sonra şöyle dedi: "O da rütbelerini yükselterek teğmen oldu. Ne babamın ne de sevgili Teğmen March'ın ailesi ya da bağlantıları vardı." Nathaniel'e muzaffer bir edayla baktı. "İşte bu yüzden Leydi Crowder'a reverans yapmalıyım."

"Aman Tanrım, Eliza, onu bizden birine dönüştürdün." Bunun iyi bir şey olduğundan o kadar da emin değildi.

Sam'le birlikte Londra'da kış gibi davrandıkları günlerde Nathaniel, Crowder'ları "mantar" olarak nitelendirirdi, üstlerini taklit etmeye hiç hakları yoktu. Şimdi bunu düşünmek bile onu utandırıyordu. Ama savaş ona şunu öğretmişti.

-Anson ona öğretmişti- bir adam kendi başına bir şeyler yapabilir ve dünya için kendini beğenmiş bir kontun oğlundan iki kat daha önemli olabilirdi.

Eliza ona bakıyordu. "Jocelin'le Richmond'a giderken konuştuğumuz her şeyi sorgulamaya niyetli misin? Çünkü karışmayacağına söz vermiştin."

"'Beyefendilerle karşılaşmaları sırasında' dedim." Eliza kaşlarını çatınca aceleyle ekledi, "Ama bir daha karışmayacağım, yemin ederim. Artık mezar kadar sessiz olacağım."

Şüpheli görünüyordu ama görünüşe göre sözüne inanmayı seçti, çünkü Jocelin'e ya da her ne yapıyorsa ona talimat vermeye geri döndü. "Reverans yapma konusunda kendini rahat hissediyor musun?"

Jocelin başını salladı. "Ayaklarımın nerede olması gerektiğini ve ne kadar eğilmem gerektiğini hatırlayacağımı düşündüğüm kadar sık pratik yaptık."

"Neyse ki doğal bir zarafet ve şıklığa sahipsiniz ve bu size çok şey kazandıracak. Elbisenizin içinde, saçlarınız da öyle, kesinlikle ruhani görünüyorsunuz."

Jocelin'in yanaklarına yumuşak bir kızarıklık yayıldı. Tanrım, o memurlar da en az onun Eliza'ya vurulduğu kadar vurulacaklardı.

Vurulmuş mu? Tanrı aşkına, vurulmuş falan değildi. Onu Eliza'ya sürükleyen şey saf şehvetti. Hiç de ruhani görünmüyordu. Dekolteli yeşil elbisesi ve tavus kuşu tüyleriyle süslü mor ve yeşil türbanı içinde yemyeşil bir Deniz Sireni'ne benziyordu... onun Mayıs Denizkızı'na.

Hayır, onun değildi. Olamazdı da. Metresi olmadığı sürece, ki bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmeye başlamıştı. İki hafta boyunca cazibesıyla savaşmıştı ve bu ona ne kazandırmıştı? Zor günler ve uykusuz geceler.

Daha fazla değil. Onu müzikalde gördüğü ilk gece, onu yatağında istediğini söylemişti. Evet, istiyordu. Bu düşünce bile onu ...

Oh, lanet olsun. Tanrı'ya şükür ki iki kadın da Richmond'un güzel manzarasını odaklanmıştı. Aksi takdirde şapkasını kucağına koyduğunu fark edebilirlerdi.

Jocelin koltukta dönerek Eliza'ya baktı. "Ama dışarıdayken ne zaman reverans yapmam gerektiği konusunda hâlâ kafam karışık. Yürürken, tanıdığım birini selamlamak için hafifçe eğilmem gerektiğini biliyorum. Ama dışarıdaysam ama yürümüyorsam-"

"İnsanların yanında duruyorsanız ve bunu kolayca yapabiliyorsanız reverans yapın. Aksi takdirde, örneğin bir patıkada yürüyorsanız ve Lord Foxstead ya da tanıştığınız başka bir beyefendiyle karşılaşırsanız, başınızı hızlıca eğmeniz yeterlidir."

"Evet, leydim."

"Hayır, 'leydim' değil, hatırladın mı? 'Madam.'"

Jocelin yutkundu. "Doğru ya. Çünkü rütbeni korumak yerine kocanın adını aldın."

"Sadece bu nedenle değil. Verity'yi gördüğünüzde ona Leydi Verity diyebilirsiniz ama konuşma boyunca 'leydim' demeyin. Bunu sadece hizmetkârlar yapar."

Genç kadın içini çekti ve ellerine baktı. "Hatırlanması gereken çok fazla kural var."

"İhtiyac n z olandan çok daha fazlası. Ama bu dost canlıs  bir kalabalık. Herhangi bir görgü kural  ihlali onları rahatsız etmeyecektir. Bu yüzden öğrendiklerinizi uygulamak için çok iyi bir durum."

"Desteğe ihtiyacın olursa ben de yanında olacağım," diye ekledi Nathaniel.

Jocelin ona ters ters baktı. "Affedersiniz efendim ama sanırım Eliza bu iş için daha faydalı olacaktır."

Nathaniel yüzünü buruşturdu. *Kalbime bir hançer saplay n genç bayan, olur mu?* Eliza'ya ne zaman Hristiyan adıyla hitap etmeye başlamıştı? Bu şartlar altında, bu kesinlikle tuhaft .

Ama tek söylediği "şüphesiz" oldu.

Eliza sanki bir gülümsemeyi saklıyormuş gibi baktı. "Yine çoğunlukla düşesle birlikte olacağınızı akl n zdan  ıkarmay n." Jocelin'in yüzünde panik dolu bir ifade belirince, Eliza aceleyle, "Diana, yani," diye ekledi.

"Ah, doğru." Jocelin utangaç bir şekilde gülümsedi. "Onun bir düşes olduğunu unutuyorum. Öyle görünüyor ki . . . normal."

"Bunu duyduğuna çok sevinecek," dedi Eliza gülerek. "Kimse Diana'y  normal olarak görmüyor, biz bile. Her neyse, Diana ve Geoffrey konuk olarak katılacakları için size eşlik edecekler."

"Her yerde mi?" Jocelin umutlu bir bakışla, "Her yerde," dedi.

"Nereye gitmelerini isterseniz. Verity ve benim kendi bölgelerimizde yapacak çok işimiz var. Sizi memurlarla tanıştırd ktan sonra benim için işe koyulma vakti gelmiş olacak. Ama bize ihtiyac n z olursa her zaman personelden birinden bizi getirmesini isteyebilirsiniz."

"Bunu akl mda tutacağım."

"şimdi, masadaki davran şlarınızı gözden geçirelim."

Jocelin başını salladı. "B  akla yemek yemek yok. Ayrıca oturur oturmaz eldivenlerimi kucağıma koyacağım ve kırılacak olan ekmeğimin üzerinde bıçak ve  atal kullanmayacağım."

Haz rl ks z yakalanan Nathaniel, Jocelin'den Eliza'ya baktı. "Akşam yemeğine oturacak mıy z?"

"Evet," diye yanıtladı Eliza. "Sayılır. Hava güzel ve saatler daha uzun olduğu için açık havada olacak. Herkes bahçenin güzelliklerini

Açık hava bahçeleri daha iyi, gençlerin mayıs direği etrafındaki şamatasından bahsetmiyorum bile."

"Jack in the Green, Morris dansçıları ve her türlü eğlence olacak," dedi Jocelin heyecanla ve ona hâlâ diğer gençlerle birlikte bu tür orman zevklerinin tadını çıkaracak kadar genç olduğunu hatırlattı. Belli ki onu Londra'ya daha önce getirmeliydi.

Eliza pencereden dışarı baktı. "Tanrım, neredeyse geldik. Öyleyse görgü kurallarına genel bakışımıza geri dönelim. Size dans teklif edildiğinde ve siz de kabul ettiğinizde, beyefendinin tutması için hangi elinizi uzatırsınız?"

"Solum."

"Peki eldivenlerinle ilgili ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey yapmıyorum."

Eliza gülümsemeye başladı. "Bu hileli bir soruydu ve sen de doğru yanıtladın. Eldivenler yemek dışında çıkarılmaz."

Nathaniel, "Ve bir adam tokalaşmanız için size elini uzatmazsa," diye araya girdi.

Jocelin'in yüzünde yine paniklemiş bir ifade belirince Eliza, "Kesin şunu Lord Foxstead! Bu konuyu daha ele almadık bile, çok karmaşık bir konu ve muhtemelen bugün de gündeme gelmeyecek."

"Eller ve eldivenler için çok fazla kural var," dedi Jocelin kederle. "Hepsini nasıl öğrendin?"

"Mürebbiyemiz yanlış bir şey yaptığımda parmaklarıma vururdu." Eliza alaycı bir tavırla başını salladı. "Nadiren iki kez yapardım, sizi temin ederim."

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Jocelin ellerini pelerininin ceplerine soktu.

Nathaniel güldü. "Eliza parmak eklemlerine vurmayacak, güven bana."

"Hayır, ama ben *seninkilere* vurabilirim," dedi Eliza, meydan okurcasına çenesini kaldırarak.

"Sen ve araya girmelerin sayesinde, tekrar ele almak istediğim konuların sadece yarısının üzerinden geçtik."

"Parmak eklemlerime de vurmayacaksın," diye yaptı. "Eldivenlerimi mahveder. Buna izin veremeyiz, değil mi?"

Jocelin yüzünde umutsuzlukla pencereden dışarı baktı. "Bunu yapamam. Yapamayacağımı biliyordum. Her zaman sosyeteye girme konusunda berbat olacağımı söylerdi."

"O kim? Kim sana böyle korkunç bir şey söylemeye cüret edebilir?" Eliza açıkça öfkelenmiş bir halde sordu.

Nathaniel ve Jocelin bakıştılar. "Jocelin'in kocası," diye yanıtladı Nathaniel. "Pek iyi bir adam değildi."

"Bunu ben de biraz biliyorum," diye mırıldandı Eliza, tam olarak nefesinin altında değil. "Ve şimdi buradayız." Eliza yarı yarıya Jocelin'e doğru döndü. "Bana bak, canım." Jocelin öyle yapınca, Eliza, "Çok sevimlisin ve kuralların çoğunu da öğrenmişsin. Yeni bir askerin alay hayatının kurallarını öğrenmesinin ne kadar uzun sürdüğünü düşünsene. Senin yüksek sosyetenin kurallarını öğrenmek için sadece iki haftan vardı ve sen bunu takdire şayan bir şekilde başardın."

Jocelin sertçe yutkundu. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Ayrıca, burada olacak birkaç kişiyle zaten tanıştınız. Arkadaşımız Bayan Crowder'ı sevdiniz, değil mi?"

Jocelin başını salladı.

"Sizi tekrar görmeyi ve kardeşini sizinle tanıştırmayı dört gözle bekliyor. Sanırım size onun süvari birliğinde olduğunu söylemiştim."

Nathaniel homurdandı.

Bu Jocelin'in gülümsemesine neden oldu. "Lord Foxstead süvarileri sevmez. Piyadelerden daha iyi olduklarını düşündükleri için sık sık onlara zorbalık ettiklerini söylüyor."

Eliza, o fındırdek, kaşlarını kaldırarak ona baktı. "O zaman neden süvari birliğinde görev almadınız Lord Foxstead? Tanrı biliyor ya, yeterince iyi ata biniyorsunuz."

"İyi sürdüğümü nereden biliyorsun?"

"Seni birçok kez ata binerken gördüm."

Bildiği kadarıyla hayır. Bunu başka bir zaman biraz daha araştırması gerekecekti. Ama şimdi değil, Jocelin dinlerken. "Aslına bakarsanız, Yirmi Sekizinci Piyade Alayı Gloucestershire'daki evimle bağlantılıydı, bu yüzden onlara katıldım. O zamanlar bunu yapmak mantıklıydı."

Jocelin yardımsever bir şekilde, "Muhtemelen subay açığı olan tek alay da onlardı," dedi. "Ve seni çabucak terfi ettirdiler. Ertesi yıl yüzbaşı oldun, değil mi? Satın alma yoluyla."

"Yaptım. Ve ertesi yıl komisyonumu satana kadar kaptan olarak kaldım. Eğer ima ettiğin buysa, bundan utanmıyorum. Bir subay ve bir beyefendi gibi davrandım, ki bu da bir erkeğin savaş alanında yapabileceği tek şeydir, sevgili kızım."

Jocelin bir kez daha biraz içine kapandı. "Hiçbir şey ima etmiyordum. Ve bana 'sevgili kızım' dememelisin. Bu çok uygunsuz. Ben

değil mi, Eliza?"

"Çok uygunsuz," dedi Eliza, gözleri parlayarak. "Sana böyle hitap etmesinin her şeyi mahvedeceğini söyleyebilirim."

"Yeter, ikiniz de." Bir hizmetkâr basamakları indirmek için aceleyle ilerlerken şapkasını aldı. "Gitmem için beni korkutmayı düşünüyorsanız, bir daha düşünün. Acı sona kadar burada kalacağım ve söylediğiniz hiçbir şey bunu engelleyemeyecek."

Tanrı adına, Jocelin istese de istemese de onun için doğru olanı yapacaktı. General'e bu kadarını ve daha fazlasını borçluydu.

Nathaniel görevinden kaçmayacaktı. Neler olup bittiğine dikkat edecek ve gözlerinin önünde olup bitenleri göremeyecek kadar başka kaygılarla kör olmayacaktı.

Bu sefer değil.

Bölüm 10

Bir saat sonra Eliza, Jocelin, Nathaniel ve Harper hanımların arkadaşı Isolde Crowder'ın akşam yemeğinin servis edileceği alanı görmek için tepeden aşağıya doğru yürüyüşlerini izledi. Yemeklerin servis edilmeden önce dağıtılacağı birkaç çadırın yanına uşaklar tarafından birkaç masa yerleştirilmişti. Masaların karşısında opera sanatçısının sahne alacağı küçük bir sahne ve onun yanında da henüz kullanılmayan bir mayıs direği bulunuyordu. Bu daha sonra, masaların yanına yerleştirilen orkestra uygun müziği çalmaya başladığında gerçekleşecekti.

Verity Eliza'nın yanına geldi. "Ne düşünüyorsun?"

"Bu sefer kendinizi aşmışsınız. Direğin tepesindeki oyulmuş ve boyanmış çiçekler? Böyle bir şeyi nereden buldun?"

Omuz silkti. "Birisi eski bir tiyatroyu yıkıyordu ve o şeyi atacaklardı. Mükemmel bir mayıs direği! Hemen istedim, sonra temizledim ve boyadım. Yeni gibi görünüyor, değil mi?"

"Evet, öyle. Temayı masalardaki o süslü orta süsü ile devam ettirmeniz de çok hoşuma gitti."

"Bunlar da yıkılan tiyatrodan. Gerçi şamdanlar Leydi Crowder'a ait." Verity kaşlarını çattı. "Artık onu *Leydi* Crowder olarak düşünmek zor. Ona Bayan Crowder demeye çok alıştım."

"O iyi kalpli bir kadın. Arada bir hata yaparsan, aldırılmaz."

"Bundan pek emin değilim." Verity bir an sessiz kaldı ve aşağıdaki alanı inceledi. "Jocelin'in saçıyla mükemmel bir iş çıkardığını söylemek istemiştin. Kurdeleleri örgüleriyle iç içe geçirirsin ve ipek çiçeklerden oluşan o küçük demetlerin bir tür taç oluşturmaları? Bir dahaki sefere gerçekten bir etkinliğe katıldığında, saçımı böyle yapacağına söz ver."

"Ne istersen yaparım, tatlım. Ama seni tutmayayım, mutfakta halletmen gereken işler olduğunu biliyorum."

Verity henüz Nathaniel'i fark etmemişti ve Eliza onun asla fark umuyordu. "Bekle, o Lord *Foxstead* mi?" Verity tısladı.

Çok geç kalmışlardı. Nathaniel, Jocelin ve Isolde yavaşça tepeye tırmanıyor, doğruca onlara doğru gidiyorlardı.

"Onu bu ilişkiden men etmeniz gerekmiyor muydu?" Verity devam etti. Eliza kız kardeşine uyarıcı bir bakış fırlattı. "Sesini alçalt, olur mu? Ve onun olmasıyla ilgili yaygara koparmamaya çalışın. Jocelin onu uzak tutmak istediğimizi bilmiyor. Katılmakla ilgili fikrini değiştirdiğini düşünüyor."

"Geldi, değil mi? Son duyduğumda kesinlikle gelmeyecekti." "Bu benim hatam." Çabucak memurlar hakkında açıklama yaptı.

Verity'nin Nathaniel'in kampında olması onu şaşırtmıştı. "O zavallı kızın Yarımada'ya geri dönmesi gerektiğini düşünmüyorsun, değil mi? Bu delilik!"

"Herkes ona 'kız' deyip duruyor," diye tersledi Eliza. "O kız değil. Bunu herkesten çok sizin anlamanız gerekir."

"Neden? Ondan sadece üç yaş büyük olduğum için mi? Ya da o bir dul ve ben bir talip bile bulamadığım için mi?"

"İkisi de değil, Tanrı aşkına. Çünkü senin bir yemeği nasıl bir araya getireceğini bilemeyecek kadar genç ve kadın olduğunu düşünen o küçümseyici Fransız mutfak şefleri tarafından ciddiye alınmak için mücadele ediyorsun. Demek istediğim buydu."

Tam da Eliza'nın tahmin ettiği gibi, sözleri Verity'nin öfkesini söndürdü. "Ah. Sanırım Jocelin teknik olarak bir kadın, kız değil. Bir bebeği oldu, gerçi gebe kalacak kadar uzun süre kızarmayı nasıl bıraktı bilmiyorum. Ama ben yine de onu Charlie Crowder'dan daha iyi biriyle eşleştirmeliyiz diyorum."

"Artık *Teğmen* Charlie Crowder," diye hatırlattı Eliza ona. "Nasıl teğmen oldu, asla bilemeyeceğim."

Verity'nin arkasından neşeli bir erkek sesi, "Her zamanki yolla, bir komisyon satın alarak," dedi. "Gerçi babam da nüfuzunu kullandı."

Verity neredeyse bir adım sıçrayacaktı. "Charlie! Buradasın!" Eliza'ya konuşan bir bakış fırlatan Verity yüzünü ona döndü. "Gelebilmene çok sevindim."

Isolde'nin küçük kardeşi Charlie Crowder, Verity ve Diana'nın eski bir arkadaşıydı. Belli ki kızıl tüylü yelesi yakın zamanda kırpılmıştı. Uzun boylu ve iriyarı olan Charlie, ünlü babasından biraz daha az zekiydi ve iyi bir bira ile güzel bir atış gününden başka hiçbir şeyden hoşlanmazdı. Ama aynı zamanda iyi biriydi, Verity pek öyle düşünmese de Eliza bunu takdir ediyordu.

Verity, "Yeni alayınla birlikte güneye giderken yolunun kesilebileceğini duymuştuk," diye ekledi.

"Neyse ki zamanında yetişmeyi başardık. Ama şehirde sadece bir ay kadar zamanımız var. Tahmin edebileceğiniz gibi biz gençler savaşa katılmak için çok acele ediyoruz. Öldürebildiğimiz kadar çok Boney-li öldürmeye hevesliyiz."

"Boney-ites?" Eliza boğuk bir sesle konuştu.

"Biliyorsun," dedi Charlie. "Boney'nin takipçileri. Napoleon Bonaparte. Biz Hussarlar ona Boney deriz."

"Evet," dedi Verity kuru bir sesle. "Onun kim olduğunu biliyoruz. *Herkes* ona Boney der."

Bu Charlie'yi hazırlıksız yakaladı. "Emin misin? Sadece biz varız sanıyordum." Etrafına bakındı. "Isolde'yi gördün mü? Ablamın yanağına bir öpücük kondururum diye düşünmüştüm. Bir süredir ona yazmadım." Verity'ye göz kırptı. "Kuzeydeki eğitimle çok meşgulüm, biliyorsun."

Verity tepeden aşağı bakmak için döndü. "Oh, bakın, işte geliyor. Ama ne yazık ki gitmeliyim. Tavuk sepetlerine kulp takmam gerekiyor."

Charlie gözlerini kırptırdı. "Artık tavuklarımız mı var? Babam bundan hiç bahsetmemişti."

Verity gözlerini devirerek aceleyle gitti ve Charlie'yi Eliza'ya bıraktı. "Sanırım Verity bir tür yiyecekten bahsediyor," dedi Eliza nazikçe. "Bunlar içi tavuk karışımıyla doldurulmuş küçük turta kabuğı sepetleri. Turta kabuğı saplarını son dakikada eklemeniz gerekiyor."

"Kulağı çok hoş geliyor," dedi Charlie. "Daha sonra biraz almalıyım. Kız kardeşin gerçekten de güzel yemek yapmayı biliyor." Başını Eliza'ya doğru eğdi ve sesini alçalttı. "Onun bir koca aradığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bundan şüpheliyim," dedi Eliza dürüstçe.

Tam o sırada Isolde başını kaldırdı. "Charlie! Buradasın!" Ona sarılmak için tepeye doğru koştu. "Geleceğini umuyordum."

Jocelin ve Nathaniel yavaşça arkasından tırmandılar. Isolde, Jocelin'in elinden tutarak onu ileriye doğru götürdü. "Bayan March, size kardeşimi takdim etmek istiyorum, Teğmen Charles Crowder."

Charlie konuşamayacak kadar Jocelin'e bakmaya odaklanmış görünüyordu. Güzel kadınlara karşı her zaman bir düşkünlüğü olmuştu ve Jocelin özellikle güzel görünüyordu. Charlie dilini bulduğunda, "İyi akşamlar hanımefendi," dedi. Aceleyle Busby şapkasını çıkardı. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"O zevk bana ait, Teğmen." Jocelin, cüssesi karşısında dehşete düşmüş gibi gözlerini kırptırarak ona baktı. "Bir Hussar ile tanıştığıma çok sevindim. Hangi alaydansınız?"

"Nasıl yaptın-"

"Üniforman. Ve bıyığınız. Sadece Hussar'ların bıyığı vardır." Gülümsemeye cesaret etti. "Rahmetli kocam ordudaydı. Ama süvari değildi. Sadece piyade."

"Piyade önemlidir," dedi Charlie.

Eliza, Nathaniel'in, "Aynen öyle," gibi bir şey söylemesini bekliyordu ama o daha söyleyemeden, Eliza'nın arkasından bir adam gelip, "Bir orduyu oluşturmak için pek çok alay gerekir, Teğmen. Hepsi de önemlidir."

Döndüğünde Binbaşı Quinn'i, Eliza'nın onu alması için gönderdiği Diana ve Geoffrey'le birlikte orada dikilirken buldu. "Binbaşı! Bizi bulduğunuza çok sevindim. Millet, bu Binbaşı Adam Quinn, kuzenimiz."

"Uzak kuzen," diye ekledi.

"Doğru." Onu resmen diğer iki hanımla, ardından da Nathaniel ve Charlie ile tanıştırdı.

Charlie selam vererek, "Sizinle tanışmak bir onur, Binbaşı," dedi. "Ben On Sekizinci Süvari Birliği'ndeyim."

"Biliyorum," dedi Binbaşı Quinn. "Üniformanızdan anlayabiliyorum."

"Ben de tam aynı şeyi söylüyordum," dedi Jocelin, Charlie'ye utangaç bir gülümsemeyle. "Hessian botlarınız da bir Hussar alayında olduğunuzu gösteriyor, Teğmen Crowder. Bağcıklarınız gümüş rengi ama pek çok alayda böyle bir şey var."

Charlie Hussar ceketini sıvazlamaya başladı. "Burada dantel mi var?"

"Ah, tamamen unutmuşum. Eskiden onlara dantel derlerdi." Ceketine dokunmak istercesine elini kaldırdı. "İzin verirsiniz ..."

"Elbette," dedi yanakları kızarak.

Eliza, Jocelin'in Charlie'nin ceketindeki süslemeleri büyük bir incelikle fırçalamasını, Jocelin'in alışılmadık cüretkârlığı karşısında şaşkına dönmüş bir halde izledi. "Bu örgü şeyler. Eskiden tüm örgülere dantel denirdi. Hala öyle diyorlar mı bilmiyorum."

Binbaşı Jocelin'e ikinci kez, daha yakından bakarken, "Öyle," dedi.

"Ama benim On Sekizinci Birlik'te olduğumu nereden biliyorsun?"

Charlie sordu.

Jocelin omuz silkti. "Gümüş düğmelerinizin üzerinde 'sekiz' yazıyor."

Eliza o anda Nathaniel'e bakma hatasını yaptı.

Adam gözlerini göğe doğru devirdiğinde, kadın gülmemek için kendini zor tuttu. "Tabii ki var," dedi Charlie asık suratla.

"Düşünmüyordum."

"Farklı üniformalara alışmak biraz zaman alıyor," dedi Jocelin. "Eminim düğmelerinizi tamamen unutmuşsunuzdur, çünkü onları pratik nedenlerle kullanıyorsunuz."

"Giydiğin üniforma çok güzel Charlie," dedi Diana, belli ki onu rahatlatmak istiyordu.

Charlie gerçekten çok iyi bir adamdı, "Boney'cileri" öldürme hevesi dışında.

Charlie göğsünü şişirirken tüm suratı asıklığı kayboldu. ", değil mi? Saçlarım yüzünden mavi üniformayı kırmızıya her zaman tercih ederim. Ve bu çanta şeyini de sevdim. Çok süslü."

"Buna sabretache deniyor," diye önerdi Jocelin.

"Daha da iyi," dedi Charlie, Jocelin'e göz kırparak. "Kulağa da hoş geliyor."

"Çünkü öyle." Binbaşı Eliza'nın arkasına geçti ve ona baktı
Jocelin'e omuz attı. "*Ben* hangi Bayan March?"

Kadın ona şüphelye baktı. "Kırmızı ceketinize bakılırsa piyade alaylarından biri olduğu belli. Sanırım Elli Yedinci."

Eliza'nın arkasından çıktı. "Bunu nasıl tahmin edebildin?"

"Ben de *senin* düğmelerini gördüm."

"Kuzenimin arkasında durmama rağmen mi?"

"*Uzaktan* kuzen," diye mırıldandı Geoffrey. Binbaşının yıllar önce Diana'yla kısa bir süre ilgilendiğini duymuş olmalıydı.

Ama şu anda binbaşı, gülmekte olan Jocelin'i izlemeye odaklanmıştı. "İlk geldiğinizde onları gördüm, Binbaşı. Böyle şeyleri otomatik olarak fark ederim."

"Çok zekisiniz," dedi Binbaşı Quinn. "Genç bir kadına, hatta bir subayın dul eşine göre çok zengin bir askeri bilgiye sahip olduğunuzu kabul ediyorum."

Jocelin, "Babam da ordudaydı - Tümgeneral James Anson," dedi.

"Bayan Pierce bana öyle söyledi," dedi Binbaşı Quinn. "General Anson'ı şahsen hiç tanımadım ama adını biliyordum. İyi bir askerdi ve Yarımada'da çok zaman geçirdi. Onu çok gördünüz mü?"

"Her zaman. Annem öldükten sonra, ben altı yaşındayken, babamdan ailem yoktu, bu yüzden alayda büyüdüm."

Binbaşı gözlerini kırıştırdı. "Şaşırtıcı. ?"

"Nasıldı?"

"Alayda büyümüş olmak. Bunun genç bir kadın için kolay olduğunu düşünemiyorum."

"Hayır, harikaydı!" Sanki Jocelin'in yüzünde bir lamba alev almış gibiydi. "Ziyaret ettiğim tüm o yerler . . . tanıştığım onca insan . . . Babama ilk getirildiğimde, alayın müfrezesi Minorca'ya yeni gitmişti. Ne kadar güzel bir adaydı. Çok da renkliydi! Kadınlar o kadar güzel kostümler giiyorlardı ki, babam beni İspanyollarla buluşmaya götürdüğünde hep hayranlık duyardım."

"Ben de bu yüzden katıldım!" Charlie heyecanla söyledi. "Yani, ülkeme hizmet etmek istememin sıra. Dünyayı görmek istiyorum ve ordudan daha iyi ne olabilir ki?"

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Jocelin. "Hâlâ yeterince görmedim."

Ve Eliza, Jocelin'in ilk tanışmalarından bu yana bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok sözcük söylediğini duymamıştı. Genç kadın daha önce hiçbir şey için bu kadar coşku göstermemişti. Yeni giysileri bile onu bu kadar konuşkan yapmamıştı.

Bu arada binbaşı Charlie'yle konuştuğu için bile sinirlenmiş görünüyordu. "Ben de İspanya'da biraz zaman geçirdim Bayan March ve hanımlar konusunda haklısınız. Çok güzel elbiseler. Çok parlak."

Bu, Jocelin'in dikkatini çekmesini sağladı. "Küçük bir kızken, bazı İspanyol hanımefendileri gibi kulağımın arkasına bir çiçek koyardım. Onların elbiselerinden birine sahip olmayı çok isterdim. Ama alayda bana bakan subayın karısı böyle bir elbise giymeye cesaret edemeyeceğim konusunda çok kararlıydı. Katolik oldukları için o hanımlara dinsiz diyordu." Gülümsemesi hüzne dönüştü. "Kâfir olmaktan başka bir şey istemezdim."

Binbaşı o kadar eğlenmiş görünmese de Charlie buna güldü.

Eliza zavallı kızın hayatının büyük bir bölümünü bir dünya ile öteki dünya arasında sıkışıp kalarak geçirmiş olmasının ne kadar zor olduğunu düşünebildi sadece. İngiliz toplumunda ne yapacağını bilmemesine şaşmamalıydı. Bu toplumun ne gerektirdiğini anlayamayacak kadar çok başka toplumun parçası olmuştu.

Ama ordu toplumunun ne beklediğini çok iyi biliyordu. Zaten iki subayın da dikkatini çekmişti.

"Kocanız hangi alaydaydı?" diye sordu binbaşı.

Jocelin şaşkınlıkla gözlerini kırptırınca Nathaniel bir adım öne çıktı. "Altmış altıncı birlikteydi."

Binbaşı Quinn kaşlarını çatarak Nathaniel'e baktı. "O zaman onu tanıyordunuz."

Nathaniel, "Sadece Talavera Savaşı'ndan önce onunla tanıştığım için," dedi.

Binbaşı başladı. "Durun bir dakika. Bayan Pierce adınızı söylediğinde, itiraf etmeliyim ki bağlantıyı kuramadım, ama siz bir ihtimal Yüzbaşı

Yirmi Sekizinci Piyade Alayı'ndan Nathaniel Stanton?"

"Öyleydim. Babam ölmeden ve unvan bana geçmeden önce. O noktada komisyonumu sattım."

Binbaşı Quinn elini uzattı. "Siz bir efsanesiniz efendim. Sizi takdir etmeliyim."

Nathaniel biraz utanmış görünerek onun elini sıktı.

"O neden bir efsane?" Geoffrey, Eliza'yı rahatlatmak için binbaşıya sordu.

Eliza bunun nedenini bilmeliydi, ama Nathaniel'in "efsane" olduğu konusunda, yıllar önce Londra'nın güveçlerinde yaptığı hovardalıklar dışında hiçbir fikri yoktu.

"Talavera Savaşı'ndan sonra," diye açıkladı Binbaşı Quinn, "savaş alanında bir çalı yangını patlak verdi. Savaş bitmişti, bu yüzden savaşanları etkilemedi, ancak her iki tarafın yaralıları hala alanda yatıyordu ..."

Derin bir nefes çekti. "Yüzbaşı Stanton neler olduğunu gördü ve yakındaki askerleri güvenli bir yere sürüklemeye başladı. Diğerleri de ona katıldı. Ve yangınlar onun bulunduğu yere ulaştığında, yüzbaşı dereye koştu, bir at battaniyesini ıslattı, sonra alevlere göğüs germek ve daha fazla askeri kurtarmak için ona sarıldı."

"Hiçbir fikrim yoktu." Eliza bakışlarını kendisinden kaçırarak Nathaniel'e daktı. "Savaştan hiç bahsetmez."

"O gün ... korkunçtu," dedi binbaşı. "Hiçbirimiz bundan bahsetmiyoruz. Gerçi kurtardıkları arasında -muhtemelen sizin de bildiğiniz gibi Bayan March- General Anson ve yaverinin de bulunduğunu belirtmek gerekir."

Eliza nefesini tuttu, midesi bulandı. Samuel gerçekten de yaralarından değil de yangından mı ölmüştü?

Kalbi boğazına düğümlenerek Nathaniel'e baktı, şimdi ona öyle bir şefkatle bakıyordu ki canı acıyordu. Nereye bakacağını bilemediği için bakışlarını kaçırdı.

Sonra Diana elini Eliza'nın dirseğine sokarak her zamanki gibi her şeyi daha katlanılabilir hale getirdi.

"ADC'nin birkaç saat sonra öldüğünü duydum," diye devam etti binbaşı, altta yatan gerginlikten habersiz, "ama General Anson yaralarına yenik düşmeden önce sanırım bir hafta daha yaşadı. Yüzbaşı ve arkadaşlarının kurtardığı diğerleri ise tamamen iyileşmeye devam etti."

Jocelin Eliza'ya kaçamak bir bakış attı. "Binbaşı, sanırım ADC'nin kuzeninizin kocası olduğunu bilmelisiniz."

Şimdi utanma sırası binbaşıdaıdı. "Yüce Tanrım, hiçbir fikrim yoktu! Ben de burada gevezelik ediyordum. Çok üzgünüm kuzen. Nasıl öldüğünü sana anlattıklarını sanmıyorum."

"Hayır," diye boğuk bir sesle konuştu. "Lord Foxstead kocamın en yakın arkadaşığıdı, bu yüzden Samuel'in ölümünü bana o söyledi. Çok fazla ayrıntı vermedi."

"Şimdi bunu yaptım ve durumu daha da kötüleştirdim," dedi binbaşı. "Beni affedin."

"Affedilecek bir şey yok. Bilmiyordun." Ve şimdi o da bilmemeyi diliyordu. Samuel'in yaralı ve yanıyor olduğı düşüncesi. . . En iyi koca ama kimse böyle korkunç bir ölümü hak etmiyordu.

Bunu düşünmemeliydi, yoksa kederi yeniden depreşecekti. Elini bir kez daha sıkan Diana, Geoffrey'yle birlikte patıkada dolaşan Jocelin ve Charlie'yi takip etmeye başladı. Ne de olsa birinin şaperonluk yapması gerekiyordu.

Bu arada binbaşı Eliza'nın yüzündeki ifadeyi görmüş olmalıydı ki bir adım daha yaklaşıarak mırıldandı: "Bunu telafi etmeme izin ver. Benimle gel, biraz şarap ve erzak içelim."

Gülümsemeye zorlayarak, "Korkarım yapamam efendim. İnsanlar içeceklerinin tadını çıkarırken çalacak olan orkestrayla ilgilenmeliyim." Sesini alçalttı. "Ama belki Bayan Crowder size katılabilir?"

Nathaniel'le sessizce konuşan Isolde'ye baktı ve "Mükemmel bir fikir. Ya da Bayan March'a sorabilirim..." Etrafına bakındı. "Bekle, nerede o?"

"Korkarım Teğmen Crowder siz benimle konuşurken Jocelin'i yakalamak için içeri daldı. Az önce gittiler."

"Ah. O zaman Bayan Crowder olsun." Eliza'nın elini iki elinin arasına aldı ve bastırdı. "İleriki bir tarihte bunu telafi edeceğim."

"Dört gözle bekliyorum."

Ve meşgul olmayı başarabilirdi. Binbaşı ya da onun ifşaatları hakkında ne hissettiğinden emin değildi ama müstakbel bir koca olarak ona ilgi duymadığı kesindi. En azından Jocelin'e ilgi gösteriyordu. Ordudaki yaşlı ve yerleşik bir adam genç kadın için iyi olabilirdi. Ya da düşününce Isolde için.

Adamın arkadaşıyla konuşmasını ve ikisinin ayrılmasını izledi.

Kız onların ardından bakakalırken, Nathaniel endişeli bir ifadeyle ona doğru yürüdü. "Orkestrayla ilgilenmek için acele etmen gerektiğini sanıyordum."

"Aslında hayır. Gelir gelmez her şeyi ayarladım. Zaten çoğu önceden ayarlanmıştı."

"Yani kuzenine yalan mı söyledin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Hayır, gerçekten. Bilerek orkestrayla ilgilenmem *gerektiğini* söyledim, ilgileneceğimi değil."

"Ah. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel kaçamak cevaptı. Ama kaçtığın adamla karşılaşmamak için ters yöne doğru yürüyelim." Ona kolunu uzattı. "Ayrıca, beni Jocelin'in sosyeteye büyük girişini mahvetmeye çalışmakla suçlamayı istemem. Bu yüzden ondan uzak durmalıyım."

Kadın bunu duymazdan geldi ama elini adamın kolunun kıvrımına sıkıştırdı.

Sonunda ahırlara ve at arabası evine giden dolambaçlı yolda yürürlerken, "Samuel'in ölümü hakkında söyledikleri mi onunla gitmeyi reddetmene neden oldu?" diye sordu.

"Pek sayılmaz." Gözlerini Nathaniel'e dikti ve zorlukla yutkundu. "Çok acı çekti mi?"

"Hiç de bile. Binbaşının birkaç saat sonra öldüğünü söylediğini biliyorum ama onu araziden çıkardığımda öldüğünü anlayabildim. Alevler henüz ona ulaşmamıştı bile."

"Bunu sadece beni daha fazla üzmemek için söylemiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Sizi temin ederim, Samuel kalbine aldığı bir bıçak darbesiyle öldü.

Muhtemelen

anında."

İçinden bir rahatlama geçti. Bir askerin ölmesi gerekiyorsa, umabileceği en iyi şey anında ölmektir. "Neden bana onu kurtarmaya çalıştığını söylemedin?"

"Çünkü o zaman onu neyden kurtarmaya çalıştığımı size anlatmak zorunda kalırdım ve tüm o insanları böyle bir sefalet içinde hayal etmeye başlamanızı istemedim. Binbaşını her şeyi anlatmadan önce durduramadığım için özür dilerim."

"Eminim sizi gafil avlamıştır."

"O yaptı. 'Efsane' olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Olmayı da hiç istemedim. Bunun için değil. Ve zaten tek kişi de ben değildim. Başka pek çok asker bana yardım etti." Yüzü asık bir şekilde onun elini okşadı. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Evet, lütfen." Samuel'in ölümünün görüntüsünü bilinçli olarak zihninden uzaklaştırdı. "Peki, 1 Mayıs kutlamamız hakkında ne düşünüyorsun?"

"Şimdiye kadar, bence oldukça . . . iyi." Ona gülümsedi. "Çiçeklerim için kesinlikle iyi bir kullanım alanı bulmuşsun."

Adam bakışlarını birkaç çiçeği korsajının içine sıkıştırdığı göğsüne indirdiğinde, yanaklarının ısındığını hissetti. "Sanki onları bir vazoda taşıyabilmişim gibi."

"Sana gül vermediğim için mutluyum."

Bir kahkaha attı. "Ben de öyle. Gerçi gülleri korsajıma sokacak kadar aptal değilim. Ben olsam türbanıma koyardım."

Bakışlarını onun türbanına doğru kaldırdı. "Ah, evet. Diğer çiçeklerimin de orada olduğunu görüyorum. Seni Mayıs Kraliçesi gibi gösteriyorlar."

"Teşekkür ederim, nazik beyefendi," dedi ve yolda durarak küçük bir reverans yaptı. "Ama sanırım mayıs direğini gençlere bırakacağım."

"O kadar da yaşlı değilsin, canım."

Adam ona sıcak bir şekilde baktığında, onu öpebileceği hissine kapıldı ve bu, patikada herhangi biriyle karşılaşabilecekleri bir yerde olmazdı.

Onu takip etmesi için bırakarak yürümeye devam etti. "Peki, iki memur hakkında ne düşünüyorsun?"

Yanına geldi, elini tuttu ve tekrar kolunun sıkıca soktu. "Charlie Crowder, Jocelin için fazla aptal."

Eliza içini çekti. "Jocelin'in belli bir doğal zekâsı olabilir, ama kendisi de pek parlak sayılmaz. Ve belki de biraz efendilik taslayabileceği bir erkek isterdi. Ona askeri üniformalar konusunda talimat verdiğinde pek aldırmamış gibi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, bazen gösterdiğinden daha zeki olduğunu düşünüyorum. En azından öyle olduğunu umuyorum, çünkü bir subay liderlik etmelidir ve bunun için de zekâyı ihtiyaç vardır. Ayrıca, kız kardeşi ve babasına bakılırsa, zekâ aileden geliyor."

Nathaniel, "Bayan Crowder ile konuştuklarımdan anladığım kadarıyla," dedi.

"Arkadaşımın duygularıyla oynamaya kalkma," diye uyardı Eliza onu. "Beni kızdırmak için onu kullanmandan daha iyisini hak ediyor."

"Yaptığım şey bu muydu?" diye espri yaptı. "Onun bir eş olarak potansiyelini görmediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü defalarca evlenmek istemediğinizi söylediniz." "Evlenmeye hazır değilim, madam. Bu aynı şey değil."

"Doğru." Ama Isolde'yle evleneceği düşüncesi onu gerçekten rahatsız ediyordu ve böyle düşündüğü için arkadaşına vefasızlık ettiğini hissediyordu. Bu yüzden konuyu değiştirdi. "Jocelin'in binbaşı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onun önünde babasının ölümünden bahsetmekle yaptığı patavatsızlık bir yana, Binbaşı Quinn onun için çok yaşlı."

Eliza bir kaşını kaldırdı. "Onun yaşını bile bilmiyorsun."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Nathaniel acımasızca. "Genç bir binbaşının bile en az benim yaşında olması . Saçlarındaki aklara bakılırsa benden daha yaşlı. Jocelin için de çok yaşlı."

"Belki de sadece yaşlı beylerden hoşlanıyordur." Eliza ona takılmadan edemedi. "*Senden* yeterince hoşlanıyor gibi görünüyordu."

"Dikkat et, yoksa Jocelin'i kıskandığını düşünürüm."

"Neden ki? Ona ilgi duymadığını açıkça belirttin."

Bu onu hemen ayılttı. "Ve sanırım Umarım onu herhangi bir romantik ilişki yaşayabileceğimiz fikrinden vazgeçirmişimdir."

"Son zamanlarda senden pek söz etmedi, o yüzden muhtemelen ." Onun elini okşadı. "Jocelin'in rahmetli kocası kaç yaşındaydı? Sadece bir teğmen olduğu için genç olduğunu düşünmüştüm ama ondan pek bahsetmiyor. Daha yaşlı mıydı? Yoksa onlarınki sadece aşk uyumu değil miydi?"

Sertleşti. "Buna, artık o olmayana kadar adamın iyi bir av gibi görüldüğü ve kadının tuzağa düştüğü vakalardan biri diyelim."

"Hmm. Samuel'le olan evliliğime benziyor. Acaba tüm kadınlar evlendikten sonra böyle mi hissediyor?"

"Diana kocası hakkında böyle bir izlenime sahip değil gibi görünüyor," diye belirtti. "Eğer ararsanız bir sürü mutlu evlilik var. Bir o kadar da mutsuz.

Neden bu kuruma karşı hep ürkek davrandığımı sanıyorsunuz? Deste size karşı yığılmış olarak başlarsınız. Ya da öyle görünüyor." "Gerçekten de öyle görünüyor." At arabası evinin önünde durmuşlardı ama o buna . "Annemle babamın evliliği bana kötü evlilikler hakkında bildiklerimin öğretti. Gerisini Samuel öğretti." Başını geriye attı. "Ama ben zaten bir kez evlendim. Daha bir 'deneme' yaşamadın.

Evlilikten öğrenilecek çok şey var."

"Deneme evliliğine ihtiyacım yok." Adam dikkatle ona baktı. "Tabii siz bir ilişkiye deneme evliliği demiyorsanız. İki hafta önce bana bir sevgiliye ihtiyacın olduğunu söylediğine göre, bunlardan birini yapmaya hazırım."

Bunu unutmuş olmasını umuyordu. Özellikle de bunca zaman onu görmezden geldikten sonra. Onunla şeylere başlamaya hazır olup olmadığını bilmiyordu. Özellikle de hayatı hakkında her zaman bu kadar ketum davranırken. "Şaka yapıyordum."

"İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz." Yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bir göz attıktan sonra onu kendine çekti ve öptü.

Ve muhteşemdi. Tatlı ve şehvetliydi, nefesinde limonla karışan liman tadı vardı.

Fısıldamak için geri çekildi, "Daha önce negus içiyordun, değil mi?"

"Öyleydim. Ve şimdi *seni* içmeye niyetliyim." Kulağına fısıldamak için yaklaştı, "Eğer izin verirsen."

Gerçekten de yapmamalıydı, özellikle de onun dokunuşu nabzını hızlandırmışken. Ama şu anda onun Samuel'in ölümüyle ilgili düşünceleri aklından çıkarmasını istiyordu. Bu yüzden onu dudaklarından öpmek için uzandı.

O da bunu cevap olarak kabul etti. Gözlerinde alevlenen ihtiyaçla, onu sadece binanın yan kapısına doğru çekmek için serbest bıraktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, yine de direnmedi.

"Arabanın içinde. Bütün seyisler konukların arabalarını yolun kenarına yerleştirmekle meşgul olacak ve Crowder'lardan hiçbirisi kendi arabalarından birini çağırmayacak." Ona bilmiş bir bakış fırlattı. "Gizli bir buluşma için mükemmel bir yer."

Etrafına bakındı ama arazinin bu kısmında yürüyen kimse yoktu. "Eğer eminseniz ..."

"Parti için sana ihtiyaç duyulmasından mı endişeleniyorsun? Yoksa saygın bir dul olarak itibarınızı kaybetmekten mi?"

"İkisinden de biraz."

Güldü. "Bak ne diyeceğim, işi şansa bırakalım. Kapının kilitli olup olmadığına bakarız. Eğer değilse, geri dönüp diğerlerine katılabiliriz. Ama eğer öyleyse.

.. "Uzun, kalıcı ve sarhoş edici bir öpücükle onun ağzını aldı.

"Pekâlâ o zaman," diye fısıldadı. "İşi şansa bırakacağız. Ama kapı kolunu *ben* deneyeceğim."

Elini ona doğru uzattı. "Her zaman söylerim, önce bayanlar."

Kolu sıkı ve itti. Kapı kolayca açıldı. Bunu beklemiyordu. Ama Crowder'lar büyük bir mülk sahibi olmaya ve bunun gerektirdiği her şeye alışık değillerdi.

Adam kadının etrafından dolanarak kapıyı sonuna kadar açtı ve kadın yakalanmadan önce onu içeri çekti. İçeri girdikleri anda, kapıyı kapatmak için onu kapıya doğru bastırdı, ardından bir eliyle kapıya yaslanırken diğer eliyle de çiçeklerini nazikçe kadının bedeninden çıkardı.

"Yakınlaşmamızın çiçeklerini mahvedeceğinden mi endişeleniyorsun?" diye alay etti.

"Kesinlikle. Çünkü eğer buradan ezilmiş çiçeklerle ya da daha da kötüsü hiç çiçek olmadan ayrılırsanız, *herkes* bunu fark edecektir."

Gözlerini kırptırdı. "Bunu hiç düşünmemiştim." Düşünmüş *olması* ne kadar şaşırtıcıydı. Samuel asla düşünmezdi. Ama yine de Samuel asla onunla bir at arabası evinde gizlice buluşmazdı. Evlenene kadar evliliklerini tamamlamamışlardı.

Çiçekleri kapının yanındaki masanın üzerine koydu. "Onları unutma yoksa taşlar, ayağının takılması ve keçilerle ilgili bir hikâye uydurmak zorunda kalırız."

"Neden keçiler?"

"Her şeyi yiyorlar, inanın bana. Yarımada'da çok keçi gördüm. Bir sürü de keçi yedim."

Bir kıkırdamayla kollarını onun beline doladı. "Hikayeyi çoktan hazırlamışsın gibi görünüyor."

"Arazide hiç keçi görmemem dışında, değil mi?" "Henüz görmedim. Ama asla bilemezsin."

Onu öpmeye başladı ve adam bir parmağını dudaklarına götürdü. "Seni kapıya doğru götürmeyeceğim. Ben bir centilmenim, lanet olsun."

"Küfür etmen dışında," dedi hafifçe.

Elini tutarak onu arabalara doğru götürdü. "Senin için sorun olmayacağını düşündüm."

"Nasıl yapabilirim ki? Geoffrey düzenli olarak lanet okuyor ve Diana bile onu bu lanetten kurtaramadı."

"Aşk sizi bir yere götürür," diye espri yaptı.

Bu ikisinin de hemfikir olabileceği bir .

Onu ilk vagonun yanından ikinci vagona doğru çektiğinde, "İlkinin nesi vardı?" diye sordu.

"Biri herhangi birini açacak olursa, yan kapıdan ve ön kapılardan görmek çok kolay."

"Vay, vay. Baştan çıkarmalarınız için nasıl ileriye düşüneceğinizi kesinlikle biliyorsunuz."

"Eskiden biraz tırmıkçıydım." Arabanın kapısını açıp basamağı indirirken sırtıttı. Şapkasını içerideki koltuğun en ucuna fırlattıktan sonra, "Yukarı çık bakalım," diye mırıldandı. Kızın içeri girmesine yardım etmek için elini uzattı ama kız elini tutup içeri girmek için başını eğdiğinde, adam onu durdurdu ve eteğini bacaklarını görünür kılacak kadar kaldırdı.

Bununla ilgili bir şey, ayaklarından monsuna kadar bir zevk ürpertisi gönderdi. Ve bir şekilde bunu biliyordu, çünkü elini çoraplı baldırlarından birinde ipeksi bir hareketle gezdirerek onu bir anda sıcacık ve ıslak hale getirmişti.

"Tanrı yardımcım olsun," dedi kısık sesle. "Elbisenin altında bu kadar düzgün bacakların olduğunu hiç tahmin etmemiştim. Onları benim için açmak için sabırsızlanıyorum."

Daha önce hiçbir erkek ona bu kadar erotik bir şey söylememişti ve bu onu ölçüsüz bir şekilde heyecanlandırmıştı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Başı çok ama çok büyük beladaydı.

Bölüm 11

Nathaniel'in uyarılması o kadar yoğundu ki, kalkmış sikini dar pantolonundan çıkaramadan yere yığılacağını düşündü. Neden *bunların* iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ki? Bu sırada istediği kadın yanında oturmuş, sabırla onun soyunmasını bekliyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu o yumuşak, sesiyle.

Eğer bugün tek bir şey yaptıysa, o da onu kızdırmaktı. Çok ama çok kızdırmak.

Düğmeler nihayet çözüldüğünde ve pantolonunu kalçalarından aşağı kıvrılabildiğinde boğuk bir sesle, "Anladım," dedi. "Ama bunu bir dahaki sefere yatakta yapacağız."

Müzikal bir kahkaha attı. "Bence araba oldukça rahat. Ve kesinlikle beklediğimden daha özel." Külotunu çıkarabilmek için koltukta kaykıldı ve adamın siki neredeyse üzerine sıçradı.

"Rahat bir yatak o zaman," dedi. Kadın eldivenlerinden birini çıkarıp onu okşamaya başladığında, adam onun elini tuttu. "Bunu yaparsan daha başlamadan biter. Ayrıca, önce seni görmek ve sana dokunmak istiyorum."

"Vay, vay, patronluk taslayan biz değil miyiz?" Ona nazlı bir gülümseme attı. "Ne görmek istiyorsunuz?"

"Biliyor , o mükemmel göğüslerin." "O zaman düğmelerimi açman gerekecek."

Kadın ona sırtını döndü. Kendi eldivenlerini çıkarıp paltosunun cebine soktu ve ihtiyaç ateşiyle kadının düğmelerini çözmeye koyuldu. Önlüğünün altındaki ince elbisesini görmek bile bu ateşi daha da yükseltti.

"Göğüslerimin gerçekten mükemmel olduğunu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Hayal mi görüyordu yoksa sesinde bir parça öz-bilinç mi vardı? "Muhteşemler, minx. Eminim sen de farkındasındır."

Omuzları gevşedi. "Samuel her zaman onların kaba olduğunu söylerdi."

Lanet olsun o kıça. Nathaniel ölse bile Sam'i düşüncelerinden uzaklaştırırdı. Sözcüklerini dikkatle seçti. "Sam'in seninle evliyken büyük olasılıkla aklını kaçırdığını düşünmeye başlıyorum."

Bir kahkaha atarak onunla yüzleşmek için döndü. "Sanırım haklı olabilirsin." Elbisesini omuzlarından silkti, ardından başörtüsünün kuplarını aşağı çekti.

korse ve vardiyasının düğmelerini gevşetti. Her iki göğsünü de açarken "Dolgunluğuna bak," diye fısıldadı.

Gözlerine ziyafet çekmesine izin verdi, ama güzel dolgunluklarının görüntüsü şu anda onu sadece hayal kırıklığına uğrattı. Eteklerini bacaklarını ayıracak kadar yukarı çekti, sonra aşağı baktı. "Seni don giyerken gördüğüme şaşırdım. Bunların ayıp sayıldığını sanıyordum."

Biraz renklendi. "Öyleler. Ama bacaklarımın arasında yumuşak ve güzel bir şey olmasını seviyorum."

Dantelli ve şeritliydi, ondan hiç de beklediği gibi değildi. Yine de, arabaya tırmandığı zaman olduğu gibi, yırtmaçtan saten kalçalarının gölgeli buklelerine kadar uzandığını görebiliyordu.

"O zaman bacaklarının arasında sert ve pek de hoş olmayan bir şey olacağı konusunda seni uyarsam iyi olur." Kız cevap bile veremedi, adam onu kalçalarına doğru kaydırды.

"Oh!" dedi şaşkınlıkla. "Demek böyle olacak, öyle mi?" "Beni ata binerken gördüğünü söylemiştin. Şimdi ben de *seni* ata binerken görmek istiyorum."

"Bence ata binmek ilginç olabilir." Kesik kesik nefes alış verişlerine bakılırsa, hışırta başlamıştı.

"Ama önce ..." Bacaklarını onunkileri daha da açacak kadar ayırdı, böylece elini aralarından geçirip onu okşayabilecekti. Kadının tatlı, kaygan sıcaklığını hissedince öne doğru eğilerek fısıldadı: "Seni boşaltmak niyetindeyim sevgilim. Eğer başarabilirsem, birden fazla kez. Seni çok istediğim için bunu yapamayabilirim."

Sonra onu öptü ve çıplak kollarıyla boynunu sardığında bir anlık tatmin hissetti. Aleti anında kabardı ve sanki kendi isteğiymiş gibi ona doğru gerildi.

Ona da zevk verebilmek için arzularını kontrol etmesi, ihtiyaçlarını yönetmesi gerektiğini biliyordu. Ama tek istediği onun içinde olmak, onunla birleşmekti. Arzusu şakaklarını dövüyor, kanını kaynatıyor, sikini sızlatıyordu.

Neyse ki yalnız değilmiş gibi görünüyordu. Onun eline sürtünyordu, belli ki tam olarak ne istediğinin, neye ihtiyaç duyduğunun ve neyi arzuladığının farkındaydı.

Kadının alçak sesle inlemesi onu kıkırdattı. "Hoşuna gitti, değil mi?" Onu kızdırmaktan hoşlanıyordu. Hem de çok. "Daha da iyi yapmama izin ver." Onun küçük, sert incisini buldu ve üzerinde kıvranıp kıpırdanana kadar okşadı.

"Dayan sevgilim," diye mırıldandı. "Dizlerinin üzerinde yüksel. Senin içinde olmalıyım, yoksa yemin ederim yok olurum."

"P-Periş?" Boğuk bir kahkaha attı ama başka bir şey demedi. Adam onun epey ileri gittiğini bu şekilde anladı. Aksi takdirde, bu konuda onunla dalga geçmeye devam ederdi.

Şimdi zıplayan göğüsleri ve kaygan incisiyle onu farklı bir şekilde kızdırıyordu. Ama adamın dediğini yaptı, üzerine çıkmak için yükseldi ve onu şiddetli sıcaklığıyla içine çekti.

"Ahhh," dedi. "Bu ... çok ... *çok* ..." "İyi mi?"

"İyi... çok hafif bir ifade." "Ne demek istediğini anlıyorum."

Kadın onun üzerinde kıpırdandı ve adam gerçekten aklını kaybetti. "Yerini buluyorsan çabuk bul, çünkü daha fazla dayanamayacağım."

Sonra onun ne istediğini anladı ve aşağı yukarı hareket etti. *Sonunda*. Ellerini onun göğüsleriyle doldurdu ve yumuşak nefes alışlarının tadını çıkardı. Onu yukarıda görebiliyor, yukarıda ve aşağıda hissedebiliyordu ve daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiş ya da hissetmemişti.

Türbanını yırtmak istedi ama yapmamalıydı. Saçları açık bir şekilde ortaya çıkarsa diğerleri fark ederdi. Bunun yerine meme uçlarını ağzına aldı, sonra da hiç düşünmeden hareketlerini yönlendirerek içine doğru iterken onları sertçe emdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, kadın ona izin verdi.

"İşte bu, benim tatlı leydim, sür beni. Sert sür beni." Kadın hareketlerini hızlandırdı ve adam inledi, "Ah, evet. İşte böyle."

Tanrı yardımcısı olsun, tüm o lezzetli kadın etiyile onu çıldırtıyordu. . . kıpırdanıyor ve . . . sallanıyordu . . .

Serbest kalışının davul sesi kulaklarında daha yüksek sesle yankılanıyordu. Onsuz gelmemeliydi. Söz vermişti.

Kendi doruk noktasıyla savaşıyor adamın sıkı incisini tekrar işledi. Ta ki gözleri fal taşı gibi açılana ve irkilerek "Oh, *Nathaniel!*" diyene kadar.

Bu onu uçuşunun kenarından unutulmaya gönderdi.

Adam tohumlarını içine akıtırken, kadının iç kasları adamın etrafında kasıldı ve onu kuruttu. Kahretsin, ama başını geriye atarken muhteşemdi, Mayıs'ın Denizkızı -tüm pembe yanakları, sarı bukleleri ve cömert göğüsleri.

Kadın adamın üzerine yığıldı ve adam da ona sıkıca sarıldı. Bir süre için, onun vücudundan, tatlı nefesinin üzerinde dolaşmasından, kollarının omuzlarına dolanmasından başka bir şey düşünemedi. Keşke daha fazla

... onu tepeden tırnağa çıplak gördüm ... onunla çılgın bir canavar gibi değil, daha sakın bir şekilde seviştim.

Bunun yerine, onunla paylaştığı zevk okyanusunda süzülmesine izin verdi. Daha önce bildiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Bu nasıl olabilir?

Hayır, bunu düşünmek istemiyordu. Şu anda düşünmek istemiyordu. Ama yakında bir gün onu altına yatırarak ve sesi kısılana kadar çılgık atana kadar onu tatmin edecekti.

"İyi misin?" diye mırıldandı kulağına.

"Pekala... hissettiklerimi çok az ifade ediyor." Ona bakmak için geri çekildi, dudaklarında titreyen bir gülümseme vardı. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Nasıl istersen."

"Senin için her zaman böyle midir?" "Böyle mi?" diye yineledi ihtiyatla.

"Harika." Bakışlarını onunkilerden ayırdı. "Ah. Genelde değil."

Uzun bir nefes verdi. "Yani bunu hisseden sadece ben değildim."

"Hayır. Dediğin gibi, harika." Sonra çok fazla şey açıkladığını fark ederek ekledi, "Yine de bundan biraz daha fazla kontrol sahibi olmaya çalışıyorum. Ve bunu genellikle yatakta yapmayı tercih ederim."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ve bakışları adamın boynuna kaydı. "Kravatını, yeleşini ve ceketini bile çıkarmadığına inanamıyorum."

"Türbanını bile çıkarmadığına inanamıyorum."

İrkilerek eliyle yokladı, sonra güldü. "Yapmadım, değil mi? Ama yapmalıydım. Muhtemelen hevesimin içinde ezdim. Ayrıca, eğer onu çıkarmış olsaydım, tüm kuaförüm mahvolurdu."

"Bir dahaki sefere kaldırabilirsiniz," dedi.

"Bir dahaki sefere olacağını size düşündüren nedir, efendim?" diye sordu nazlı nazlı.

Onu çenesinin altından yakaladı ve başparmağını kızarmış dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Olmayacağını sana düşündüren nedir?" Sonra kız cevap veremeden, onu kasıtlı bir ustalıkla öptü, öyle olmasını sağlamaya kararlıydı.

Eğer bir ilişki isteseydi, ona bir tane verirdi. Çünkü onun da istediği buydu.

Bir an sonra geri çekilip bakışlarını onunkilere kilitledi, değerlendiriyor ve ölçüyordu. Adam nefesini tuttu ve onun incelemesinin kendisine ne yaptığını, onu yatağa atmaktan daha fazlasını istemesini nasıl sağladığını ortaya çıkarmaması için dua etti. Çünkü eğer tahmin ederse, onun esaretinden asla kurtulamazdı.

Sonra gözlerini açık giysilerine dikti ve kombinezonunun düğmelerini iliklemeye başladı. "Geri dönmeliyiz."

Yutkundu ve rahatladı. "Muhtemelen."

Sessizlik içinde, giysilerini düzeltmek, düğmelerini iliklemek ve genel olarak kendilerine çeki düzen vermek için birbirlerinden ayrıldılar. Bunların bir kısmını yapmak için arabadan inmeleri gerekti ama Eliza içeriye son bir kez bakmak için durakladı.

Hatırlayabilsin diye yaptığını düşündü. Sonra koltuk minderini düzeltmek için uzandı.

"Kimse yanlış bir şey fark etmeyecek," dedi eğlenerek. "Ve fark etseler bile, ortalığı karıştıranın biz olduğumuzu bilmeyecekler."

Başını çevirdi. "Yüce Tanrım, umarım değildir! Bu çok utanç verici olurdu!"

"Benim için değil. Benim bir ünüm var, biliyorsun." Ona sıırıttı. "Bunu sadece bir kenara yazarlar."

"Evet," dedi kuru bir sesle. "Erkekler her zaman utanç duymaktan muaftır."

"Olmamalılar," dedi sert bir sesle, Jocelin'i düşünerek ve Jimmy.

"Katılıyorum." Gergin bir ifadeyle onunla yüzleşti. "Nasıl görünüyorum?"

"Her zamanki gibi güzel."

"Nathaniel!" diye itiraz etti. "Demek istediğim, giysilerim ve sarığım düzgün mü? Sanki az önce ..."

"İyi tatmin oldunuz mu? Maalesef hayır. Muhtemelen her zamanki gibi bir çapkın gibi görünüyorum, bu yüzden tahmin edebilirler."

"Yemin ederim, eğer bana söylemezsen-"

"İyi görünüyorsun, söz veriyorum. Bir şey hariç." Kapının yanındaki masaya gitti. "Bunları unutuyorsun."

Parladı. "Oh, evet, çiçeklerim!"

"Şimdi biraz kimsesiz görünüyorlar. Belki de gidip Crowder'ın bahçesinden yerlerine yenilerini toplamalıyız."

"Belki de değil." Aceleyle kapıdan çıktı. "Şuna ne dersin? Biriyle karşılaşana kadar onları giyeceğim, sonra da solmuş oldukları için onları atmak zorunda kaldığımı göstereceğim."

"Aman Tanrım, Eliza," dedi arkasından yürürken, "çok kurnaz bir kadınsın."

"Olmam gerektiğinde." Geldikleri yoldan hızlı adımlarla geri döndü. "Ama tesadüfen, bizi bu eve götürecek bir rota seçen ben değilim."

Böylece eğlenebilirdik. Tabii buraya daha önce gelmediyseniz?"

"Hayır, gerçekten. Ancak oraya vardığımızda bir seyise arazide bir at arabası evi olup olmadığını sordum." Ona göz kırptı. "Çünkü at arabası evlerinin mimarisini çok severim. Ya da ona öyle söyledim."

"Nathaniel! Ya biri içeride iki kişinin olduğunu fark ederse? . . *bunu* yaparsa? Doğrudan *bize* kadar izleyebilirler!"

"Evli olduğunuza ve hala 'iş yapmak' diye bir şeyden bahsettiğinize inanamıyorum.

""

Ona ters ters bakmak için yolda durdu. "Soruma cevap vermekten kaçınıyorsun."

"Çünkü bu çok saçma. İçeride '*bunu* yaptığımızı' kim nereden bilebilir ki?"

"Ya birimiz geride bir şey bıraktıysa? Örneğin bir eldiven gibi?" Başladı ve ellerine baktı. "Kahretsın."

"*Eldivenlerini* mi *unuttun*?" Onu dürttü. "Geri dön ve onları al, Tanrı aşkına! Öylece-"

"Onları hiçbir yerde bırakmadım." Ceketinin cebine uzandı ve onları çıkardı. "Sadece giymeyi unuttum."

Ona kaşlarını çatı. "Bunu sırf bana eziyet etmek için bilerek yaptın."

"Hayır, ." Kadın başını eğince, adam güldü. "Pekala, yaptım.

Seni kızdırmak çok eğlenceli."

"Daha önce konuştuğumuz 'bir dahaki ' hatırlıyor musun?" Bu onu anında temkinli olmaya itti. "Ne olmuş ona?"

"Bir dahaki sefere' meşgul olmayı planlayacağım." Onun önünde yürüdü.

"Eliza!" Aceleyle ona yaklaştı. "Biliyorsun, senin için asla bir şey yapmam. itibarınızı lekeleyecek."

"Bunu biliyor muyum?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Emin misin?"

"Elbette eminim. Seni herkesin önünde küçük düşmüş görmek istemiyorum. Sana bunun için çok fazla değer veriyorum."

Yüzünden şaşkınlık ifadesi geçti. Sonra uzun bir nefes verdi. "Biliyorum. Sadece bazen çok ... çok sinir bozucu olabiliyorsun."

Sessizce biraz daha yürüdüler, kadın derin düşüncelere dalmıştı.

Kadının içinde bulunduğu melankolik havayı dağıtmak istiyordu. "Benim ... samimi bir karşılaşma arzumu tatmin ettiğin için teşekkür ederim. Aceleyle işe gideceğini düşündüğümde hayal kırıklığına uğradım."

"Yapmam gereken birkaç şey var."

"Ama çalışmak için değil de katılmak için giyinmiş gibisiniz. Sizin ve kız kardeşlerinizin genellikle ikincisini yaptığınızı sanıyordum."

"Başka seçeneğim yoktu. Jocelin'i Charlie ve binbaşıyla tanıştırmak zorundaydım."

"Diana yapmış olabilir."

"Doğru, ama ... şey ..." Biraz renk değiştirdi. "Eğer seni gelmekten vazgeiremezsem, Jocelin'den uzak durmanı sağlayacağıma dair kız kardeşlerime söz verdim. Bu yüzden seni ondan uzaklaştırmak zorundaydım."

Adam ona bn bn baktı, sonra kakhahayı bastı. "Bu konuda kesinlikle iyi iş çıkardın."

"Bu şekilde algılayacağını biliyordum," dedi gözlerini devirerek. "Nasıl ? Ama ne zaman istersen bu sinsi taktiği kullanmaktan ekinme. Lütfen. Karşı koymayacağım bile."

"Sen hiç bir kadına karşı koydun mu?" diye tersledi.

Bu onun eğlencesini bastırdı. "Evet. Dürüst olmak gerekirse, savaştan döndüğümden beri bekarım. Bugüne kadar yani."

şoke olma sırası ondaydı. "Yalan söylüyorsun."

"Aslında değilim. Bana neden inanmadığınızı anlayabiliyorum ama bu doğru. Savaşta gördüğüm bazı şeyler . . ." O acı verici görüntüleri zihninin gerisine itti. "şunu söylemek yeterli, kadınlarla sıradan karşılaşmalara bakış aımı değiştirdi."

"Yani bizimki öylesine bir karşılaşma değil miydi?"

Omuz silkti. "Bir ilişki istediğini söylemiştin. Ben de yle. Umarım bu bir ilişkinin başlangıcı olur."

"Olabilir," dedi cilveli bir havayla. "İkimiz de ata binmeyi sevdiğimiz için."

Bir kakhaha attı. "Aman Tanrım, Eliza, az önce müstehcen bir şaka yaptığına inanıyorum." Adam ona baktı. "Bana bir şey söyle. Beni ne zaman ata binerken gördün?"

"Sen de şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordu ona bakarak. "şaka yapmıyormuşum gibi davran ve bana söyle."

Çenesini öne doğru uzattı. "Hatırlarsan, Samuel bana kur yaparken sen, ben ve Samuel sürekli Rotten Row'a binerdik. İkiniz beni kuşatır ve sırayla canımı sıkardınız."

"Ah, bunu unutmuştum. Dediğim gibi, seni kızdırmak her zaman çok eğlenceli." Gz kırpı. "Ve kızdırmak."

Kadın . "İkiniz de çocuktunuz." "İyi bir nokta."

"Keşke o zaman görseydim." İç çekti. "Ama gençtim ve Samuel'in büyüü altındaydım."

"Sam'in büyüü altında olmayı tam olarak ne zaman bıraktın?" "Ne zaman mı?"

Nathaniel kaşlarını çatı. "Hiç kimsenin büyüü altında kalmadım, ama kesinlikle Sam'in büyüü altında kalmadım."

"O zaman o da sizin altınızda olmalıydı. Ya da ikinizin başı her belaya girdiğinde beni buna inandırdı."

"Öyle mi yaptı?" dedi Nathaniel. Bu onu şaşırtmamıştı ama hayal kırıklığına uğratmıştı. Bunca zaman Sam'in yaptıklarını kabul ettiğini sanmıştı, oysa Sam her şeyi Nathaniel'in ayaklarına sermişti. Bu hiç de adil değildi. Ve çoğu zaman doğru bile değildi.

"En azından ikinizin gerçek bir dostluğu vardı," dedi Eliza. "Samuel *benimle* sadece servetim için evlendi."

"Bu doğru değil," dedi Nathaniel, sonra da bunun için kendine lanet okudu. Arkadaşının kulağa *daha iyi gelmesini* sağlayarak Sam'i aklından çıkaramayacağı kesindi.

Onunla yüzleşmek için durdu. "Bana öyle olduğunu söyledi. Sonra da babamı çeyizimi ona vermeye ikna edemediğim için *beni* suçladı." Gözleri periliydi. "Denedim, biliyorsun. Ama babam Samuel'in bana kur yapmasına izin vermemem için yaptığı uyarıları dikkate almadığım için kızgındı ve Samuel'le kaçtıktan sonra benimle ilişkisini kesti. Ve hepsi bu kadar. Gördüğünüz gibi, artık rahmetli kocam için yalan söylemenize gerek yok. Benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum." Sesi acıya dönüştü. "Bana bunu yeterince sık hatırlattı."

"Yalan söylemiyorum. Samuel biraz dar kafalıydı. Bazen düpedüz huysuz bir eşek olabiliyordu. İstedğini elde edemediğinde, bunun için etrafındaki herkesi suçlar ve genellikle bu süreçte bazı kötü şeyler söylerdi. Ama babanızın gözüne girmek için bir yol bulmak yerine kaçtığı için kendini suçlamalıydı."

"Bunun işe yarayacağından şüpheliyim. Kız kardeşlerim, annem ya da benim için kesinlikle işe yaramadı."

"Demek istediğim, seni suçlamak için ne söylerse söylesin, ben de dahil olmak üzere sana yaklaşan her erkeği delicesine kısıkanıyordu. Bu, bir kadınla serveti için evlenen bir adamın yapacağı bir davranış değil." Kadın cevap vermeyince Nathaniel ekledi: "İki kalın kafalı aptalın arasında kaldın ve ödül sendin. Sonunda ikisi de kaybetti. Bu da demek oluyor ki

Aslında sen kazandın. Yine de bunun bazen nasıl bir zafer gibi hissettirmediğini anlayabiliyorum."

"Hayır." Geçmekte oldukları güzel gölete düşünceli düşünceli baktı. "Ama daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim. Teşekkür ederim."

"Bir değil. O seni hak etmedi." Nathaniel bunu biliyordu ama nasıl olduğunu ona söylemeye cesaret edemiyordu.

"Hayır, . Beni buna ikna etmek için Elegant Occasions gerekti ama artık tamamen ikna oldum." Gözlerini ona . "Ve bunu yakın zamanda unutacak değilim." Sanki onu uyarmak istercesine söylemişti bunu.

"Bunu unutmanı *istediğimi* mi sanıyorsun? İstemiyorum. Eski Eliza'yı severdim, ama yenisini daha çok seviyorum, aklından geçenleri söyleyen, kimsenin onu itip kakmasına izin vermeyen Eliza'yı. Sam savaştan dönseydi, eminim ona neşeli bir dans sunardın."

"Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor," dedi ve ona belli belirsiz bir gülümseme gönderdi. "Ve umarım sen de babanla neşeli bir dans yapıyorsundur."

"Dürüst olmak gerekirse, babam zaman zaman dikkatimi çekmeye çalışıyor ... ama çoğunlukla onu görmezden geliyorum. Annemle boşanma davasını şiddetle sürdürüp hayatımızı mahvettikten sonra, onu affetmeye yüreğim el vermedi. Davranışlarından bıkmıştım."

"Bunu anlayabiliyorum. Ve her türlü hakka sahipsin-" Nathaniel'in gözünün ucuna bir şey takıldı. "Bize doğru aceleyle gelen kız kardeşin mi?"

Eliza onun bakışlarını takip etti ve inledi. "Korkarım öyle. Ve bu muhtemelen özel görüşmemizin sona erdiği anlamına geliyor."

Bölüm 12

"*Her yerde* sizi arıyordum," dedi Verity, duyma mesafesine gelen Eliza'ya. "Siz ikiniz hangi cehennemdeydiniz?"

Nathaniel sanki kötü davranışlarını örtbas etmek için yalan söylemeye alışkınmış gibi, "Araziyi inceliyorum," dedi. Muhtemelen öyleydi de. "Burayı hiç ziyaret etmedim, o yüzden Eliza'dan bana etrafı gezdirmesini istedim."

Verity gözlerini devirdi ve onlarla aynı hizaya geldi. "Muhtemel bir hikâye. Eliza'nın solmuş çiçeklerine bakılırsa siz tamamen farklı bir şey yapıyormuşsunuz. Farkında olmayabilirsiniz efendim ama kız kardeşimin başka görevleri de var. Dua edin de onu bunlardan alıkoymayın."

"Ben asla-" diye başladı.

"Sorun nedir?" Eliza sertçe sordu, Verity'nin normal şartlar altında asla bu kadar kaba davranmayacağını biliyordu.

"İşe almak istemediğin ve benim işe almamız için ısrar ettiğim o lanet şarkıcıyı hatırlıyor musun?"

Eliza bunun nereye varacağını çok iyi biliyordu. "Opera sanatçısı arkadaşın mı?" "Evet." İç çekti. "İtiraf ediyorum, onun hakkında yanlışım. Sözde geleceğini söylemişti ama gelmedi. Az önce ondan gelemeyeceğine dair bir mesaj aldım. Hiçbir mazeret belirtmedi ve özür dilemedi." Verity'nin sesinde panik yükseldi. "Senin de çok iyi bildiğin gibi, bir saat içinde 'Venite inginocchiarevi' şarkısını söylemesi planlanıyor. Bunu biliyor musunuz?"

"Duydum ama hiç söylemedim. Neyse ki 'How Pleasant the Banks' şarkısını biliyorum ve birçok kez söyledim ki bu şarkı 1 Mayıs'a çok uygun. Kiraladığım orkestra da benim için çaldı. Ayrıca bu ve repertuarımdaki diğer birkaç şarkı için müziklerini yanlarında bulundurduklarından emin oldum. Gerekirse gerçek bir konser verebilirim."

Verity yüzünü buruşturdu. ", değil mi?"

"İnanın bana, onun gelmesini tercih ederdim. Ancak bazı şarkıcıların güvenilmezlik konusunda bir ünü var, bu yüzden hazırlıklı olmak en iyisi."

"İtibarını artırmasına yardımcı olmayı umuyordum," dedi Verity. "Ama görüyorum ki bunu dürüstçe yapıyor."

Nathaniel, "Belki de bir dahaki sefere müzikle ilgili kararları Eliza'ya bırakmalısın," diye araya girdi.

Eliza ona sakinleştirici bir bakış fırlattı. Adam ateşle oynadığının farkında bile değildi.

"Belki de bir dahaki sefere fikirlerinizi kendinize saklamalısınız, efendim," diye tersledi Verity. "Ne de olsa bizi velayetinizin katıldığı partilerle ilgili kararları vermemiz için işe aldınız. Sizin burada olmamanız gerekiyordu!"

"Verity, kes şunu!" Eliza söyledi. "O sadeceyapmaya alışıyor."

"Hatalarıma dikkat çekmek mi? Teşekkür ederim ama bunun için zaten sen ve Diana varsınız. Ayrıca, aslında yapmaya çalıştığı şey seni yatağına almak ve sen de buna yardımcı oluyorsun."

Nathaniel öksürmeye başladı, belli ki gülmemeye çalışıyordu. "Belki de sadece-"

"Dur!" Verity dönerek parmağıyla onu işaret etti. "Bize daha fazla eşlik etme. Eliza'nın şarkı söylemeye odaklanmasına ihtiyacımız var ve sen etrafındayken hüzünlenip dikkati dağılıyor."

Nathaniel gözlerini kırptıştırdı, Verity gibiler tarafından ne yapması gerektiğinin söylenmesine alışık olmadığı belliydi. "Kovulmadan önce bir soru sorabilir miyim?"

Verity sinirli bir nefes verdi. "Ne oldu?"

"Eliza ne zaman ve nerede şarkı söyleyecek? Çünkü bunu kaçırmak istemiyorum."

Eliza bir kahkaha attı. Nathaniel'in olayları ciddiye almayı reddetmesi ilk kez oldukça eğlenceliydi.

Verity'nin bunu böyle görmediği açıktı. Ona pis bir bakış fırlatarak Eliza'nın kolundan tuttu ve Eliza'yı da sürükleyerek patikadan aşağı doğru yürümeye başladı.

"Bir saat içinde büyük çadırın yanında şarkı söyleyeceğim!" Eliza omzunun üzerinden seslendi. "şimdi bizi takip etmeyi bırak da Verity kolumu yuvasından çıkarmayı bıraksın!"

Adam durmuş olmalıydı çünkü kadın arkalarından başka bir şey duymuyordu.

Verity onu serbest bıraktı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bacaklarının kısa olduğunu hep unutuyorum."

"İnanın bana, unuttuğunuzun farkındayım," dedi Eliza. "Sen ve Diana uzun adımlarınızla. Beni toz içinde bırakıyorsunuz." Eliza kaşlarını çatarak Verity'ye baktı. "Ve Lord Foxstead'in yanındayken 'hüzünlenmiyorum'. Kesinlikle 'dikkatim dağılmıyor. Bu çok saçma."

"Evet, biliyorsun."

"Bu ne demek oluyor, 'hüzünlü ve dikkati dağınık'?"

Verity ellerini göğüslerinin üzerinde birleştirdi. "Ohh, Lord Foxstead, gerçekten bir melek gibi şarkı söylediğimi mi düşünüyorsunuz? Şimdi kız kardeşlerime yardım etmek yerine sizin için şarkı söyleyeyim mi? Bunu yaparken kucağınıza oturayım mı?"

Eliza gülmemek için kendini zor tuttu. Bu sadece geveze kız kardeşini cesaretlendirecekti. "Hayatımda hiç 'iken' kelimesini kullanmadım. Ne de Nathaniel'in ... Lord Foxstead'in ..." Ama bir saatten kısa bir süre önce oturmuştu. "Sadece saçmalıyorsun. Ve ben öyle şerbetli ve aptalca konuşmuyorum."

"Bakın, Diana geliyor," dedi Verity. "Bakalım senin bu kadar hüzünlenmen ve dikkatinin dağılması hakkında ne diyecek."

"Onu bulmuşsunuz!" Diana onlara yaklaşırken haykırdı. "Tanrıya şükür."

"Bekleyin!" Eliza dedi ki. "Jocelin nerede? Ona refakat eden kimse yok mu?"

"Leydi Crowder da Geoffrey gibi onunla birlikte. Jocelin askerlere - görünüşe göre burada ikiden fazla asker var- önce bir kız sonra da bir kadın olarak ordudaki yaşamına dair hikâyeler anlatıyor."

"Ve *dinliyorlar* mı?" dedi Eliza. "Jocelin'in kimseyi hikâyelerle eğlendirmesini beklemezdim."

"Görünüşe göre, onu kabuğundan çıkarmak için tek gereken birkaç asker bulmakmış. Görünüşe göre Charlie'nin süvari birliğinin neredeyse tamamı burada." Diana Eliza'nın diğer tarafında yürümek için döndü. Son zamanlarda adımlarını biraz yavaşlatmıştı, artık neredeyse her yerde paytak paytak yürümek zorundaydı. "Jocelin için endişelenme. Asıl endişelenmen gereken orkestra lideri. Onu son gördüğümde harap haldeydi. Çok dayanıklı bir karakter değil, değil mi?"

"Bu müzikal türlerini bilirsin," dedi Eliza. "Çok dramatik. Ben onu yatıştırırım. Her şey yoluna girecek." Verity'ye sivri bir bakış fırlattı. "Onun kucağına oturacağım, Verity. Ne dersin?"

Verity'nin gözleri ona hançer gibi saplanırken Diana, "Bu biraz aşırı oldu. Ayrıca o babam yaşında ve çok daha tombul. Yine de sanırım bu kucağının yumuşak olacağı anlamına geliyor. Hem neden kucaktan bahsediyoruz ki?"

Eliza burnunu çekti. "Verity, Lord Foxstead'in yanında 'hüzünlendiğimi ve dikkatimin dağıldığını' düşünüyor."

"Verity kıskanıyor. Çünkü herkes onun senden hoşlandığını görebiliyor ve o da kendisinin bir sevgilisi olmasını istiyor."

"İstemiyorum!" Verity kollarını hiç de kadınsı olmayan bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve ben kıskanç değilim. Eğer bir çapkına aşık olacak kadar aptalsa, kadar umurumda değil. *Seni* Geoffrey'nin yanında duygusal davranmakla suçlamıyorum, değil mi?"

I? Öyle olsan bile." Diana'ya baktı. "Eliza'yı bulduğumda Lord Foxstead ile yalnızdı ve biraz dağınık görünüyordu."

Diana kahkahalara boğuldu. "Öyle olmasaydı Çağırırdım. Birincisi, Eliza Jocelin gibi saf bir şey değil. İkincisi, hem kendini hem de herhangi bir erkeği gayet iyi idare edebilir."

"Evet, ben de korkuyorum," dedi Verity. "Onu 'idare ediyor', ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Diana ona sert bir bakış attı. "Üçüncüsü, bu bizi ilgilendirmez. Onu rahat bırakın. Belli bir yaşa gelmiş dullar ... şey ... sağduyulu oldukları ve kimse görmediği sürece bu tür faaliyetlerde bulunabilirler." Verity cevap verecekmiş gibi ağzını açtığı anda Diana ekledi: "*Senin* görmen sayılmaz."

Eliza alaycı bir tavırla, "İstediğimi yapabilecek yaşa geldiğimi duyduğuma sevindim," dedi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Diana. "Tedbirli davranıyorsun, değil mi?"

"Deniyorum. İkinizin yanında biraz zor oluyor. Verity'nin kışkırdığını da sanmıyorum. Bence Elegant Occasions'ı yönetmek için yalnız kalacağından korkuyor."

"Saçmalık," dedi Diana. "Rosy onun elinde. Ve benim de hâlâ elim var. Eminim Lord Foxstead'le evlenecek olursan sen de evlenirsin."

"Lord Foxstead'le evlenmeyeceğim." Eliza bundan oldukça emindi. "Yani endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, Verity."

Verity hızını arttırdı. "Bu çok saçma. Kıskanmıyorum ve Eliza'nın yaralanması dışında hiçbir şey için endişelenmiyorum. Şimdi, siz ikiniz bana izin verirseniz, ben sizin önünüzden koşup orkestra şefine yardımın yolda olduğuna dair güvence vereceğim."

Verity, kısa bacakları ya da hamile karnı tarafından engellenmeden onları hızla geride bıraktı.

Diana Eliza'ya, "Genelde nasıl hissettiğini anlatmaktan tanıdığım herkesten daha çok hoşlanır," dedi.

"Duygularından bahsetmektense dilini çiğnemeyi tercih eden Lord Foxstead'in aksine." Kız kardeşine baktı. "Onun bir 'efsane' olduğunu biliyor muydun?"

"Ben yapmadım. Geoffrey şok oldu. Az önce yanından ayrıldığımda askerleri bu konuda sorguluyordu ve onlar da bunun doğru olduğunu söylüyorlardı. Geoffrey her zaman bu adamın sadece yatak odasındaki maceraları açısından bir 'efsane' olduğunu düşünmüştü."

"İtiraf etmeliyim ki bugüne kadar ben de aynı şeyi düşünüyordum." Eliza, Nathaniel'in döndüğünden beri bekâr olduğu iddiasını kendine sakladı. Eliza, Nathaniel'in

ama Samuel'den sonra. . .

Samuel ne yazık ki onun düşüncelerini pek çok yönden etkilemişti. Erkeklerle güvenmekte zorlanıyordu. Zaman zaman babaları, kocaları ya da erkek kardeşleri tarafından kolay lokma olarak görülen müşterilerle muhatap olmaları da buna yardımcı olmamıştı. Neyse ki, Harper kardeşlerin babalarının kim olduğunu hatırlatmak erkeklerin onları rahat bırakmasını sağlamaya yetiyordu.

Erkekler babalarının onları savunmak için araya gireceğini varsayıyordu. O ve kız kardeşleri, babalarıyla olan çekişmeli ilişkilerini çoğu insan bilmediği için şanslıydılar. Çünkü Eliza, hayır kurumları aracılığıyla, zengin, rütbeli ve bağlantıları olan bir adamın hizmetçileri, ev kadınlarını ve tüccar kadınları avlamasının ne kadar kolay olduğuna tanık olmuştu.

Bu doğru değildi. Kimsenin Jocelin'den faydalanmamasına karar vermesinin bir nedeni de buydu.

"Ee," dedi Eliza, "evli olmak nasıl bir şey?" Elegant Occasions ve Rosy'nin düğününü planlamak arasında, Diana'yla birkaç ay önce Diana'nın düğününden beri neredeyse hiçbir şey konuşacak zamanları olmamıştı.

"Hoşuma gitti ama alışmak biraz zaman aldı. Samuel horladı mı?"

Bu onları evlilik hayatı hakkında, müzisyenlerin enstrümanlarını akort ettikleri alana varıncaya kadar sürecek bir sohbete sürükledi. Sonra orkestra şefi Eliza'yla konuşmak için koşarak geldi. Eliza'nın hangi söyleyeceğini kararlaştırdılar ve Eliza da onları rahatlatmak için müzisyenlerin yanına döndü.

Biraz alıştırma yapabilirlerdi ama konuklar neler bittiğini görmek için aşağı inerken bunu yapamazlardı. Ayrıca, orkestra mayıs direği için müzik çalmaya başlamak üzereydiGençler direğin etrafında dans etmek için toplanıyordu.

Bu sırada Verity uşaklara ilk yemek olan beyaz çorbayı nasıl hazırlayacaklarını anlatıyordu. Ta ki kız kardeşlerini görene kadar.

Verity hemen koşarak onu ve Diana'yı kalabalığın bir yere çekti. "Kiraladığım Jack in the Green'i göreniniz oldu mu? Ortadan kaybolmuş gibi görünüyor."

Eliza etrafı inceledi. "Kostümünün bir çalı olduğu düşünülürse, ortadan kaybolduğundan pek emin değilim. Arkada birkaç çalı var. Onlardan herhangi biri olabilir, değil mi?"

Verity gözlerini göğe dikti. "Sanki bir köşede oturuyormuş gibi değil. Bir Jack in the Green gibi dans ediyor olması gerekiyordu."

"Şuradaki o değil mi?" Diana yardımsever bir tavırla kalabalığın arasında ilerleyen çalıya benzer bir yaratığı işaret etti.

"İşe aldığım adam o değil," diye fısıldadı Verity.

"Nasıl anlayabilirsin ki?" diye sordu Eliza. "Tanrı aşkına, her tarafı yeşilliklerle kaplı ve yüzü de is içinde. Yani, adam bir baca temizleyicisi, ama yine de ... yüzü *gerçekten* kirli."

"Demek istediğim de bu. İşe aldığım ve bugün geldiğinde tanıştığım süpürgecinin yüzü herhangi bir süpürgecinin yüzüne benziyordu - is yüzünden biraz kararmış, 'ağır lekeli' değil. Ve bence bu kişi benim Yeşil Jack kılığındaki Hayalet Dostum olabilir. Ne de olsa sadece bir Jack kiralamıştım. Ve o kesinlikle-" Başını etrafta dolaşan adama doğru salladı. "O."

"Belki de Crowder'lar başka birini tutmuştur," dedi Diana. "Belki de hemen bir sonuca varmadan önce onlara sormalısın."

"Hayalet Adam neden Jack in the Green kılığına girsin ki?" diye sordu Eliza. "Bu hiç mantıklı değil. Ve neden senin onu görmene izin veriyor da bizim görmemize izin vermiyor?"

"Neden bu kadar çok etkinliğimize katılıyor?" Verity tersledi. "Buna bir cevabım olsaydı, onun için endişelenmezdim!"

"O zaman git şu Jack denen yaratıkla konuş. Jack yaratığıyla konuş," dedi Diana, elini o yöne doğru bir hareketle. "O kostümün içinde sıkışıp kalmış. Onu dallarından tut ve neden burada olduğunu sor. Ya da köklerinden tutup yukarı çek."

Diana Eliza'ya baktı ve ikisi de kahkahalara boğuldu.

"Çok komik," dedi Verity soğuk bir sesle. "Bunu ciddiye almıyorsun ama onun benim Yeşil Jack'im olmadığını biliyorum. O çizme giyiyor, yırtık pırtık ayakkabı değil. Ayrıca benimki kutu çalısı gibi bir koni kostümü giyiyordu. Bu kesinlikle *porsuk* çalısı gibi bir külâh kostümü."

"Demek bir arkadaşını getirmiş," dedi Diana. "Endişenizi anlamıyorum."

"Aklını kaçırmış," dedi Eliza. "Bir kutu çalıya karşı bir porsuk Çalı mı? Çalılar konusunda gerçekten bu kadar keskin bir gözlemci misin Verity?" "Ben çalılarımı bilirim."

Verity sözde sahte Jack in the Green'e doğru yola çıktığında, yakınlardan gelen ani bir kahkaha, Diana'yla birlikte Geoffrey ve Nathaniel'in boş yere kahkahalarını tutmaya çalıştıklarını görmelerine neden oldu. Kız kardeşler iki adamın yaklaştığını fark etmemişlerdi bile.

Geoffrey Nathaniel'e dirsek attı. "Verity'nin keskin bir 'çalı gözlemcisi' olduğunu duydun mu? Böyle bir eğilimi olduğunu hiç bilmiyordum."

"Ne olsa çalıları tanıyor," dedi Nathaniel göz kırparak. Eliza gözlerini devirdi.

"Neye gülüyorlar böyle?" Diana Eliza'ya sordu.

"Belli ki Düşmüş Dişilerle yeterince vakit geçirmiyorsunuz. 'Çalı' bir kadının ... şey ... nether kılları için argodur ve dolayısıyla bir kadının ... bilirsiniz."

"Aman Tanrım," dedi Diana, rengi ensesine doğru süzülürken.

Geoffrey, "'Nether hair'," dedi ve iki adam kahkaha krizine girdi.

"Aldırma onlara," diye tersledi Eliza. "Belli ki ikisi de okuldan yeni çıkmış. Ya da içki içmişler. Ya da ikisi birden."

"Şerefim üzerine söylüyorum, içki içmedik." Geoffrey sırtıttı. "Hem de çok. Verity'nin Elegant Occasions'ın süslü davetlerinden biri için çalı kiralamasının olduğunu bilecek kadar."

"İroninin zirvesi mi?" Nathaniel söyledi. İkisi de güldü.

"Kesin şu saçmalığı!" Diana kocasına doğru yürüdü. "Lütfen Geoffrey, Verity seni duymadan önce! Son derece kaba davranıyorsun ve bunu sen de biliyorsun."

"Beni kaba seviyorsun," dedi kaşlarını sallayarak. "Küçük kız kardeşimi utandıracaksa hayır," dedi.

Bu onu biraz ayılttığında Diana ve Eliza Verity'nin bir hizmetçi tarafından durdurulduğunu görmek için yola baktılar. Verity ona talimat verir gibi bir sürü el hareketi yaptıktan sonra etrafına bakındı. Öfkeyle onlara doğru yürüdü.

"Ben o mutfak hizmetçisiyle konuşurken, avım ortadan kayboldu," dedi. "Yine. Ona doğru gittiğimi görmüş olmalı. Etrafıma bakındım ve onu hiç göremedim. Yürüyen bir çalıyı fark etmenin kolay olacağını düşünürsünüz ama-"

Geoffrey ve Nathaniel yine kahkahalara boğuldular. Verity onlara başını salladı. "Ne hakkında konuşuyorlar?"

"Kim bilir?" Diana onlara pis bir bakış gönderdi. "Onlar erkek."

"Onu bulmak zorundayım," dedi Verity. "İkisini de. Yeşiller içindeki sahte Jack benim tuttuğum adama bir şey yapmaya ve zavallı adamın yerini almaya karar vermiş olabilir."

Mayıs direği için müzik başlamıştı ve Eliza direğin etrafında dans eden insanları görebiliyordu. Crowder'ların uşağı tarafından akşam yemeğinin servis edileceği bildirildiği için insanlar masalara oturmaya başlamıştı bile. Eliza'ya Morris dansçılarından sonra sahneye çıkacağı söylenmişti ve sırada onlar vardı, bu yüzden gidemezdi.

"Yalnız gitmen gerektiğini sanmıyorum," dedi Eliza.

"Katılıyorum." Diana Geoffrey'ye doğru yürüdü. "Sen ve Nathaniel, Yeşil'deki iki Jack'i ararken kız kardeşime eşlik edebilir misiniz?"

Geoffrey, turta çalarken yakalanan küçük bir çocuk gibi ağzı açık kalmıştı. "Ama... ama yemek servisi yapmıyorlar mı?"

Nathaniel kaşlarını çattı. "Eliza'yı duymayı umuyordum. . ." Eliza'nın kaşlarını çattığını görünce durdu. "Elbette. Yardım etmekten mutluluk duyarım. Haydi, Geoffrey."

"Ne oluyor Diana?" dedi Verity. "Bir erkeğin bana eşlik etmesine ihtiyacım yok ve Lord Foxstead'in -ya da senin kocanın- Yeşil'de iki Vale avına çıktığımda beni korumasına da ihtiyacım yok."

"Sus, Verity," dedi Eliza. "Eğer işe almadığın kişi bir sahtekârsa, tehlikeli olabilir."

Geoffrey başını eğdi. "Az önce savaş hikâyelerini dinlediğim o askerlerden daha tehlikeli olamazlar. Hiçbiri köprülerin nasıl inşa edildiğini bile bilmiyor, sadece nasıl havaya uçurulduklarını. Bunlar gelmiş geçmiş en beceriksiz, en aptal adamlar. Ordunun onlara tüfek verdiğine bile inanamıyorum." Nathaniel'e baktı. "Özür dilerim, eski dostum. Arkadaşlarını küçümsemek istememiştim."

"Oh, hayır, ben de seninle aynı fikirdeyim. Bir daha duymak isteyeceğim son şeyler savaş hikayeleridir."

Verity kendinden geçmişti. "Bu aptallıkla vakit kaybediyoruz. Sahtekâr binada ve muhtemelen şimdiye kadar kostümünü atmıştır, bu yüzden onu asla bulamayacağım. Bu ikisi olsun ya da olmasın, hemen şimdi gidiyorum."

"Bu da demek oluyor?" Geoffrey araya girdi.

Diana, "Verity, Hayalet Adam'ın ikinci bir Yeşil Jack kılığında araziye gizlice girdiğini düşünüyor," diye açıkladı.

"Phantom Fell - Yine mi o konuya döndük?" Geoffrey başını salladı. "Bu onun hayali arkadaşıyla mı ilgili?"

"Emin olmak için bir arkadaş değil." Verity ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ve kesinlikle hayali değil. Onu kız kardeşinin mezuniyet balosunda kendin de gördün."

"Sen öyle diyorsan."

"Sen !" Verity, sesinde bir ihanet belirtisi olduğunu söyledi.

Nathaniel Eliza'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Geoffrey'nin gitmesine gerek yok. O iki Jacks'i gidip kendim arayabilirim. Gitmemi ister misin?"

Sanki leydisini korumaya giden bir şövalyeymiş gibi ona bunu sorması onu derinden etkilemişti. "Sakıncası yoksa," dedi Eliza. "Ama Verity'yi felç geçirmeden önce götür. Ben de giderdim ama birazdan şarkı söylemem gerekiyor."

Diana içini çeken kocasını dürttü. "Ben halledebilirim, Foxstead. Sen kal ve Eliza'nın şarkısını dinle. Gel, Verity. Etrafı hızlıca bir tarayalım. İki Jack'i de bulabileceğimize eminim."

"Teşekkür , aşkım!" Diana, Verity ile birlikte tepeye ilerlerken arkasından seslendi.

"Bekle, Jocelin nerede?" Eliza sordu.

Nathaniel, "Leydi Crowder ve Charlie'yle birlikte masalardan birinde," dedi. "Sence gidip ona eşlik etmeli miyim?"

"Hayır!" Diana ve Eliza hep bir ağızdan bağırdılar.

Sonra Diana, "Ben gidip ona düzgün bir şekilde eşlik edildiğinden emin olayım, Lord Foxstead. Sen burada kal ve Eliza'nın gösteri zamanı gelene kadar onunla konuş."

Nathaniel Eliza'ya temkinli bir şekilde yaklaştı. "Beni orada isteyecek misin ki? Geoffrey ve benim şu 'çalı' meselesiyle seni ve Diana'yı rahatsız ettiğimizi biliyorum."

"Küçük bir itirafta bulunabilir miyim?" diye fısıldadı. "Elbette."

"Çalılarını tanıdığını söylediğinde ... İtiraf etmeliyim ki benim aklım da sizinkinin ve Geoffrey'ninkinin gittiği yere gitti."

"Öyle olmadı." Kollarını göğsünün üzerinde . "Buna inanmıyorum."

İç çekti. "Filmore Çiftliği'ndeki Düşmüş Dişilerle diğer hanımlardan daha fazla zaman geçiriyorum, bu yüzden onların duymadığı şeyleri duyuyorum."

"Anlat," dedi gözleri parlayarak.

"Kes şunu," diye uyardı. "Yine de bazen merak ediyorum. . . Eğer Samuel beni gerçekten Gretna Green'e götürmeseydi -eğer sadece eteklerimin altına girip beni terk etmeyi uman bir alçak olsaydı- sonum Filmore Çiftliği kadınları gibi olabilir miydi? Onlar benim yaşımda ya da daha küçükler ve bazılarının seçme şansı hiç olmadı. Bu doğru değil."

"Hayır, değil." Durakladı, sanki ona bir şey söylemek istiyormuş gibi bakıyordu. Sonra yüzü aydınlandı ve kadın hayal görüp görmediğini merak etti. "Ama Düşmüş Dişilere yardım etmek için elinden geleni yapıyorsun."

"Bu da başka bir şey. Şu 'düşmüş' teriminden nefret ediyorum. Kimse onları baştan çıkaran erkeklere 'düşmüş' demiyor, kadınların mahvolmasında en az onlar kadar suçlu olmalarına rağmen. Bu tamamen haksızlık."

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum canım, ama dünya adil değil ve adaletin terazisi eşit değil," dedi sert bir sesle. "İşte bu yüzden teraziyi dengelemek için başparmağını terazinin üzerine koymalısın."

"Deniyorum." Belli belirsiz gülümsedi. "Bu arada sen de askerleri ölümden kurtarmaya çalışıyorsun. Kıyaslandığında benim yaptığım önemsiz görünüyor."

"Öyle değil, söz veriyorum." Bir adım daha yaklaştı, sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyordu.

Sonra arkasından bir ses seslendi, "Bayan Pierce? Sizin için neredeyse hazırız."

İnsanlar ilk yemeği yerken Morris dansçılarının çoktan sahneye çıktığını görmek için başını çevirdi. "Beni affet, Nathaniel. Bir iki dakika içinde şarkı söylemeye gitmem gerekiyor."

"Elbette." Elini tuttu ve çok kısa bir süre bastırdı, yine de elinin tatlı dokunuşunu ayak parmaklarına kadar hissetti. "Bunu dört gözle bekliyorum."

"Çabuk, iyi görünüyor muyum?"

"Her zamanki gibi çok hoş görünüyorsun." Yakınına eğildi. "Gerçi türbanınız biraz eğri büğrü duruyor ve şu solmuş çiçekleri çıkarsanız iyi olur."

"Ah, canım, evet." Onları gizlice korsajından çekip çıkardı ve yere fırlattı. Sonra türbanını düzeltti. "Daha iyi misin?"

"Bana iyi görünüyor."

Gülümseyerek onun yanından ayrıldı ve orkestranın oturduğu alana yöneldi. Yolda, Jocelin'i hâlâ yanında tutmayı başaran Charlie Crowder'la karşılaştı.

"Bayan Pierce, bir ricam var," dedi. "Çocuklar ve ben 'O'er the Hills and Far Away' şarkısını söylemenizi çok isteriz. İspanya'ya gitmek üzere olduğumuz için."

"Duymayı özledim," diye ekledi Jocelin. "Erkekler kamplarda sürekli bu şarkıyı söylerdi."

Eliza onun umutlu ifadesinden Jocelin'inkine baktı. "Eğer orkestra bu şarkıyı çalacak kadar iyi biliyorsa, ben de elimden geleni yaparım."

Ve bu hiç de azımsanacak bir başarı değildi. "The Blue Bells of Scotland", Rabbie Burns'ün "How Pleasant the Banks" ve "The Suffolk Miracle" şarkılarını söylemeyi çoktan seçmişti çünkü bu sonuncusu başka kimse söylemese de kız kardeşlerinin hoşuna gidecekti. Ama bunu "O'er the Hills and Far Away" lehine bırakabilirdi. Seyirciler arasında bu kadar çok asker varken başka bir askeri şarkı söylemek mantıklı olabilirdi.

Buna karar verdikten sonra orkestranın bunu çalabileceğinden ve müziğin hazır olduğundan emin oldu. Sonra ön masaya oturup Morris dansçılarını izledi. Bir hizmetçi akşam yemeği isteyip istemediğini sordu ama o reddetti. Şarkı söylemeden önce asla yemek yiyemezdi.

Çok geçmeden Leydi Crowder onu takdim etmek üzere sahneye çıktı ve opera sanatçılarının hastalandığını açıkladı. Eliza ve kız kardeşleri bu küçük beyaz yalanı kabul etmişlerdi. Opera sanatçısının katılmaya zahmet edemeyeceğini ima ederek ev sahiplerini ve konukları aşağılamanın bir anlamı yoktu. Onun yerine Eliza'nın şarkı söyleyeceği anonsunun coşkulu bir alkışla karşılanması Eliza'yı şaşırttı. Sonra kendine çok sayıda arkadaşının burada olduğunu, dolayısıyla elbette onu destekleyeceklerini hatırlattı.

Ayağa kalkıp sahneye doğru ilerlerken, seçtiği şarkılarla ilgili konuşmasını sessizce prova etti. Ancak masalar boyunca dizilmiş, yiyip içen konuk kalabalığına döndüğünde, planını tamamen değiştiren bir kişi gördü. Artık "Suffolk Mucizesi"ni söylemek zorundaydı, sırf arka masada oturan ve ona ters ters bakan adamı kışkırtmak için bile olsa.

Holtbury'nin skandal kontu.

Babası.

Bölüm 1C

Nathaniel, Verity, Geoffrey ya da her ikisi tarafından Hayalet Adam'ı ararken kendisine ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı arka masada oturmayı tercih etmişti. Henüz kimse ona bunun kim olduğunu açıklamamıştı ama endişelenmiyordu. Gerçeği eninde sonunda öğrenecekti.

Ayrıca, Eliza'nın performansını dinlemek üzereydi. Şu anda tek önemseddiği buydu. Eliza'nın şarkı söylemesine ilk seferinde kapıldığı büyüünün gerçek olduğundan emin olmak istiyordu. Eliza'nın neden bu özel şarkıları seçtiğine dair anlattığı hikâyeyi büyük bir hayranlıkla izledi. Jocelin'in askerlerin yanında kendini evindeymiş gibi hissetmesi gibi, o da bu ortamda kendini evindeymiş gibi hissediyordu. Yani en azından Eliza'nın ona hiçbir şey için ihtiyacı olmayacaktı.

Bu onu biraz rahatsız etti. Onun kendisine ihtiyaç duymasını *istiyordu*. Her şey için; ilgi, kabul, tavsiye, şefkat ve aklına gelmeyen başka herhangi bir kelime için. Konu Eliza olunca oburlaşıyor, bir türlü doymak bilmiyordu.

Bir hizmetçi önüne bir tabak koydu -muhtemelen yemeklerinin ikinci yemeği- ama o sadece salmagundi'yi seçebildi. Garip bir şekilde, onun adına gergindi, ki bu hiç mantıklı değildi.

Yakınında biri boğazını temizledi ve Nathaniel adamın olduğu tarafa baktı. Eliza'ya o kadar odaklanmıştı ki yanına kimin oturduğunu fark etmemişti: Eliza'nın lanet olası babası.

Nathaniel adamı yıllardır görmemişti, bu yüzden çelimsiz adamın ne kadar yaşlandığını görünce şaşırdı. Nathaniel doğru hatırlıyorsa, Holtbury altmışlı yaşlarının ortalarında idi ama karlı saçları ve sefahatle yoğrulmuş yüzü onu daha yaşlı gösteriyordu.

Nathaniel kısa bir an için, kendisinden yirmi yaş küçük olan eski Leydi Holtbury'ye acıdığını hissetti. Sam bunu görücü usulü bir evlilik olarak tanımlamıştı ve belli ki Eliza'nın annesi anlaşmanın kötü tarafını almıştı.

Holtbury eğilip, "Eliza'mla ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum," dediğinde orkestra ilk şarkısına eşlik etmeye başlamıştı. Adamın keskin mavi gözleri keskin zekâsını ele veriyordu.

Nathaniel sakın kalmak için kendini zorladı. "Ah?"

"Onu mahvetmeyi umuyorsun, böylece seninle evlenmek zorunda kalacak."

Nathaniel sandalyesinde kayarak babasına en soğuk, en aristokrat bakışını attı. "Neden onu aldatarak elde etmek isteyeyim ki? Ona gayet iyi kur yapabilecekken ve onu kazanabilecekken neden böyle bir şeye *ihtiyaç duyayım* ki? Sanki onun servetine ihtiyacım varmış gibi. Bekle, artık bir serveti yok, değil mi? Lanet olası babası dul kaldığında ona bakmak için çeyizini sakladı."

Holtbury kendisine meydan okuyan birine hayretle bakınca Nathaniel ekledi: "Şimdi müsaade ederseniz efendim, kızınızın şarkı söyleyişini dinlemek istiyorum. Eğer farkında değilseniz, bülbüllere rakip olacak bir sesi var."

Kesinlikle öyle. Etrafındaki insanlar Verity'nin kuşkusuz lezzetli yemeklerini yemeyi bırakıp Eliza'nın ilk şarkısının her notasının alacakaranlıkta güzelce tınlamasını dinlediler. Bu Eliza'ya bolca gülümseme ve baş sallama kazandırdı, ancak kimse alkışlayacak kadar kaba davranmadı, ki bu tüm performansın sonuna kadar uygunsuz sayılırdı.

Mutlu bir melodiye sahip pastoral, neşeli bir lirik parça olan ikinci şarkısını söylediğinde, insanlar müzikle birlikte başlarını sallıyordu. Kimse yemek yemiyor *ya da* konuşmuyordu, bu da dinlediklerinin kesin bir işaretiydi.

Sonra onun bildiği "Suffolk Mucizesi" adlı şarkıyı söylemeye başladı. Bu türkü, babası gerçek aşkını onaylamayan ve onu uzak bir kasabadaki akrabalarının yanına gönderen genç bir kızdan bahsediyordu. Haftalar sonra, aşkı onu babasına geri götürmek için gelmiş. At sırtında yaptıkları yolculuk sırasında başının ağrıdığından şikâyet edince, genç kız Hollanda mendilini başının etrafına sargı bezi olarak bağlamış.

Genç kadın evine girdiğinde, babasına neden onaylamadığını ve gerçek aşkını onu almaya gönderdiğini sordu. Dehşete kapılan baba, aşkının aslında birkaç gün önce öldüğünü itiraf etti. Ve adamın mezarını kazdığında, mendilini adamın başına bağlanmış olarak buldu.

Eliza'nın türküyü söyleme şekli Nathaniel'in kanını dondurdu, özellikle de kızının seçimini onaylamayan duygusuz babayla ilgili ilk dize boyunca bakışlarını Holtbury'den ayırmadığı için. Nathaniel onun Samuel'i kaybetmekten duyduğu üzüntü hakkında şarkı söylemediğini bilse de, sanki Nathaniel'in Holtbury'ye söylediklerini duymuş ve kendi sonunu ekliyormuş gibi hissetti.

Holtbury bunu açıkça fark etmişti, çünkü her tarafı kaskatı kesilmiş, nefesinin altında aptal kızlar ve onların kabul edilemez talipleri hakkında mırıldanıyordu. Diana'ya hızlı bir bakış atınca kendi kendine gülümsediğini gördü.

"Burada oturup böyle saçma sapan şeylere katlanmak zorunda değilim," diye mırıldandı babası ve gidecekmiş gibi yarı ayağa kalktı.

Nathaniel onu kolundan tuttu ve alçak sesle, "Eliza'yı dilendirdikten ve diğer iki kızını skandala katlanmaya zorladıktan sonra en azından burada oturup ilacını içebilirsin, ihtiyar. Tanrı biliyor ki bunu hak ediyorsun."

Holtbury kendini kurtarmaya çalıştı, sonra da hırlamaya başladı: "Bırak beni Foxstead, yoksa sırlarını ortaya çıkarmaları için tazılarımı gönderirim. Benim zamanımda ailen hakkında diriltilmesini istemeyebileceğin söylentiler vardı ve eminim adamlarım biraz araştırma yaparsa ..."

İçinde öfke yükselirken, Nathaniel adamın boğazını sıkmamak için kendini zor tuttu. Onun yerine eğilip hırladı: "Bırak kazsınlar. Ben de kazabilirim, eğer ailem hakkında *birilerine* yalan söylersen bunu öğreneceksin. Çünkü mezarını kimsenin seni bulamayacağı bir yere kazıyor olacağım."

Ancak o zaman Holtbury'nin kolunu bıraktı, çürükler bırakmış olmasını umuyordu. Bu lanet olası göt, türünün en kötüsüydü; değer vermesi gereken kadınlara zorbalık ediyor ve onları küçümsüyordu.

Bu arada, sahnede Eliza'nın yüzü kışın bir tarla gibi taşlaşmış ve soğumuştı. Aralarındaki etkileşimi görmüş müydü? Gördüyse bile, şarkısına öyle bir acıma ve duygu yüklemeyi başarmıştı ki, şarkısını bitirdiğinde seyircilerden sessizlik geldi. Alkışlamalarına gerek yoktu. Yüzlerinden onları avucunun içinde tuttuğu anlaşılıyordu.

Ardından, performansını "O'er the Hills and Far Away "in coşkulu bir yorumuyla sonlandırmak için parladı. Kalabalıktaki her askerin eşlik ettiği şarkıyı gülümseyerek ve el hareketleriyle teşvik etti.

Tanrım, o bir sanat eseriymiş. Dahası, bunun tamamen farkında değilmiş gibi görünüyordu. Nathaniel kalabalığı gözden geçirdi ve birden fazla yakışıklı, *genç* adamın ona ilgiyle baktığını gördü. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Ama onun birçok erkeğin uğruna cinayet işleyebileceği türden bir kadın olduğunu kabul etti. Uğruna ölecekleri.

Evlenirdi.

Lanet olsun. Bu noktaya nasıl gelmişti? Bu kadar umursayacağını tahmin etmemişti. Ya da onu bu kadar çok istemesini. Sakladığı gerçekleri öğrendiğinde

onu affetmekte zorlanacaktı. Ve onu suçlayamazdı.

Eninde sonunda ona söylemek zorunda kalacaktı. Ama henüz değil. Jocelin iyi bir adamla, tercihen akılsız Teğmen Crowder ya da yaşlanmış Binbaşı Quinn ile evlenene kadar Eliza'nın gerçeği öğrenmesi riskini göze alamazdı. O zaman Nathaniel kendini Eliza için o kadar vazgeçilmez kılacaktı ki, Eliza artık ondan sakladıklarını umursamayacaktı.

Askerler büyük bir alkış tufanıyla ayağa fırladıktan sonra, alkışlar dinene kadar birkaç dakika -ve birkaç selam- geçti. Sahneden indiğinde insanlar hemen etrafını sardı, belli ki performansı hakkında ne düşündüklerini söylemeye hevesliydi. Onlarla işi bittiğinde, kalabalığın geri kalanının çoğu yemeklerini bitirmiş ve balo salonunda dans edilecek olan eve doğru yola koyulmuştu.

Masaların yanından geçerek eve doğru yürüdü.

Belli ki babasından kaçmaya çalışıyordu ve Nathaniel hayranlarıyla sohbet etmek için sahneden ayrılışını izlerken sinsi şeytan çoktan sıvışıp gitmemiş olsaydı, Nathaniel adamı da orada tutacaktı.

Nathaniel ayağa fırladı ve Holtbury'nin kesmek istercesine ona doğru yöneldiğini görmek için tam zamanında babasının kışına baktı. Nathaniel kan dökülme ihtimaline karşı o yöne doğru acele etti.

Tam Holtbury'nin yanına geldiğinde babası ona yaklaştı. "Görüyorum ki hâlâ opera sanatçısı olmayı umuyorsun," dedi alaycı bir sesle.

Opera sanatçısı mı olmak istiyordu?

"Seninle burada karşılaşmak ne güzel, baba," dedi soğukkanlılıkla. Etrafa göz gezdirdi. "Peki Sarah nerede? O da katıldı mı? Yoksa ona toplum içinde hareket etme özgürlüğü tanımak yerine iyi bir eş gibi evde kalmasını mı sağladın?"

"Diline dikkat et kızım. Konuşmak için iyi birisin, sahnedeki bir şarkıcı gibi gürültülü askerlerden oluşan bir kalabalığı eğlendiriyorsun."

"Artık bir kız sayılmam," dedi neşesiz bir kahkahayla. "Ve uzun zaman önce bir kenara bıraktığım özlemlerimi gündeme getirmen ne kadar yerinde. Beni beş aydır mı görmedin? Altı mı? Yine de nasıl olduğumu sormuyorsun. Hemen hakarete başlıyorsun."

"Beni senin hayranlarından biri sanma kızım. *Benden* kaçan sensin."

"Doğru. Ne yazık ki daha hızlı hareket edemedim, yoksa bu sefer senden de kaçabilirdim. Ne yazık ki, senin uzun bacakların bana miras kalmadı."

"Bu yüzden mi bu lanet olası haydutla vakit geçiriyorsun?" diye sordu başını Nathaniel'e doğru sallayarak. "Uzun bacakları yüzünden mi?"

Kız renk değiştirince Nathaniel, "Şuraya bak-" dedi.

"Kiminle arkadaş olmayı seçtiğim artık seni ilgilendirmiyor baba." Eliza ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Yıllar önce beni evlatlıktan reddettiğinde bu hakkından vazgeçtin. Şimdi izin verirsen, Verity'yi görmeye gitmeliyim."

Holtbury, "Ben seni evlatlıktan reddetmedim, kızım," diye tersledi.

"Öyle de olabilirdi," dedi. "Samuel'le evlendikten sonra benim için bir anlaşma yapmaya çalışmadın. Çeyizimi ona vermedin. Yani, tüm niyet ve amaçlar için, beni evlatlıktan reddettin. Büyükanнем evini bana miras bırakmasaydı, Samuel ve ben St. Giles'da yaşamaya başlayabilirdik. Zaten büyükanнемin evinde yaşamaya gücümüz yetmiyordu."

"Çünkü bir kumarbaz ve alçağın tekiyle evlendin."

"Gerçekten de öyle. Ve her zamanki gibi, himayenizdeki herhangi bir kadın isteklerinize karşı geldiğinde, onu hakkı olabilecek tüm fonlardan mahrum bırakarak cezalandırıyorsunuz."

"Demek *bu* yüzden ticarete atıldın. Seni sözde reddettiğim için beni utandırmak için."

"Kendimi yoksulluktan ve kız kardeşlerimi mürebbiye olmaktan kurtarmak için ticarete atıldım ... ya da daha kötüsü, her zaman emrinizde olan sanal hizmetçileriniz." Yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Ticarete atıldım çünkü *senden* kurtulmak istiyordum. Ve şimdi özgürüm. Keşke opera sanatçısı olmayı düşünseydim. *Bu* beni tamamen senin alanının dışına çıkarırdı."

"Evet," diye tersledi. "O zaman *bu* adamın metresi olacaktın sanırım."

Nathaniel'i şaşırtarak hafifçe, "Belki. Asla bilemezsin. Lord Foxstead? İçeri girmeye hazır mısınız?"

"Kesinlikle."

Gitmeye başladılar ama bu sefer de babası yollarını kesti. "Benden uzaklaşma kızım. Seni ben *yarattım*. Söyleyeceklerimi dinleyeceksin." Nathaniel'i bir hizmetçiyi başından savar gibi başından savmaya çalıştı. "Kalmanıza yok efendim. Bu benimle kızım arasında."

"İkimiz gidiyoruz," dedi Nathaniel, "ve bizi durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Seni dövmeyeceğimi ve kızımı alıp götürmeyeceğimi mi sanıyorsun? kadar da yaşlı değilim. Geçen sefer beni gafil avladın. Bir şansın olmayacak

bir daha böyle."

"Belki de değil," dedi Nathaniel. "Ama solunda duran ve rüzgârın buradan nasıl eseceğini izleyen genç asker kalabalığını fark etmemiş gibisin. Eliza'nın tek bir sözüyle sizi burada gayet iyi tutabileceklerini söyleyebilirim. Dahası, onları bu kadar iyi eğlendiren bir kadını kurtarmaya gelmeye oldukça hevesli görünüyorlar."

Holtbury irkilerek Binbaşı Quinn, Teğmen Crowder ve Crowder'ın birkaç arkadaşının yavaşça onlara doğru ilerlediği yere baktı.

Holtbury geri çekildi. Ama geri çekilmeden önce ona şöyle dedi: "Onunla herhangi bir 'dostluk' kurmadan önce lord hazretlerine ailesini sor. . Ona söylentileri sor. Çünkü o sana söylemezse, ben söylerim."

"Hiç şüphem yok." Yüz ifadesi kararlılığını koruyordu. "Neyse ki baba, Lord Foxstead hakkında bulduğunu sandığın çamur umurumda değil." Arsız bir gülümsemeyle Nathaniel'e döndü. "Gelin efendim, içeri girelim. Artık işim bittiğine göre, dans etmek istiyorum."

"Bu harika bir fikre benziyor, canım." Babasına geniş bir alan bırakarak eve doğru ilerlediler.

"İyi misin?" diye sordu onlar uzaklaşırken.

Cevap vermedi ve kolunu sıkıca kavrayışına bakılırsa hâlâ babasının sözlerine tepki veriyordu.

"İstersen seni eve götürebilirim," dedi.

"Ve beni üzdüğünü düşünmesine izin mi vereyim? Hayatta olmaz." Derin bir nefes aldı, sonra dudaklarına bir gülümseme yapıştırdı. "Ayrıca, dans etmeyecek miyiz?"

"Gerçekten istiyor musun?"

Bunu bir an düşünmüş gibiydi. "Eninde sonunda, evet, ama önce-"

"Babanın, seninle konuşurken ne demek istediğini sana söylememi istiyorsun.

Ailem hakkında söylentiler." Ve Nathaniel de öyle yapacaktı, artık babası bu çirkin hayaletin ortaya çıkmasına neden olmuştu.

"Aslında" dedi, "sabahtan beri bir şey yemediğimi söyleyecektim ama madem ısrar ediyorsunuz..."

Kederli bir şekilde kıkırdadı. "Belki ikisini de yapabiliriz." Ama bazı gerçekleri geçiştirmeyi çok iyi planlamıştı. Arkadaşlıklarının belirsizliği göz önüne alındığında, ailesi hakkındaki tüm gerçeği açıklaması muhtemelen akıllıca olmazdı. "Verity'nin lezzetli yemeğine neredeyse hiç dokunmadım. Crowder'ların mutfağına gizlice girip ne kaldıysa alabilir miyiz?"

"Ya da biraz soğuk kola. Fazla bir şeye ihtiyacım yok." Kızın zoraki neşeli tonu onu yanıltmadı. Belli ki babası için hâlâ üzgündü.

"Korkarım soğuk bir yemekten daha fazlasına ihtiyacım var," dedi ses tonunu hafifleterek. "Daha önce belli bir dişiyi fazlasıyla eğlendirdim ve şimdi açlıktan ölüyorum."

Bu onun dikkatini çekti, çünkü başını eğdi. "'Çok eğlendirdi' mi? Emin misin?"

"Sanırım bir kadının ne zaman eğlendiğini anlayabilirim."

"Hiç şüphesiz," dedi kuru bir sesle. "Bu konuda yılların deneyimine sahipsiniz, değil mi?"

"Bunu unutmama asla izin , değil mi?" "Beni suçlayabilir misin?"

"Hayır, sanırım değil."

Kadın durdu. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Daha önce Crowder'ların evinde hiç bulunmadım ve kesinlikle mutfaklarına da hiç girmedim."

"Ah, doğru. Tabii ki." Onu başka bir yola doğru çekti. "Bu taraftan."

Birkaç dakika içinde, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen kalabalık bir yere girmişlerdi. Çocukken Amberly'nin mutfağına girmesi yasaklanmıştı ve bu yüzden bir erkek olarak oraya -ya da Foxstead Place'in mutfağına-girmek hiç aklına gelmemişti. Ama şimdi neden girmediğini merak ediyordu.

Zengin kokular duyularını cezbediyordu; kızaran etler, pişen tuzlu turtalar, havada dans eden aromatik baharatlar. İnsanların sayısı ve çeşitliliği onu büyülüyordu. Aşçılar soslar hazırlıyor ve kaselerde bir şeyler karıştırıyor, diğer mutfak personeli tabaklara narin jambon ve peynir dilimleri diziyor ve bir mutfak hizmetçisi bir yandan biftek şişini çevirirken bir yandan da yumurta çırpıyordu.

Şimdi buna neden dayak dendiğini biliyordu. Kelimenin tam anlamıyla bir davulun ritmik vuruşuna benziyordu, ancak kulaklarına saldıran diğer sesler arasında bunu nasıl duyabildiğini kimse tahmin edemezdi. Etraf tencere, tabak çanak şingirtıları ve diğer personelden bir şeyler isteyen personelin çığlıklarıyla çınlıyordu. Hepsinin arasında, kırılmış tuzlu ve biberli saçları olan, iri yarı, esmer tenli bir adam insanlara emirler yağırdırıyordu.

Nathaniel'le birlikte içeri girdikleri anda adam Eliza'yı gördü. "Madam Pierce!" diye bağırdı Fransız aksanıyla ve aceleyle onu iki yanağından öptü. "Sizi görmek çok güzel, ama bu sefer pek iyi bir zaman değil-"

"Biliyorum, Mösyö Beaufort, ama arkadaşım ve ben akşam yemeğini kaçırdık, bu yüzden bir şeyler yemeyi umuyorduk, elinizde ne kaldıysa. Kendi tabaklarımızı hazırlayacağımıza ve kimseyi rahatsız etmeyeceğimize söz veriyorum."

"Hayır, hayır, Madam!" diye itiraz etti. "*Les restes*'i -İngilizcesini *nasıl* söylüyorsunuz- 'artıkları' almayacaksınız. Buna izin vermeyeceğim." Yanına bir adam çağırıldı ve ona Fransızca olarak balo yemeği için hazırlanan yiyeceklerden bir tabak hazırlamasını söyledi.

Sonra Fransız bir kapıyı işaret etti. "Crowder'ların aşçısının *salonu* hemen şurada. Kendisi *çok meşguldür*, bu yüzden sizin kullanmanızda bir sakınca görmeyecektir. *Hemen* yiyecek ve içecek getirilmesini sağlayacağım."

"*Merci beaucoup, monsieur*," dedi. "Çok minnettarız." Adam başıyla selam verip uzaklaşmaya başladığında, "Bir şey daha var, Verity'yi gördünüz mü?" diye sordu.

"*Matmazeli, yemeğin* düzgün bir şekilde servis edildiğinden emin olmak için ayrıldığından beri görmedim."

Eliza kaşlarının arasında küçük kırışıklıklar oluşmasına rağmen, "*Merci encore*," dedi.

Belirtilen kapıdan geçtiklerinde yemek yemek ve sosyalleşmek için düzenlenmiş mükemmel küçük bir oda buldular. Ancak o zaman sordu: "Verity için endişeleniyor musun? Çünkü Geoffrey'nin yanında güvende olmalı."

"Tabii kendi başına gitmeye kalkışmazsa."

Nathaniel küçük masada ona bir sandalye uzattı. "Bunu yapar mıydı?"

"Muhtemelen yapmaz." Eliza oturdu. "Geoffrey'den *hoşlanıyor*. Onun hoşlandığı sensin. emin değilim."

"Emin misin?" diye sordu otururken. "Ben de onun sürekli aşağılayıcı sözlerinin sevgi belirtisi olduğunu sanıyordum."

Gülümsemesine rağmen, "Buna güvenme," dedi.

Gülümseme onu rahatlattı. Verity onu kaygılandırıyor olabilirdi ama Eliza onu *kaygılandırıyordu*. İnsan sevgilisiyle böyle yapar, değil mi? Onlar için endişelenmek? Onlarla ilgilenmek istemek? Gerçi bunu daha önce hiç yapmamış olması tuhaftı.

Bu düşünceden sıyrıldı.

Eteklerini düzeltti. "Birilerinin kim bilir hangi nedenle etkinliklerimize geliyor olması beni rahatsız ediyor. Şimdiye kadar Verity'nin bunu hayal ediyor olabileceğini düşünüyordum."

"Olabilir. Bakalım o ve Geoffrey ne bulacak. Bir adam sizin partilerinizde gizleniyorsa bile, belki de bunu başkalarının partilerinde yapıyordu."

süslü topları da var. Belki de sadece bir yerlere gizlice girmekten hoşlanıyordur." "Belki de."

Yine kaşlarını çatmıştı, o yüzden konuyu değiştirdi. "Anladığım kadarıyla Mösyö Beaufort Crowder'ların aşçısı değil."

"Hayır, ama ellerinden gelse onu anında çalarlar. Ve siz sormadan söyleyeyim, o benim kişisel aşçım da değil. Onun kalibresinde bir Fransız şefe asla param yetmez. Kendisi Elegant Occasions'ın baş aşçısı ya da Fransızların deyimiyle mutfak şefi. Onu sadece bu gibi büyük davetlerde kullanıyoruz."

"Pahalı olmalı."

Bir kaşını kaldırdı. "Onun için fatura kesilmiyor. Crowder'lar alıyor."

"Kastettiğim bu değildi. Onu personel olarak tutuyor musunuz, yoksa genellikle başka bir yerde mi çalışıyor?"

"Eskiden The Society of Eccentrics için aşçılık yapıyordu ama yaşlanıyordu ve kulübün taleplerine ayak uyduramıyordu. Bu yüzden bizimle birlikte elini taşın altına koyuyor ama ayakları yerden kesilmiyor. Göreceğiniz gibi yemekleri mükemmel. O ve Verity, yemek tariflerini geliştirmek ve tarifleri seçmek için yakın bir şekilde çalışıyorlar. Ama Verity gerçek bir aşçı değil, bu yüzden ona ihtiyacı var; Verity de artık mutfak yönetimi ya da yemek planlamasıyla ilgilenmiyor, bu yüzden ona ihtiyacı var."

Gevezelik ediyordu, bu da gergin olduğu anlamına geliyordu. Belki de onu rahatlatacak başka bir konu bulmalıydı.

Gülümsedi. "Demek profesyonel bir şarkıcı olmak , öyle mi?"

Gözlerini kırıştırdı, sonra sandalyesine geri oturdu. "Yıllar önce. Daha evlenmeden önce. On sekiz yaşımdayken anneme sahneye çıkmak istemediğimi söyledim. Opera söylemek istediğimi söyledim."

"Dehşete düşmüş olmalı. Bu konuda yetenekli olduğun kesin ama kibar bir toplumda hiçbir aile çocuklarının bu dünyada olmasını istemezdi, özellikle de baban gibi bir adamın. Sana ne söyledi?"

"Babamla konuşmak için." Kuru bir kahkaha attı. "Sanırım o sırada Tobias Ord'la bir ilişkisi olduğu için aptal kızıyla uğraşacak vakti yoktu."

Her şey Nathaniel vardı duyduğum hakkında ve eski Hanımefendi Holtbury onun kayıtsız bir ebeveyn olduğunu belirtti. Öyle olmasaydı, Eliza belki de Sam'le hiç evlenmeyecekti. O zaman Nathaniel Eliza'yla hiç tanışmayabilirdi.

Bu düşünce içini huzursuz etti. "Ord'un Vikont Rumridge yapıldığını ve sonunda evlendiklerini gördüm."

"Evet. O artık Leydi Rumridge. Gerçi Cumberland'de sıkışıp kalmaktan hoşlandığını sanmıyorum. Jocelin'in aksine, Jocelin'in babası gibi bir Tümgeneral olan yeni kocasını Yarımada'ya kadar takip etmekle hiç ilgilenmedi."

"Onu suçladığımı söyleyemem."

"Onun yerine annem kuzeyde mahkeme düzenliyor. Cumberland'de pek 'mahkeme' olduğu söylenemez. Dürüst olmak gerekirse, sanırım sıkıldı."

"Boşandığından beri onu gördün mü?" dedi şaşkınlıkla. Elegant Occasions kız kardeşlerinin, dışlanmış anneleriyle ilişki kurarak işlerine zarar vermek istemeyeceklerini düşünmüş olmalıydı.

"Hepimizi düğününe davet etti, biz de katıldık. Planlamak zorunda olmadığımız bir düğüne gitmek oldukça güzeldi."

Güldü. "Bunun nasıl bir durum olduğunu anlayabiliyorum."

O anda Mösyö Beaufort'un adamı, içinde iki tabak yemek, mutfak eşyaları, peçeteler ve bardaklarla birlikte bir şişe şarap bulunan bir tepsiyle içeri girdi. Birkaç dakika içinde her şeyi yerleştirdi, Fransızca olarak yemeklerin ne olduğunu saydı ve onlar teşekkür bile edemedi gitti.

Eliza tabaklarındaki yiyecekleri inceledi. "Oh, güzel! Bize birkaç tane tavuk sepeti verdi. Verity'nin repertuarında yeniler ve ben de denemek için sabırsızlanıyordum." Bir tanesini ısırdı. "Mmm, cennet gibi. Onları Diana ya da Rosy'de ya da en çok Geoffrey'de denediğinde ben hep gitmiş oluyorum. Bugünlerde Verity'nin resmi tadımcısı sayılır. O adam yiyebiliyor."

"Yapmak zorunda." Nathaniel şarabı doldurdu. "Onunki gibi sağlam bir yapı beslenmeyi gerektirir."

"Peki seninki gibi bir yapı neye ihtiyaç duyar?" diye sordu neşeyle, beslendiği için neşelendiği belliydi.

"Egzersiz," dedi, ona kasıtlı olarak hoyrat bir bakış fırlatarak. "Çok ama çok egzersiz."

Belli belirsiz renklendi. "Araba türünden demek istiyorsun. Geoffrey'nin de bundan bolca aldığını söyleyebilirim."

"Öyle olduğunu söyleyebilirim."

"Ooh, bunları deneyin," dedi ve kırmızı bir şeyler uzattı. "Bunlar prawlongs, Verity'nin en lezzetli tatlılarından biri, ithal antep fıstığı ile yapılıyor."

"Beni bağışlayın ama tatlılarımı en sona koymayı tercih ."

"Keyfin bilir. Bunlar benim favorilerim, bu yüzden siz onlara ulaşana kadar bitmiş olabilirler."

"Eminim akşam yemeği menüsünde yer alırlarsa, onları deneme şansım olacaktır." Adam ona dikkatle baktı. "Herhangi bir sırayla yemiyor musunuz?"

"Genelde değil. Bazen. Ruh halime göre değişir. Ve o anda en çok neyi arzuladığıma."

Derisinin altına trüf mantarı dilimleri ve narin baharatlar yerleştirilmiş bir parça kızarmış ördek göğsünü ısırdı. Sonra kendinden geçmeye yakın bir duyguyla gözlerini kapadı. "Bu gerçekten muhteşem." Bir parça daha kesti. "Belki de yanlış kız kardeşe kur yapıyordum."

"Onları o pişirmedi, hatırladın mı? Sen de bunu mu yapıyorsun? Bana kur mu yapıyorsun?"

Lanet olsun. Muhtemelen kur yapmaktan bahsetmemeliydi. "Kur yapmak baştan çıkarmayı da içeriyorsa, evet."

"Bu kur yapmak değil, bunu sen de biliyorsun. Ama istediğin zaman Verity'ye kur yapmakta özgürsün. Bu seni hiçbir yere götürmez." Kırmızı pancar salatasından bir lokma yerken gözleri parlıyordu. "Verity evlenmeye yemin etti."

"Peki ya sen?" diye sordu, tehlikeli bir alana girdiğini bilmesine rağmen. "Sen de aynısını yaptın mı?"

"Erkeklerle tövbe ettim," diye yaptı.

"Komik, daha önce at arabası evindeyken böyle bir izlenim edinmemiştim.

Bir erkek arkadaşınızla karşılaşmaktan keyif alıyor gibiydiniz." ". O zaman tırmıkçılara tövbe ettim." İtiraz etmeye başladığında,

"Ve askerler. Beni zayıf bir anımda yakaladınız diyelim."

Sonra kadın güldü ve adam onun yine kendisiyle dalga mı geçtiğini, yoksa rahatsızlığını mizahla mı gizlediğini bilemedi. Tıpkı onun yaptığı gibi.

Bir prawlong daha yuttu, bu seferki beyazdı. "Peki," dedi, "bana ailenle ilgili söylentilerden bahsedecek misin?"

İşte böyle, babasının sözlerini açıklama zamanı gelmişti. Eğer yapabilseydi.

Bölüm 14

Nathaniel şaşırmış görünüyordu. Onun işin peşine düşmesini beklemiyor muydu?

Belki de yapmamalıydı. Ailesi hakkında anlatılan hikâyeler onu hiç ilgilendirmiyordu ve bunları duymak sadece aralarında daha fazla samimiyet yaratacaktı. Ki bunu istediğinden emin değildi.

Ayrıca, balo salonundan gelen müziği burada bile duyabiliyordu. Hemen şimdi çıkıp dansa katılabilirlerdi. Ama küçük, rahat yemek odalarını terk etmek istemiyordu.

Sonunda bakışlarını başka yöne çevirdi. "Sadece sormanı bekliyordum."

"Sadece babama ne düşünüyorsa ... hakkında yanıldığını söyleyebilmek için soruyorum." Aslında çoğunlukla nedeni buydu. Babam, karısı ve kızları da dahil olmak üzere insanların hatalarını her zaman abartırdı ve onu düzeltmek her zaman onlara düşerdi. "Babamın nasıl abarttığını bildiğimi unutmayın, bu yüzden ne söylerseniz söyleyin inanırım."

Ona sert bir bakış fırlattı. "Bu bir ilk olurdu." Kız yüzünü ona çevirince, adam içini çekti. "Peki. Ama anlatacak pek bir şey yok."

"Söyleyeceğiniz her şey benim bildiğimden daha fazla olacaktır."

"Pekâlâ." Şarabını yudumladı. "Tess doğduktan iki yıl sonra annemle babam bana gebe kalmışlar, tabii henüz bunu bilmiyorlarmış. Sonra babam trajik bir binicilik kazası geçirdi ve ... şey ... bunu nasıl ... genital organları ... ezildi."

Bilmediği bu terim karşısında şaşkınlıkla ona baktı. Kafasında gözlerini devirdi. "*Testislerini* mi kastediyorsun?"

"Nazik olmaya çalışıyordum," diye homurdandı.

"O zaman bu işte pek iyi değilsin. Dürüst olmak gerekirse, 'genital bölgelerini' düzenli olarak kullanan bir adam için, daha kaba bir terim seçeceğinizi düşünmeliydim."

"Oh, ben genellikle 'daha kaba terimler' seçerim," diye söylendi. "Bir hanımefendinin kulaklarına uygun değiller."

"Sizi temin ederim ki hepsini duydum, çünkü Düşmüş Dişiler onları etrafa saçmaktan çekinmiyorlar."

"Doğru." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hikâyenin geri kalanını duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Elbette. Lütfen devam edin. Ancak, burada bizden başka kimse olmadığına göre, incelik göstermeye gerek yok."

"Bana güvenin, bundan sonra isterseniz müstehcenlik noktasına kadar kaba olacağım."

"Bunu dilediğimi söylemedim, sadece kelimeleri zaten bildiğimi söyledim." Peçetesiyle ağzını sildi. "Ama devam et."

"Dediğim gibi, babamın *taşakları* ezildi."

Onun çok kaba bir terim kullanmasına aldırmadı. "Peki hayatta kaldı mı? Yani, sadece birkaç yıl önce öldüğüne göre, hayatta kalmış olması gerektiğini biliyorum, ama-"

"Yaşamaya devam etti, evet." Sert bir nefes aldı. "Ne yazık ki, şarlatandan biraz daha fazlası olan yerel berber cerrah, babamın taşaklarının alınması gerektiğini söyledi."

"Çıkarıldı mı? Yüce Tanrım, zavallı baban! Kulağa korkunç geliyor!"

"Kabul etseydi olurdu. Dürüst olmak gerekirse, ayrıntılar hakkında düşünmemeye çalışıyorum. Neyse ki ikisi de babamın böyle bir eziyete katlanması konusunda şüpheliydi. Annem babamı İtalya'ya gitmeye ve orada kendi ailesinden duyduğu bir doktora görünmeye ikna etti."

"Annen İtalya'da mı yaşıyordu?" "Bunu sana hiç söylemedim mi?"

"Hayır, başka kimse de bilmiyordu, Samuel bile." Bir an durakladı. "Yine de, İtalyan operasına olan düşkünlüğüm göz önüne alındığında, bunun seni benim için daha çekici kılacağından korkmuş olabilir."

Gülümsedi. "Ve öyle mi?"

"Duruma göre değişir," dedi hafifçe. "Annen orada İngiliz ailesiyle birlikte geçici olarak mı yaşıyordu? Yoksa orada mı doğdu?"

"Orada doğdu. Yirmi beş yaşına geldiğinde ve İtalyan aristokrasisi arasında kız kurusu olarak kabul edildiğinde, Gloucestershire'da birlikte okulu bitirdiği bir İngiliz arkadaşını ziyaret etti. Sonra da yerel malikanenin lorduyla evlenmiş. Anladığım kadarıyla babam o sırada otuzunu geçmişti."

"Senin gibi," diye alay etti.

"Babam kadar otuzunu geçmemişti. Aralarında bir şey değiştiğinden değil." Yüz hatlarında ani bir sıcaklık belirdi ve annesinin, kendi ebeveynlerinin aksine, babasının aşık olup olmadığını merak etmesine neden oldu. "Her neyse, onlar İtalya'dayken ve babam taşaklarını kurtarmak için bir dizi acı verici ameliyat geçirirken, annem enseinte olduğunu keşfetti. Aslında

Babamın iyileşme ve annemin yatma dönemi boyunca yaklaşık iki yıl İtalya'da kaldı."

"Demek siz de İtalya'da doğdunuz."

"Evet. İşte bu yüzden Lordlar Kamarası'nda oturamıyorum. Ben doğuştan İtalyan'ım, dolayısıyla Foxstead unvanı ve mülkleri bana miras kaldı ama Parlamento'da oturma hakkım yok."

"Bunu hiç bilmiyordum."

Bir kaşını kaldırdı. "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var."

Ve daha fazlasını da bilmek istiyordu. "Ne kadar ilgi çekici olduğunuzu anlamaya başlıyorum. Ama arabayı atın önüne koyduk. Tabiri caizse."

Parlayan gözlerle mırıldandı: "Bir an bile pişman olmadığım bir şey. Umarım sen de pişman olmazsın."

Omurgasından aşağı küçük bir heyecan aktı. "Pişmanlık değil, ne kadar akıllıca olduğunu merak ediyorum." *Ve bunu tekrar ne zaman yapacağımızı.*

Yapmamalıydı. Buna cesaret edemezdi. Ama yapacaktı. Bunu kendi adını bildiği kadar kesin olarak biliyordu.

"Çocuk sahibi olursan bana , değil mi?" diye sordu çok ciddi bir ses tonuyla.

Bu onu şaşırttı. "Neden? İtibarımı kurtarmak için benimle evlenebilesin diye mi?"

"Eğer mecbur kalırsam."

Hayal kırıklığını yutkundu. "Sorun da burada yatıyor. 'Eğer ben *yapmak zorundayım.*' Bana iyilik yapma, Nathaniel."

Sertleşti. "Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun."

"Ve *sen* konudan kaçırıyorsun." Açlığı biraz yatıştıktan sonra şarabını yudumladı. "Bana İtalya'da babana ne olduğunu anlatmayı bitir."

Nefesinin altında bir küfür mırıldandı. "Çok iyi. Oradaki doktor babamın hindistan cevizlerini korumasına yardımcı oldu ama-"

"Nutmegs? Bunu hiç duymadım. Ama 'baubles' ve 'cods' duydum."

Gözlerini ona dikti. "Taşlar. Tallywags. Thingum-bobs."

Burnunu çekti. "Şimdi de terimleri uyduruyorsun."

"Hayır, kesinlikle. Eğer duymak istersen bir sadağım dolusu var."

"İtalya'da söylentilere yol açan şeyin ne olduğunu duymak *istiyorum.* Tabii doğum hikayen sadece Parlamento'da görev yapamayacağın konusunda beni uyarmak için değilse,

Bu da beni fazlasıyla hayal kırıklığına uğrattır."

"İğneleyici olmaya gerek yok," dedi yumuşak bir sesle. "Ailemin eve bir çocukla gelmesi söylentilerin ortaya çıkmasına neden oldu. Yaşıma göre oldukça küçüktüm-"

"Görünüşe göre Diana da öyleydi," dedi usulca. "Ve şimdi ona bir bakın."

Sanki sıradan bir insanın değil de ailesinin tarafını tutmasına şaşırılmış gibi gözlerini kırıştırdı.

"Sana söyledim," diye ekledi, "babamın nasıl çalıştığını biliyorum. Boşanma davası için annem hakkında konuşulan her dedikoduyu ortaya çıkardı. Kabul ediyorum, bazılarının doğru olduğuna eminim, ama . . . Benim beceriksiz annemin bile Naiple yattığından şüpheliyim. Sevgililerinin biraz daha genç olmasını tercih eder."

Dudakları isteksiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dürüst olmak gerekirse, küçük köyümüzdeki insanların ailemizden başka konuşacak daha iyi bir şeyleri yok gibiydi." Ses tonu sertleşti. "Ve berber cerrah, inadına, köylülere babamın yaralarının çocuk sahibi olmasını imkânsız kıldığını ve İtalya'ya gittiklerinde annemin enceinte olmadığını söylemişti. Kimse böyle bir şeyi nereden bildiğini sorgulamadı."

İşte böyle anladı. "Yani babanın seni gerçekten doğurmadığını iddia ettiler. İtalyan bir adam anneni hamile bırakmış."

Adamın gözlerindeki acı parıltıya bakılırsa tam isabet etmiş olmalıydı. "Onun gibi bir şey," dedi. "Sanki bir önemi yokmuş gibi. Yasalara göre, babam kendisinden olmadığımı iddia etmedikçe ve bir doktor bunu yapamayacağını kanıtlamadıkça, unvan ne olursa olsun bana miras kalır. Ama babam beni sahiplendi tabii ki."

"Yine de çocukken böyle hakaretler duymak senin için zor olmuş olmalı." Elini tutmak için uzandı. "Özür dilerim. Kısır dedikoduların ne kadar acı verici olabileceğini bilirim. Benim annem de babama sadakatsizlik etmişti."

Ürpertici bir nefes verdi, sonra da sanki onun sempatisinden rahatsız olmuş gibi elini onunkinin altından çekti. "Doğru. Ama köyün çocuklarıyla oynadığım falan yoktu." Onun bakışlarını belli bir meydan okumayla karşıladı. "Ve Eton'da kimse bana bu dedikoduları atmaya cesaret edemedi. Çoğundan rütbece üstündüm."

Kabadayılığı duyduğunda anlıyordu. "Samuel'le o zaman mı arkadaş oldunuz?" Çünkü bu çok şeyi açıklıyordu.

"Nereden biliyorsun?"

Esprili bir şekilde güldü. "Sadece çılgınca bir tahmin." Samuel her zaman kendisinden daha yüksek rütbeli insanlara ilgi duyan biri olmuştu.

aynı zamanda savunmasızdı. Bunu evlenmeden önce fark etseydi, onunla kaçmayabilirdi. Ne de olsa onu tek bir şey için istemişti.

Gerçi Nathaniel bunun tam olarak doğru olmadığını söylemişti.

Sonra aklına başka bir şey geldi. "Londra'daki gençliğinde bu yüzden mi bu kadar vahşiydin? Dedikoduları unutmaya mı çalışıyordun?"

Nedense bu onun dengesini bozmuş gibiydi. "Sana kendimden biraz söz ettim diye beni bir aziz gibi gösterme, Eliza," dedi kaşlarını alaycı bir tavırla kaldırarak. "Her erkek gibi benim de hatalarım var. Ya da kadınlar gibi."

Adamın muhtemelen sadece doğruyu söylediğini bilse de bu reddediş canını yaktı. "Seninkini önemsedğim için benimle alay edebilmen için sana benimkini anlattığım yer burası mı? Çünkü-"

"Eliza," dedi pişmanlık dolu bir ses tonuyla.

"Sanırım gitme vaktimiz geldi." Ayağa kalktı ve eteğindeki kırıntıları süpürdü. "Aksi takdirde dansı kaçıracağız. Ayrıca, Verity için biraz endişeleniyorum ve ona ve Geoffrey'ye ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Eliza!" dedi sertçe.

Durdu ama ona bakmayı reddetti. "Kendin olarak bugünü mahvetmene izin vermeyeceğim. Dans etmek istiyorsan gitmeliyiz. Eğer istemiyorsan, o zaman burada kalabilir ve gizli günahlarını, her ne iseler, düşünebilirsin. Ama ben bir süre topuklarımın üzerinde tepinmek niyetindeyim."

Derin bir iç çekti. "Peki. Hadi gidelim." Kadın aceleyle özel küçük yemek odalarının kapısını açarken, adam da onu takip etti.

Tartışmalarının giderek artan samimiyetinden kaçmak zorundaydı. Her yakınlaştıklarında onun engeller koymasını izlemeye dayanamıyordu. Bu onu rahatsız etmemeliydi, özellikle de tek istediği bir ilişkiyse, ama ediyordu. yüzden Verity'yi bulmaya odaklanmalı ve Foxstead Kontu'nun hayatından çıkıp gitmesine izin vermeliydi.

fiziksel ihtiyaçlar karşılandı.

Kalabalık mutfakın telaşına geri döndüklerinde, en yakındaki uşağa seslenmeye çalıştı. "Efendim, lütfen gidip kız kardeşimin yemek masalarının etrafında olup olmadığına bakabilir misiniz?"

Adam durup ona bakmadı bile. "Ben başkasının hizmetindeyim," dedi hizmetçi ve uzaklaşmaya devam etti.

"Bu çok kabaydı," diye mırıldandı Nathaniel nefesinin altından.

"Kesinlikle öyleydi." Sonra, hizmetçi yakındaki bir kapıdan balo salonuna doğru gözden kaybolurken, Eliza onun beyaz yakasındaki is tozunu fark etti,

ve içinden bir ürperti geçti. "Nathaniel, yakala onu! Bu o... Hayalet Adam!"

"Ne?"

"Jack in the Green man!" Aceleyle kapıya yöneldi. "O ... artık çalı kostümü giymiyor. Bu oydu, yemin ederim! Bu yüzden bana arkasını dönmedi, çünkü onu bir baloda görmüştüm. Onu tanıyacağımı düşündü!"

Nathaniel onun önünde balo salonunun kapısına doğru koştı, ama kapı açıldığında, ellerinde tepsilerle içeri giren bir uşak sürüsü tarafından ezildi. Eliza'yı peşine takıp mücadele ederek içeri girdiğinde, dans eden çiftlerin yanlarından geçip gittiği balo salonundaydılar.

Eliza odayı taradı. "Dansçılardan başka bir şey göremeyecek kadar kısayım." "Ve adamı, onu herhangi birinden ayırt edecek kadar iyi göremedim.

Başka. Yine de, saniyeler içinde bir ortak bulmadıysa, onu bulabiliriz. Hizmetkârlar gibi giyinmiş olacak." Diğer konukların başlarının üzerinden baktı. "Çok tuhaf. Eşleşmemiş ya da uygun kıyafetler giymemiş kimseyi fark etmedim."

"Uşak!" Eliza hayal kırıklığıyla başını geriye attı. "Bizi gördükten sonra şüphelenebileceğimizi anladı ve bir tepsi kapıp doğruca buraya geldi. Diğer uşaklardan kaçmaya o kadar odaklanmıştı ki -"

"Yanımızdan geçip gitti." Nathaniel ona baktı. "Verity'nin ona itibar ettiği kadar zeki biri."

Verity koşarak yanlarına geldi. "Siz ikiniz nerelerdediniz? Hayalet Adam'ı bulduk."

"Öyle mi?" Eliza uzun bir nefes verdi. Her şeye rağmen onu kaybetmemişti. "Tanrıya şükür. Nerede o?"

"Aslında onu biz *bulmadık*," dedi Verity. "Geoffrey ve ben boş Yeşil Jack kostümünü bir bahçe duvarının arkasında bulduk." Çenesini yukarı kaldırdı. "Ve haklıydım, bir porsuk çalışıydı. Sana söyledim, çalılarımı tanırım."

Bu kez Nathaniel'den bir kahkaha bile gelmedi.

Eliza yüksek sesle, "Demek kesinlikle buradaydı," diye düşündü.

Nathaniel ondan Verity'ye baktı. "Siz üçünüzden tam olarak ne istiyor?"

"Keşke bilseydim," dedi Verity. "Bugün, son bir buçuk yıl içinde onu etkinliklerimizden birinde on bir kez görmüş oldum. Hiçbirimiz onun neden

katılıyor. Açıkçası, onu davet etmiyoruz. Ve her seferinde onu fark eden tek kişi ben olmuşum gibi görünüyor. Başka kimse fark etmiyor."

"Bu geceye kadar," dedi Eliza, kendinden oldukça memnun bir halde. "Onunla daha önce karşılaştığım zamanı saymazsak, gerçi sanırım o zaman da kılık değiştirmişti. Sarı saçları tuhaftı, sanki peruk takmış gibiydi. Az önce onu gördüğümde saçları tuhaf bir siyah tonundaydı. Düşündüm de, bu is yüzünden olabilir."

Verity ona sertçe baktı. "Onu gerçekten gördün mü? Ne zaman? Nasıl gördün? Onu takip edebilir miyiz? Ne kadar yakın zamanda oldu?"

"Korkarım çoktan gitti." Nathaniel, Eliza'yla birlikte gördüklerini ve anladıklarını anlattı.

Bundan sonra, Verity'nin onlardan her şeyi ortaya çıkaracak bir ayrıntı koparmaya çalışmasına katlanmak zorunda kaldılar. Tabii ki, önemsiz karşılaşmaları bunu yapmadı.

Verity nefes nefese kaldı. ". Yine de mutfak personelini sorgulayacağım. Onlarla etkileşime girmiş olabilir."

"Belki de," dedi Eliza, "ama bundan içtenlikle kuşkuluyum."

Nathaniel yere bakmak için uzaklaştığında Verity Eliza'yı kenara çekti. "Peki bunca zamandır neredeydin, söyler misin?"

"Lord Foxstead ile konuşuyorum." "Yalnız mı?"

Verity sordu.

"Seni ne ilgilendirir?" Eliza ona dik dik baktı. "Bana annelik yapmaya çalışmayı bırak, Verity. Evlendikten sonra kendi annemin bunu yapmasına izin vermedim, senin de vermeyeceğim."

Verity iç çekti. "Sadece senin için endişeleniyorum."

"Ben de senin gibi. Ama emin ellerdeyim." Verity telaşla bakınca, "Benimkiler" diye ekledi. Gülümsedi. "Ben iyiyim. Yemin ederim bir daha asla Samuel gibi bir adam tarafından kandırılmayacağım."

"Dürüst olmak gerekirse, Lord Foxstead'in başlangıçta korktuğum kadar Samuel'e benzediğini sanmıyorum."

"O değil." Kız kardeşini itti. "Şimdi git personele sorularını sor ve beni rahat bırak."

Verity başını sallayarak yakındaki mutfak kapısından çıkıp gözden kayboldu.

Eliza bir an için, dansçıları izlerken dalgın bir ifade takınan Nathaniel'i izledi. Onun hakkında ne yapacaktı? Onun kendisini takip etmesine izin vermeli miydi? Onun peşinden gitmeli miydi? Tüm bu karşılaşmaları

yoksa Jocelin'i evlendirene kadar zaman mı öldürüyordu?

Eğer bunun cevabını bilseydi, bu ona çok yardımcı olurdu. Ama adam söylemiyordu ve kadın da onu buna nasıl zorlayacağından emin değildi.

Ğç çekerek, Çaperonların oturdukları yere baktı, hepsi de görevlerini bekliyorlardı. Aralarında Diana'yı görünce Eliza da ona katıldı. "Jocelin nasıl?"

Diana başını dans pistine doğru eğerek, "Kendin gör," dedi.

Eliza bu kez Jocelin'in Charlie'yle dans ettiğini gördü, yüzü ışıltı ışıltı.

Eliza kıkırdadı. "Lütfen bana *bütün gün* onunla dans etmediğini söyle. zaman."

"Bu onların ikinci seti ve bildiğiniz gibi bu bile önemli."

Eliza başını salladı. "Ona defalarca aynı adamla iki setten fazla dans etmemesi gerektiğini ve bir setten fazla dans etmesinin sakıncalı olduğunu söyledim."

"Dürüst olmak gerekirse, Binbaşı Quinn ve ikisi subay olmak üzere en az üç beyefendiyle daha dans etti. Onu meşgul ettiler."

"Danslarından keyif alıyor gibi görünüyor mu?"

Diana düşünür gibi başını eğdi. "Adımları kesinlikle canlı bir şekilde atıyor. En çok Charlie'yle gülmüş gibi görünüyor ama Binbaşı Quinn burada durup kendi danslarının başlamasını beklerken birkaç kez dikkatini çekmiş."

"Güzel," dedi Eliza. "Bundan zevk almasını istiyorum. Anladığım kadarıyla bütün vaktini Jimmy'yle geçiriyor ve bu hiç hoşuna gitmeyecek."

"Bundan sonra beyefendilerin onu gezintilere, yürüyüşlere, müze ziyaretlerine ve benzer şeylere davet etmelerini ummak zorundayız." Diana elini karnının üzerine koydu. "Ama ona refakat edecek kişi sen olmalısın. Bu adam bir katır gibi tepiniyor ve bunu yaptığında beni oldukça şaşırtıyor."

Eliza alaycı bir sırıtışla, "Bekle, Elegant Occasions'ın varisleri olacağına yemin ettiğini sanıyordum," dedi.

"Öyle olduğumu sanıyordum." Diana burnunu çekti. "Ama eminim ki hiçbir hanımefendi böyle tekme atmaz. Bu çok terbiyesizce."

Eliza içtenlikle güldü. "Erkek fatma tam da ihtiyacınız olan türden bir kız. Geoffrey ona binalar ve kanallar hakkında her şeyi öğretmekten kesinlikle hoşlanacaktır."

"Ve eğri köprüler. Sonunda bunların ne olduğunu öğrendiğimi söylemiş miydin?"

"Hayır, ama ben zaten biliyorum. Sözlükten baktım."

"Tabii ki yaptın. Muhtemelen sırf ne olduğunu bilerek geri kalanımıza üstünlük taslayabilmek için."

Eliza bir gülümsemeyi bastırdı. "Bugünlerde biraz huysuzsun."

"Sadece katır tekmeleyen yeğenin geceleri beni uyutmadığı için."

Müzik durduğunda sessizleştiler ve insanlar ya pistten ayrıldılar ya da bir sonraki dans için yeni partnerlere katıldılar.

"Gördüğüm kadarıyla Binbaşı Quinn de Charlie'nin gerisinde kalmamış," dedi Eliza. "Görünüşe göre Jocelin'le birlikte ikinci bir sette dans edecek. Ve Charlie oldukça kederli görünüyor."

"Sadece o değil," dedi Diana ve Jocelin'in ortaklarına onaylamayan bakışlar atarken Geoffrey ile derin bir sohbete dalmış olan Nathaniel'e doğru başını salladı.

"Ona karşı çok korumacı," dedi Eliza. "Bu beni şaşırtıyor."

"Onun koruyucusu. Ve bana bu tür sorumlulukları ciddiye alan bir adam gibi geliyor."

"Umarım hepsi budur."

Diana onun elini okşadı. "Ona bundan daha fazlası varmış gibi bakmıyor. Neden umursuyorsun ki? Tekrar evlenmeye niyetin olmadığını söylemiştin."

". Ben sadece ... Jocelin'den faydalanıldığını görmek istemem."

Kız kardeşi ona şüpheyle baktı. "Evet, bu tamamen Jocelin için endişelenmekle ilgili, Lord Foxstead'i kıskanmak gibi bir niyetim yok."

Eliza kaşlarını çatı. "Burada seninle oturmak zorunda değilim, biliyorsun."

Diana güldü. "Şimdi huysuz olan kim? Ve senin bir mazeretin bile yok. Kıskançlık dışında."

Birkaç dakika sessiz kaldılar. Sonra Eliza kaşlarını çatı. "Bir askerin Jocelin ve Jimmy'yi savaşa geri götürmesinden korkuyor."

"Bu meşru bir korku." Diana'nın sesi sertleşti. "Oğlumun -ya da kızımın- Yarımada'ya gitmesine izin vermektense ölürüm daha iyi. Gazetelerde o savaşlarla ilgili anlatılanlar korkunçtu."

"Biliyorum. Ama bence Jocelin gerçekten dönmek istiyor. En azından orduya.

Ve en azından neyle karşı karşıya olduğunu bilecek."

"Yanında bir çocukla mı? Umarım öyledir. Gerçi çocuğu yurt dışında doğurmadı, değil mi? Bu yüzden çocuk sahibi olunca ordu hayatının ne kadar zor olduğunu fark etmemiş olabilir."

Nathaniel aniden dönüp Eliza'ya doğru yöneldi, yüz hatları sert bir ifadeye bürünmüştü ve Eliza'ya yaklaşıp elini uzatırken bu ifadeyi kısa süreliğine yumuşattı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz, madam?"

Eliza ayağa kalktı. "Onur duyarım efendim." Yine de onun şu anki ruh halinden biraz çekiniyordu.

Dansın başlaması iki uzun sıra halinde bekleyen dansçılara katılır katılmaz, Nathaniel diğer dansçıların onları umursamadığından ve kendi aralarında konuştuklarından emin olmak için etrafına bakındı. Sonra da, "Koğuşum sadece askerlerle dans ediyor gibi görünüyor," dedi.

Eliza savunmacı bir tavırla, "Başka birkaç beyefendiyle de dans etmeyi kabul etti," dedi. "Ya da bana öyle söylendi. Ama evet, çoğunlukla askerlerle oldu. Sanırım bunun için beni suçluyorsunuz."

Uzun bir nefes verdi. "Hayır. Geoffrey bana hem dans etmek hem de sohbet etmek için birkaç beyefendinin ona yaklaştığını söyledi, ama o askerlere yöneliyor."

"İtiraf etmeliyim ki kaç kişinin katılmayı planladığını bilmiyordum. Charlie'nin burada olacağından bile emin değildim ve bu kadar çok memur arkadaşını getireceğini kesinlikle bilmiyordum."

Nathaniel başını salladı. "Onu anlamıyorum. Bana göre, günlerce süren şiddetli çatışmalarla noktalanan sonsuz yürüyüşler hoşuma giden şeyler değildi, özellikle de komuta etmem için acemi askerlerden oluşan bir bölük verildikten sonra."

"Evet, ama sen savaştaydın. O değildi."

"Doğru. Duenna'sıyla birlikte seyahat ettiği bir konseri ve her fırsatta onunla ilgilenen memurları vardı."

"Muhtemelen zaten babasına tapan genç bir kadın için ideal bir hayat gibi görünüyor."

"Ama Jimmy için o kadar da ideal bir hayat değil."

Eliza yüzünü buruşturdu. "İtiraf etmeliyim ki savaşa gitmeye bu kadar hevesli olacağını düşünmemiştim. Şimdi onu da yanında götürmesinden korkuyorum. Bu geceye kadar, gerçekten de götüreceğine inanmıyordum." Gözlerini başka tarafa çevirdi. "Bunun dışında iyi bir anne gibi görünüyor muydu?"

"Çoğunlukla. Yine de bir kez evlenebileceğini fark ettiğinde . . . aşk için evlenebileceğini anladığında, tüm bu süslü püslü şeylere bir ördeğin suya girmesi gibi alıştı."

"Evlenmek" kelimesinden sonraki hafif duraksaması, bir şeyleri kaçırıp kaçırmadığını merak etmesine neden oldu. Sonra tekrar, muhtemelen çok fazla şey okuyordu.

"Ama yine de herkesin yanında utangaçtı," diye devam etti. "Bu yüzden bu konuda çok fazla endişelenmedim. Ancak bugün ..."

"Evet, askerler onu gerçekten kabuğundan çıkardı. Kabul etmelisiniz ki onların yanında daha rahat görünüyor."

"Onun her şeyden önce asker bir koca bulmak istediği konusunda haklıydın. Ama evlendikten sonra aynı şey olmayacak. Eğer Teğmen Crowder'la evlenirse, Crowder ona bir araba, bir eşek ya da başka bir binek temin edemeyecek."

"Ah, ama bunun için parası olacak," dedi dalgınca. Jocelin'in Jimmy'yi savaşa götürmeyi gerçekten düşündüğü düşüncesi onu hâlâ rahatsız ediyordu. "Charlie babasının tek varisi, o yüzden iyi bir harçlığı olduğunu söyleyebilirim."

Dans başlamıştı ama çok uzun olan makara sırasının sonuna yaklaşmışlardı, yani hareket sırasının kendilerine gelmesi için birkaç dakikaları vardı. Hem onun hem de kendisinin endişelerini gidermek umuduyla ekledi, "Ayrıca, evlenmelerine daha çok var, öyle değil mi?"

"Umarım öyledir."

"Daha bugün tanıştılar, Nathaniel. Çok güzel vakit geçiriyor, ama 1 Mayıs'ın parlak ışıltısıyla olayları görmemeye başladıklarında neler olacağını kim bilebilir?"

Hareket etme sırası ondaydı. Adam kızın ellerini tuttu ve kız eldivenlerinin içinden bile darbeyi hissetti. En azından adamın tekrar savaşa döneceğinden, "evliliğe hâlâ çok uzak olan" insanlardan bahsedeceğinden endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Yine de bakışlarını onun ağzına sabitlediği yoğunluk o kadar her şeyi kuşatıcıydı ki, içinden lezzetli bir ürperti geçirdi. Dudaklarının onunkilere karşı nasıl hissettirdiğini hatırladı, bir sert bir yumuşaktı. Ve onun göğsünü kendi ağzına aldığı anda, cennete gittiğini düşünmüştü.

Tanrı ona yardım etsin.

"Yüzün kızarıyor," dedi alt tonda.

"Kızarmıyorum. Bu balo salonu çok sıcak, hepsi bu."

"Bir kadının ne zaman kızardığını bilirim, sevgilim," diye fısıldadı, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle.

Figürleri sessizce yaptılar, birbirlerine bakmaktan başka bir şey yapamadılar. Kadın yutkunduydu ve adamın gözleri boğazının hareketini takip etti. Adamın boğazını daha önce öpmüş olmasını diledi. Bunu hissetmek istiyordu.

Bir arabanın içinde hızlıca yuvarlanmaktan daha fazlasını istiyordu. Ama onun bunu istediğinden şüpheliydi. Ve kendi yargılarına güvenmeye cesaret edemiyordu. En son bir adam kalbini hızlandırdığında, felaketle sonuçlanan bir evlilik yapmıştı.

O zamanlar kızarmış bir bakireydim, her yakışıklı erkek kalbimi hızlandırıyordu.

Bu bile , rahat edemeyeceği kadar derine inmesine izin vermeye teşvik etmedi. Hızlı taklalar yeterli olmalı. Bu kadar.

Çılgınca bocalayan duygularından uzaklaşmak için yüzünü parlak bir gülümsemeye zorladı. "Hatırladığımdan daha iyi dans ediyorsunuz Lord Foxstead."

"Hatırladığım kadar iyi dans ediyorsun. Muhtemelen bu yüzden Sam siz evlendikten sonra bizi ayrı tutmak için çok dikkatli davrandı."

Kaşlarını çattı. " miydi?"

"Neden senin evine gidip Sam'le şarap içmediğimi hiç merak etmedin mi?"

"I . . . Çoğu erkeğin kulüplerine arkadaşlarıyla gittiğini sanıyordum."

"Çoğu ikisini de yapardı. Ama Sam beni hiç evinize davet etmedi."

"Ona bir ara seni yemeğe davet etmesini söyledim, ama ne zaman söylesem, bunu yapmakta oldukça isteksiz görünüyordu. Bana hiçbir zaman bir sebep göstermedi."

"Size söyledim, sizin çevrenizdeki herhangi bir erkeği kıskanıyor, başka birinin onu boynuzlamasından endişe ediyordu."

Bunu daha önce söylediğinde *ona* pek inanmamıştı ama birkaç saat boyunca Samuel'in dans davetlerini ne kadar sık reddettiğini, durumları nasıl maniple ettiğini, böylece gidememesi için acil bir nedeni olduğunu düşünmüştü. Kıskançlık da en az diğerleri kadar mantıklıydı.

"Neden böyle davrandığını bilmiyorum," dedi. "Ona karşı *asla* sadakatsizlik yapmazdım."

"Senden de bunu beklemezdim, özellikle de annenle babanın senin ve kız kardeşlerinin hayatını nasıl mahvettiğini göz önünde bulundurursak."

Etrafta dolaşıyor. Bir homurtuyu bastırdı. Sanki Nathaniel'in kendisi de "etrafta dolaşmakla" ünlü değilmiş gibi. Samuel'in endişelenmesine neden olan şey Nathaniel'in ünü müydü? Yoksa Samuel her erkeği olası bir rakip olarak görecektik kadar sahiplenici miydi?

Dans sıralarında yine hareketsizdiler. Etraflarında başkaları partnerleriyle sohbet ediyordu, bu da gerçekte öyle olmasalar da ikisinin yalnızmış gibi hissetmesine neden oluyordu. "Bana bir şey söyle," diye mırıldandı. "Evlendiğinizde ve evlenirseniz, karınıza sadık kalacak mısınız? Yoksa tek eşliliğin evlilik boyunca sürdürülemeyeceğine inananlardan mısınız?"

"Annemle babamın sahip olduğu şeyi istiyorum," dedi açıkça. "Ama ... şey ... olmadan."

."

"Aile mücevherlerinin çıkarılması mı?" "Aynen öyle."

Ona sormak istediği, söylemek istediği çok şey vardı ama şimdi ne yeri ne de zamanıydı. Şimdiden insanların onu dinleyebileceğinden korkuyordu ve ailesi hakkındaki dedikoduları yeniden canlandırmak istemiyordu. Ne de olsa ebeveynler hakkındaki dedikodular kendi varlığının baş belasıydı.

Böylece dans ettiler ve o da kendini onunla birlikte olmanın keyfine bıraktı. Beklediğinden daha iyiydi. Ve daha kötüydü. Çünkü eninde sonunda bu tür yakınlaşmalar için hiçbir bahaneleri . Jocelin *biriyle* evlenecekti ve muhtemelen yakında da evlenecekti. Buna hiç şüphe yoktu. O zaman Eliza yine eşi olmayan bir dul olacaktı.

Felaketle sonuçlanan evliliğinden bu yana ilk kez, bu düşünceye katlanamıyordu.

Bölüm 15

Crowder'larda geçirdiği o günden sonra Nathaniel iki lanet hafta boyunca Eliza'dan uzakta, Gloucestershire'a dönmek zorunda kalmıştı. Ama başka seçeneği yoktu. Amberly'de, arazisindeki taş ocağından inşaat taşı taşımak için inşa edilen yeni atlı tramvayın karıştığı bir kaza olmuştu. Tanrı'ya şükür kimse ölmemişti ama pistin gelecekteki kazaları önleyebilecek yeni bir yönde yeniden döşenmesi gerekiyordu. Her şeyi hızlı bir şekilde ayarlamaya çalışmıştı, ancak daha sonra emlak müdürü uzun yokluğundan sonra biraz zaman istemişti ve ihtiyaç duyduğu başka yatırımlar da vardı kontrol etmek için. Sürekli bir görev ve sorumluluk sağanağı vardı.

Bu arada, kız kardeşi Jocelin'in Londra'daki yeni sosyal takvimini denetlemiş ve taliplerine eşlik etmişti. Dün gece Tess'ten tam bir rapor almıştı... ya da Jocelin'in birçok kez sözünü kestiği düşünülürse, tam bir rapor olduğunu umuyordu. Eliza'dan daha net bir rapor bekliyordu.

Onu görmek isteyeceğini varsayarak. İki hafta boyunca tek kelime etmeden ortadan kaybolması muhtemelen onu ona sevdirmemişti. Ona bir not, bir mektup, onu unutmadığını gösterecek herhangi bir şey göndermeliydi. Tess'i durumu açıklamakla görevlendirmişti ama bu aynı şey değildi.

Sadece ne diyeceğini bilememişti. Bunun bir mazeret olmadığını düşünüyordu. En azından Norris ona sorun çıkarmayacaktı. Kendisi de eski bir asker olan uşak, Nathaniel'in Yarımada'daki kahramanlıklarını duymuştu ve genellikle Nathaniel ne isterse yapmaya hazırdı.

Belki de değildir. Bugün, Nathaniel ziyaret saatinde Eliza'nın evine girdiğinde, adam onu oldukça soğuk bir şekilde karşıladı.

"Leydi Usborne ve Bayan March da size katılacak mı lordum?" Norris soğuk bir ses tonuyla sordu.

Lanet olsun. "Belki daha sonra. Şu anda Bond Caddesi'nde alışveriş yapıyorlar." İki haftadır ortalıkta yokmuş gibi davranmaya çalışan Nathaniel eldivenlerini ve şapkasını Norris'e uzattı, sonra da etrafına bakındı. "Hanımınız nerede?"

"Bahçede kırlangıçları besliyor." Norris kendini bir nöbetçi kadar sert tuttu. "Yılın bu zamanlarında Londra'da toplanırlar, gerçi bu sezon biraz geç kaldılar."

Nathaniel bir kıkırdamayı bastırdı. "Siz de Bayan Pierce gibi kuşları sever misiniz?" "Kırlangıçları severim lordum. Gelişleri ve gidişleri tahmin edilebilir." Ah, bu doğrudan bir iğnelemeydi. "Kontların aksine, sanırım," dedi kuru bir sesle.

"Bilemiyorum efendim."

Nathaniel adama ince bir gülümseme fırlattı. "O nasıl?"

"Ona kendiniz sormanız gerekecek... Lordum."

"Yapacağım." Merdivenlere baktı. "Kız kardeşleri de burada mı?"

"Şu anda değiller."

Adamın işgüzar tavırları Nathaniel'i rahatsız etmeye başlamıştı. "Peki o zaman, bahçenin yolunu bildiğime göre, bana orayı gösterme zahmetine girmene gerek yok."

Nathaniel o yöne doğru yürümeye başladığında Norris yolunu kesti. "Sizi anons etmezsem görevimi ihmal etmiş olurum efendim."

Nathaniel, Eliza'yla olan ilişkisinin bu adamı ilgilendirmediğini kesin bir dille söylemek istiyordu. Ama Norris sadece metresini koruyordu. Nathaniel de aynı eğilime sahip olduğu için onu anlıyordu.

Nathaniel ciddiyetle, "Hanımınızla birkaç dakika yalnız görüşmem gerekiyor," dedi. "Ne kadar sürer?"

Norris kibirli bir kaşını kaldırarak, "Bir beyefendi olacağınıza söz veriyorsunuz, efendim," dedi.

"Ben her zaman bir centilmenim," dedi kararlılıkla. Yine de Norris'in beklediği türden bir "centilmen" davranışına girmeye hiç niyeti yoktu. Aslında Nathaniel, Eliza'nın bunu isteyeceğinden de şüpheliydi.

Hizmetçi samimiyetini ölçmek istercesine Norris'in gözlerinin içine baktı. Sonra Norris başını sallayarak kenara çekildi.

Nathaniel sinirli bir küfrü bastırarak onun yanından geçip koridordan bahçeye açılan kapıya doğru yürüdü. Etrafta yaptığı hızlı aramada ilk başta Eliza'ya rastlamadı. Sonra arka tarafta, kapısı açık bir bahçe kulübesi gördü.

Eliza sırtı ona dönük bir şekilde durmuş, bir kovaya kürek kürek tohum dolduruyordu. Onu görmek için bir an durakladı ve Crowder olayının olduğu gece yaptıkları konuşmalar aklına geldi. Onun ailesiyle ilgili durumuna nasıl da sempati duymuştu. Savaşta yaşadıkları yüzünden ona nasıl da acımıştı.

Bir yanı onu zihninden uzaklaştırmayı umuyordu ama görünüşe göre yokluk gerçekten de kalbi daha da büyütüyordu. Buna rağmen

onun kalbinin daha da büyümesi değildi. Şehvetli arzularıydı. Hepsi bu kadardı. Onu görmek, onu daha çok istemesine neden oldu.

Vücudu. Evet.

Yalancı.

O küçük sesi duymazdan geldi. Kadının arkasına geçerek elleriyle gözlerini kapattı.

"Seni özledim." İhtiyatlı davranma kararlılığına rağmen kelimeler ağzından çıkıvermişti.

"Binbaşı Quinn?" dedi hafifçe. "Neden, beni nasıl özlediniz? Sizi daha dün aramaya geldiğinizde gördüm."

Onu kesecek kadar şiddetli bir kıskançlık dalgası sesine keskin bir ton kattı. "Quinn! O göt sana kur mu yapıyordu? Bu ne cüret?"

Adamın ellerinden kurtulup yüzünü ona döndü, gözleri bir kış ormanı kadar soğuktu. "Birbirimizi tanıyor muyuz, efendim?" Bir parmağını çenesine dokundurdu. "Bana bir zamanlar tanıdığım birini hatırlatıyorsunuz. Ama tek kelime etmeden ortadan kayboldu, ben de öldüğünü düşündüm."

Ah. Kızgındı. Bunu bekliyordu. "Bunu hak ediyorum."

"Evet. Hak ediyorsun."

Midesindeki çöküşe karşı kendini sabitledi. Onunla konuşabilirdi. Kesinlikle yapabilirdi. "Tess sana neden gittiğimi söylemedi mi?"

"Söyledi. Ben de tamamen anladım. Sonra senden hiçbir haber alamadım, ne zaman döneceğini söyleyen bir not bile yoktu." Kollarını güzel göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Günler tek kelime etmeden geçerken, hayatını ve duygularını paylaştıktan sonra kaçtığını fark ettim. Biz yakınlaştıktan sonra. Bana bu kadar çok şey anlattığın için pişman olduğun belliydi. Belki de benimle seviştiğin için bile pişman olmuşsun."

"Zerre kadar pişman olmadım," dedi kısık sesle.

"Hayır mı? Kesinlikle öyle hissettim. Dürüst olmak gerekirse, Londra'ya döndükten sonra bile evime gelmeni beklemiyordum. Geleceğine inanmam için bana hiçbir sebep vermemiştin. Kendimi ilişkimizin aniden sona ermesine hazırlamıştım."

Bu son sözü kızgın olmadığını gösteren titrek bir sesle söylemişti. O incinmişti. Adam onu incitmişti ve niyeti bu değildi.

Büyük bir yanlış adım atmıştı. Ve onun sözlerini dikkatle değerlendirdiğinde, kısmen haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Ben ... değildi ..." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Belki de söylediklerinde doğruluk payı vardır. Ben ... yaptım.

. bir çeşit . Ama aynı zamanda bütün bu zaman boyunca seni düşündüğüm de doğru.

rayların onarımını denetliyor, emlak m¼d¼r¼mle ilgileniyor ve kiracılarla konuşuyordum."

Ellerini kadının sert kollarının ¼zerine koydu. "Gloucestershire'dayken senin varlığını arzuladım. Amberly'nin bahçelerinden nasıl keyif alacağınızı, nereye bir kuş yuvası koymak isteyeceğinizi... annem için yaptırdığım yeni piyanodan ne kadar zevk alacağınızı hayal ettim."

Ellerinin altında bir parça yumuşamıştı. "Ve senin bu hislerini tahmin etmem mi gerekiyordu? Sessizliğinizden bunları mı ıkarmalıydım?"

"Tabii ki hayır." Boğazının d¼ę¼mlendięini hissetti. "Yazmalıydım. Bunu birkaç kez d¼ř¼nd¼m. Ama ne diyeceğimi bilemedim."

Bakışları onunkilere kaydı. "Az ¼nce bana s¼yledięin her şeyi s¼yleyebilirdin."

"Ve d¼nd¼ę¼mde bir evlilik teklifi beklerdin." Tanrım, *bunu* s¼ylemek istememişti.

Uzun bir nefes aldı. "*ne* beklerdim *ne de* isterdim.

İkimiz de bunun sadece bir ilişki olacağı konusunda anlaşmıştık."

Bu, d¼ř¼ncelerinin aynı d¼zlemde olduğu ve g¼vende olduğu konusunda onu rahatlatmalıydı. Bunun yerine onu tedirgin etti. "Ya daha fazlasını istersem?"

Boğazı sarsılarak kıpırdadı. "Her zaman istediğimizi elde edemeyiz." "Peki *sen* ne istiyorsun?" Alnını ¼pmek için eğildi ve g¼zleri kaydı

Kapalı. "Bu mu?" Ellerini kızın beline doladı. "Yoksa bu mu?" Onun parfüm¼n¼n kokusunu alabiliyor, muslin elbisesinin yumuşaklığını hissedebiliyor, alnındaki ince tuzun tadını alabiliyordu. Ama bu yeterli değildi.

"Ben yokken her gece," diye fısıldadı, "seni yatağımda hayal ettim. Sesinle, kokunla ve g¼zel g¼l¼ř¼nle beni b¼y¼ledin. R¼yalarımda şarkı s¼yledięini duyuyorum." Onun ağzına doğru eğildi. "Dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu hatırlıyorum-"

Bahçenin girişini zar zor gizleyen binanın kıvrımına doğru kaçamak bir bakış atarak geri çekildi. "Bana bir dahaki sevişmemizin yatakta olacağına s¼z vermiştin."

Bir parça geri çekildi. "Ben yaptım. Zaten bir bahçe kul¼besinde sevişmek istemezdim. Ama fark edilmeden ¼st kata gizlice çıkabileceğimizi pek sanmıyorum." bir şey geldi. Pencerele ve ¼stlerindeki k¼¼k balkonlara doğru başını salladı. "Bunlardan hangisi senin odana bağlanıyor?"

"Neden? Sizi temin ederim ki bu elbiseyle duvarlara tırmanamam."

"Hayır, ama bu gece onları tartabilirim. Karanlıkta. Ne zaman istersen."

Gülüşü onu cesaretlendirecek kadar sıcaktı. "Oldukça aptalsın, bunu biliyor musun?"

"Yapabileceğimden şüphe mi ediyorsun? Bir asker olarak uçurumlara tırmandım. Evinizin yan tarafına tırmanmak hiçbir şey olmaz."

"Saat sizi görebilir. O zaman ne düşünürler?"

Eğildi. "Bütün bunları bana bırak. Sadece hangi pencerenin yatak odanıza ait olduğunu söyleyin."

"Şansınıza, pencere tam bu kulübenin üstünde. Bahçeye bakıyor, bu yüzden Samuel öldükten sonra burayı seçtim." Kadın ona yarım bir gülümseme fırlattı. "Ne de olsa buranın sahibesi *benim*. Ve uyandığımda kuşlarımı görüp duyabilmeyi tercih ederim." Gülümsemesi aniden kayboldu. "Yine de yatak odamın penceresinden içeri girmene izin vereceğimi varsayıyorsun. Seni henüz affetmedim, biliyorsun."

"Ama yapacaksın," dedi ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

Tanrı'ya şükür hemen geri çekilmedi. "Belki de. Deneyene kadar bilemezsin."

"Yani bu bir test, öyle mi? Sen kararını verirken beni kulübenin çatısında asılı mı bırakacaksın?"

"Sanırım gece yarısı öğreneceksin," dedi alaycı bir tavırla. "Ama ne olursa olsun Verity'yi uyandırma. Muhtemelen aşağı iner ve gelip seni yakalaması için nöbetçiyi çağırır."

Kıkırdadı. "Bu onun yapacağı bir şeye benziyor."

Neredeyse hiçbir uyarı olmadan, bahçe kapısından gelen sesleri duydular. "Nathaniel? Bayan Pierce?"

Lanet olsun. Kız kardeşi. Eliza'dan bir adım uzaklaştı. "Buraya dön!" diye seslendi. "Bayan Pierce kuşlar için bir kovaya tohum dolduruyor."

Eliza onun iddiasını desteklemek istercesine aceleyle kovanı aldı.

Tam zamanında gelmişti, çünkü Jocelin birkaç saniye sonra Jimmy'nin elinden tutmuş halde köşeden sendeleyerek geldi. "Oh, işte buradasın! Jimmy alışverişten eve dönmeden önce sana iyi günler dilemek istedi."

"Ben eve gidiyorum," dedi Nathaniel. "Orada bana iyi günler diyebilir."

Jocelin hafifçe, "Sen değil, aptal," dedi. "Eliza. Özellikle de bu akşam sabit bir randevumuz olmadığı için."

Tess'in ona anlattığına göre, Eliza ne zaman Foxstead Place'e gelse Jimmy onunla vakit geçirmek için ısrar edermiş. Nathaniel bilmiyordu.

Bunun iyi olup olmadığını. Eğer delikanlı fazla bağlanırsa, bu ileride sorun yaratabilir.

Yine de Nathaniel çocuğu hiçbir şeyden mahrum bırakmaktan nefret ederdi.

Kız kardeĞi de onlara katılınca Jimmy serbest kalarak Eliza'ya doğru koĞtu ve onu bacaklarından yakaladı. "Missis Pears!" Kovanının içine baktı. "Jimmy çekirdekleri de sever."

Eliza güldü. "Bunları sevmezsin, oğlum. Bunlar sadece kuşlar için." Kovayı yere bırakıp onu kollarının arasına aldı, o kadar doğaldı ki Nathaniel o yokken bunu ne kadar sık yaptığını merak etti. "Keklerin içindeki tohumları seviyorsun. Bunlar aynı tür tohumlar değil. Benimle gel. Bakalım kahvaltıda tohum kekleri kalmış mı?"

Hepsi onu ve Jimmy'yi içeri kadar izledi. Çekirdekli kekler ve çay bardaklarıyla yemek odasına yerleştiklerinde Jocelin, "Bil bakalım bugün Bond Sokağı'nda kimi gördük, Eliza? Sevgilin, Binbaşı Quinn!"

Yine mi binbaşı? Nathaniel bir yemin etti.

Eliza, Nathaniel'in bakışlarına karşılık vermese de, "Seni temin ederim, o benim sevgilim değil," dedi. "Öyle olduğunu söylemedi, değil mi?"

Jocelin bilerek gülümsedi. "Yarın sabah arayanlar için burada olup olmayacağınızı sordu, çünkü sizi ziyaret etmek istiyormuş. Olacağınızı söyledim. Yine de garip davranıyordu. Bana karşı çok yapmacıktı. Muhtemelen bu özel görüşme için gergindir. Siz onu sevgiliniz olarak görmüyor olabilirsiniz ama belli ki o aksini düşünüyor."

"Saçmalık. O benim kuzenim, hepsi bu." Eliza çayına şeker karıştırdı. "Eğer birinin sevgilisiyse, o da senindir."

Tess Nathaniel'e, "Jocelin Charlie'yi binbaşıya tercih ediyor," dedi. "Yine de onu binbaşının daha iyi bir seçim olduğuna ikna etmeye çalışıyorum."

"O çok yaşlı," diye Nathaniel. "Ve Charlie de çok stu-" Eliza onu masanın altından tekmeledi.

"Çok ... acemi bir acemi."

"Charlie'yi seviyorum," dedi Jocelin. "Beni güldürüyor. Binbaşı Quinn ise beni sadece üzüyor."

"Oldukça ciddi bir adam," dedi Eliza.

Jimmy onun kucağında zıplamaya başladı. "Jimmy çay içer mi, Bayan Pears?" "Süt, çekirdekli keklerle daha iyi gider, canım." Eliza Nathaniel'e baktı.

"Sence de öyle değil mi?"

"Evet. Çok daha iyi." Nathaniel kaşlarını çattı. Onun dikkatini talipler konusundan uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Belki sabah seni ararım."

iyi. Adamın niyetinin ne olduğunu görebiliyorum."

"Peki bu konuda senin fikrine neden ihtiyacım olsun ki?" Eliza gözleri ciddi baksa da hafifçe sordu.

"Başka bir erkeğin talip hakkında fikir beyan etmesinden asla zarar gelmez."

"Binbaşı Quinn benim talibim değil." Aniden ayağa kalktı. "Şimdi, kuşlarımı beslememe kim yardım etmek ister?"

* * *

Eliza gece yarısına doğru yatak odasında volta atıyordu. Nathaniel gelmemeye karar verecek miydi? Gelse bile onu içeri almalı mıydı?

Pencereyi ona karşı kilitli tutacak kadar cesareti yoktu ama yine de iki hafta boyunca tek kelime bile etmedikten sonra evine elini kolunu sallayarak girebileceğini ve onu kollarını açarak kabul etmesini bekleyebileceğini düşünmesi onu kızdırdı.

Hepsi aynı.

Onu görmek çok güzeldi. Sesini duymak, kısa bir süreliğine de olsa dudaklarını dudaklarına değdirmek. Grup ayrılmadan ve o da onlarla birlikte gitmeden önce, "Gece yarısı görüşürüz," diye fısıldamayı başarmıştı ve sanki elleri ona dokunuyormuş gibi göğüslerini ve karnını çekiştirme ihtiyacı .

Onun için fazlasıyla hazırды. Banyo yapmış ve en sevdiği parfümü sıkırmıştı. Sonra da zeytinyağına batırılmış bir süngerini içine sokmayı akıl etmişti, çünkü Düşmüş Dişiler bunu başka bir kadına çocuk sahibi olmayı önlemenin bir yolu olarak önermişlerdi.

Alt kattaki kasa saati gece yarısını çalıyordu. Son zil sesi de yankılanmayı bitirdiğinde bir şeye karar verdi. Eğer zamanında -hatta erken- gelme zahmetine katlanamayacaksa, gecenin yarısını onu bekleyerek geçirmeyecekti. Zaten ondan haber almak için iki hafta beklemişti ve eğer bir ilişki yaşamaya karar veremiyorsa, bunu ummaya devam etmek için bir neden göremiyordu.

Sanki hayatının yarısını bekleyerek geçirmiş gibi hissediyordu; evliliği, doğmamış çocukları, kocasının savaştan dönmesini, yasının sona ermesini ve daha nicelerini. Gençti, doğru, ama toplumun standartlarına göre değil. Bu yüzden, gerçekleşmeyen ve istediğinden bile emin olmadığı şeyler için beklemek ve özlem duymaktansa, sevdiği şeyi yaparak ve yeğenlerine annelik yaparak yaşlanmayı tercih ederdi.

Buna karar verdikten sonra pencereye doğru süzülerek mandala uzandı. Sonra camda bir yüz belirdi. Onun bakışlarıyla karşılaşan Nathaniel cama dokundu. Tereddüt etti ama onu reddetmeye dayanamadı. Kalbi boğazında, pencereyi açtı ve Nathaniel çoraplı ayaklarıyla içeri tırmanmadan önce botlarını içeri attı.

"Beni içeri alıp almayacağına hâlâ karar veremedin mi?" diye sordu sert bir sesle.

Adam ateşli bakışlarını, üzerine her zamanki şalını giymediği için hayal gücüne pek bir bırakmadığını bildiği gece rayı üzerinde gezdirdi.

Adamın gözleri göğüslerine sabitlendiğinde keşke öyle olsaydı diye düşündü. Göğüs uçları gerildi ve onları adamın her şeyi tüketen bakışlarından koruyacak hiçbir şey olmadığı için bunu anlamaması için dua etti. "Geç kaldığında, bunu yapmamayı düşündüm."

"Anlaşılan duvarlarınıza tırmanmak beklediğimden daha zormuş," diye mırıldandı. "Neden çizmelerimi çıkarmak zorunda kaldım sanıyorsun?" Binici ceketini omuzlarından indirip olduğu yere bıraktı, ardından binici eldivenlerini çıkarıp attı.

"Kıyafetleriniz konusunda çok rahatsınız efendim. Çoraplarınız mahvolmuş." "Çatıya çıkmanın tek yolu buydu." Gözleri parlıyordu. Elini yavaşça, yumuşak bir şekilde göğüs ucuna götürdü. "Ama iyi ki beni dışarıda bırakmamışsın. Seni böyle çıplak gördüğümde, sana ulaşmak için camı kırabilirdim."

Arzu karnında birikti. "Gecenin içindeki bir hırsız gibi mi?" diye sordu titreyerek.

"Daha çok bir kısırağın kokusunu alan bir aygır gibi."

Kaşlarını çattı. "En azından 'kızgın bir kısırak' demedin. 'kızgın bir kısırak' demedin."

"Ateşiniz mi var Bayan Pierce?" diye sordu kısık sesle. "Çünkü bunun için iki uzun hafta beklediğimden şehvet içindeyim."

Onu belinden yakalayarak, kendi açlığını uyandıran derin ve aç bir öpücük için kendine çekti. Adamın yeleğinin düğmelerini çözdü ve iterek çıkardı, ardından gömleğini geyik derisi pantolonundan çekip çıkardı. Adam bir iniltiyle geri çekildi ama onu yatağının ayak ucuna kadar geri geri götürdü.

"Sanırım benden emindin," diye fısıldadı adam yatağın hemen önünde durduğunda.

"Hiçbir ölçüye göre değil." Ellerini kadının kalçalarından aşağıya kaydırarak, geceliğini yavaşça yanlarından yukarıya doğru çekmeye başladı. "Seni, sevgilim, elime düşecek vahşi bir kuş olarak görüyorum. Hayatımda hiçbir kadından bu kadar emin olmamıştım."

"Güzel," dedi, hissettiğinden daha az muhtaç ve istekli görünmeye çalışarak. "Çünkü senden kesinlikle emin değilim."

"Bundan emin olabilirsin." Gece askısı kalçalarını sıyırıp monsunu ona gösterdiğinde nefesini tuttu. "Seni senin bile fark ettiğinden çok daha uzun zamandır istiyorum."

Adam onu yatağın kenarına kaldırmadan önce ne demek istediğini düşünecek zamanı bile olmamıştı, ama adam geceliğinin kalçalarının altına düşmesine izin vermedi. Örtüsünün üzerinde çıplak oturmak garip hissettirdi ve adam geceliğini tamamen üzerinden çektiğinde, giysilerinin geri kalanını çıkarmaya niyetli olup olmadığını merak etti.

Neredeyse o bunu düşünür düşünmez, sanki onu bakışları için poz veriyormuş gibi, onu hayranlıkla seyretmek için geri çekildi. Sonra, koyu renk gözleriyle onu süzmeye devam ederek kravatını ve gömleğini çıkardı, kaslarla şekillendirilmiş ve siyah buklelerle kaplanmış bir göğüs ortaya çıktı.

Ayrıca yara izleri ve yanıklar vardı, buruşuk derinin birden fazla kez yaralandığını gösterdiği yerler. Bu bir askerin göğsüydü, dağılmış bir rakehell'in değil. Savaşın onu değiştirdiğini söylerken yalan söylememişti.

Pantolonunun düğmelerini çözüp çıkardığında, üzerinde sadece donu ve çorapları kaldığında, kadın onun güzel formuna hayran kalmaktan kendini alamadı. Görünüşe göre adam da onun hayranlığını gözlerinden okumuştı, çünkü mırıldandı: "İlk birleşmemiz bile sana olan açlığımı ya da susuzluğumu dindirmedi. Ve şimdi ikisini de gidermeye niyetliyim."

Bunu şiirsel bir şekilde söylediğini düşünmüştü... ta ki ayaklarının dibinde diz çökene ve aklına daha kışkırtıcı görüntüler gelene kadar. Bir keresinde kafası bir kadının bacakları arasında olan bir adamın erotik bir görmüştü. O zaman adamın ne yaptığını hayal bile edememişti. Samuel ona kesinlikle böyle bir şey yapmamıştı ve Düşmüş Dişiler bile böyle bir uygulamadan .

Ama Nathaniel tam da onun gördüğü şeyi yapmak üzereymiş gibi görünüyordu, özellikle de bacaklarını ayırıp güçlü elleriyle bacaklarını birbirinden ayırıp kalçalarının içini öptüğünde.

Çıldırııcı, heyecan verici ve o kadar şehvetliydi ki kızardığından emindi. Belki *orası* bile kızarmıştı.

Sonra daha yükseğe çıktı, parmaklarıyla kızın buklelerini ayırdı ve sıcak ağzını onun ... onun ... Düşmüş Dişiler'in bazen dediği gibi Venüs sunağının üzerine koydu.

Bu ne? Onu orasından *yalıyordu*. "Ne yapıyorsun?" Durup ona tuhaf bir bakış fırlattı. "Samuel hiç-" Sözsüzce başını salladı.

"Açlığını ve susuzluğumu başka nasıl giderebilirim ki? Seni tatmak istiyorum. . . seni emmek . Sıkımla seninle önce ağızla seninle sevişmek istiyorum." Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Eğer sakıncası yoksa."

"Hayır. Yani, evet. Yani, lütfen yap." Saçmalıyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki? Adam ağızıyla onu çok ilgi çekici bir şekilde okşuyordu.

Yüce Tanrım.

Adam geri çekildi ve kadın onun başını yakaladı. "Yapma..dur. *Lütfen*."

"Gelmeyeceğim. Sen gelene kadar olmaz, sevgilim." Giysilerini karıştırdı. "Sadece birkaç düğmeyi açıyorum."

"*Gelmek* mi?" diye tekrarladı. Samuel'in bu kelimeyi daha önce kullandığını duymuştu. "Gibi . .

. . . arabada ne oldu?" "Aynen öyle."

Ona daha önce hiç "gelmediğini" söylememişti. Onun dışında.

Ve ilk seferinde kesinlikle *hoşuna* . Bunu ikinci kez yapabilir miydi?

Yapmakta olduğu şeye geri döndü ve kadının bedeni kendinden geçmişti. Onun ne hissettiğini, ne hissetmek istediğini nereden biliyordu... nasıl hissedebiliyordu?

Gözleri kayarak kapandı. Adamın kendisiyle oynamasına izin verdi ve bu muhteşemdi. Adam diliyle onu okşadıkça daha da tahrik oluyor, arabada parmakladığı yeri emerken kalçaları titriyordu.

Yüce *Tanrım*, bunun mümkün olduğunu nasıl bilmezdi? Teninin her yeri hassaslaşmıştı, adamın buklelerinin kalçalarına değmesi bile ihtiyacını, arzusunu ve evet, açlığını artırıyordu.

Birkaç dakika içinde, sanki uçabilecekmiş gibi hissetti, sanki vücudu güneşe doğru gerilmişti.

Oh . . . *oh evet . . . EVET!*

Bunu düşünürken bile uçmaya başladı, adı içinde yankılanmasına rağmen onun adını yüksek sesle haykırmamak için kendini zor tuttu. "Nathaniel . ." diye fısıldadı. "Oh, *Tanrım!*"

Şimdi içi titriyordu, vücudu bunun enfes zevki altında titriyor ve ürperiyordu.

Hareketleri yavaşladı ve daha önce emdiği, sürtündüğü ve diliyle ittiği yerde sadece burnunu soktu. Onun uyarılması nasıl

-Ve onun gelişi öncekinden daha mı iyi olmuştu? Hâlâ titriyor, hâlâ serbest kalmanın tadını çıkarıyordu ki, adamın gözlerini fal taşı gibi açtıran kısık bir sesle, "Sıra bende, tatlı bayan," dediğini duydu.

Aldığı zevkten o kadar sarhoştu ki neredeyse "Ne sırası?" diye soracaktı.

Ama o bunu yapamadan, adam ağzını geceliğine sildi ve donunu çıkarmak için ayağa kalktı. Onun uzun, kalın, kendi deyimiyle "sikini" zar zor gördü, koyu renkli buklelerden oluşan yuvasından tamamen tahrik olmuştu. Sonra onu yarı kaldırıp yarı iterek yatağa ve sırt üstü yatırdı, böylece bacaklarının arasına diz çöküp içine dalabilecekti.

"Affet beni ..." diye boğuk bir sesle konuştu. "Seni boşalırken görmek Senin içinde olmak için sabırsızlanıyorum. . ."

"Ve *senin* görmek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı adamın kaslı kollarını kavrarken.

Bu sözler ihtiyacını daha da körüklemiş gibiydi, çünkü bir iniltiyle sertçe ve derinlemesine içine girmeye başladı, o kadar hızlıydı ki yatak sarsıldı. Ve şaşırarak, daha önce olduğu gibi aynı yükselen zevkin yankılarını hissetti - o kadar yoğun değil ama inlemeye başlayacak kadar güçlü.

Son bir kez daldırıp içine boşalırken bile aceleyle eliyle ağzını kapattı.

Ve üzerine yığılıp kaldığında, sıcak vücudu onunkini ısıtırken, bundan asla vazgeçemeyeceğini fark etti. Ne samimiyetten, ne sevişmekten... ne de onun için duvardan atlayacak kadar kendisini istediğini bilmenin verdiği tatlılıktan. Eğer dürüst olsaydı, onu kocası olarak istediğini itiraf ederdi.

Keşke bu konuda ne yapacağını bilseydi.

Bölüm 16

Kısa bir süre sonra Nathaniel başını fırfırlı yastıklardan birine yasladı ve memnun bir iç çekti. Ona layık bir şey söylemeliydi. Mesela, *bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?*

Hayır, o değil. Kulağa çok çaresiz, kontrolden çıkmış gibi geliyor. *"Evlen benimle, sevgilim "e ne dersin?*

O da değil. Evliliğe tam olarak hazır değildi, değil mi? Hayatında bu kadar çok şey kararsızken olmazdı.

Seni seviyorum diyebilirdi.

Kesinlikle öyle değil! Kontrolden çıkmış gibi görünmekten bahsetmişken, bu bir çapkının tek kuralıydı: Asla *seni seviyorum deme*. Ama o artık bir rakehell değildi.

Peki neden çok derine batmış bir çapkının paniğini hissediyordu? Neden onun yanına kıvrılmış, yumuşak, çıplak ve sevimli hali garip duyguların yüzeye çıkmasına neden oluyordu?

En önemlisi de onu hak etmediği idi. Hak etmiyordu. Tanrı aşkına, onun düşündüğü kişi bile değildi. *Hâlâ* bir zamanlar olduğunu düşündüğü kişi değildi.

"Gitsem iyi olacak," diye mırıldandı.

Adam yataktan kalkmak için yuvarlandığında, kadın onun kolunu yakaladı. "İstersen bir süre daha kalabilirsin."

"Yapamam, yoksa Binbaşı Quinn'in sabahki 'önemli ziyareti' için asla zamanında burada olamam." Bu kadar küçümser görünmek istememişti, ayağa kalktı ve giysilerini toplamaya başladı.

Şaşkın bir bakışla yatakta doğruldu. *"Binbaşıyı kışkanıyor musun?"*

"Kıskanmalı mıyım?" diye sordu sesinde saklayamadığı bir gerginlikle.

"Hayır, gerçekten. Benimle evlenmek istese bile ona karşı bir ilgim yok, ki öyle değil."

Sarsıntılı hareketlerle çekmecelerini çekti. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Çünkü sen gittiğinden beri benimle neredeyse hiç konuşmadı." Kaşlarını çattı,

Samuel'in çekmecelerini ilikleyişini izledi. "Samuel'in beni kıskandığını söylemiştin. Haklıydın. Bunu hep bana bir şekilde güvenmediği anlamında algıladım, ki bu hiç mantıklı değildi. Ama durum bundan da kötüydü. O

sahiplenici, hatta saplantılı. Bazen bu beni korkuturdu, ama ... sonra tekrar çekici olmaya başladılar ve ben de her şeyin benim kafamda olduğunu düşünürdüm."

Nathaniel, kızın tüm bunları neden söylediğini anladığında yaptığı işin ortasında durakladı. Çünkü bugün ve şimdi kıskançlık yapıyordu. Onun rahmetli kocasına ne kadar benzediğini tam olarak bilmek istiyordu.

"Ben Sam değilim," dedi usulca ve dudaklarını öpmek için eğildi. "Ve sana sonuna kadar güveniyorum." Sesi sertleşti. "Güvenmediğim tek şey binbaşı. Senin duygularını umursamadan, kocanın nasıl öldüğünü sana pervasızca anlattığı andan beri güvenmiyorum."

Onun yüzünü okşadı. "Bu çok tatlı."

Sözleri ona bir memnuniyet dalgası verdiğinde kaşlarını çatı. Charlie gibi yavrular tatlıydı, onun gibi adamlar değil. *Onların* güçlü ve cesur olması gerekirdi. "Sen öyle diyorsan," dedi huysuzca.

"Her neyse, bu toplantının benimle hiçbir ilgisi olmadığına eminim. Jocelin'e kur yapmaya çalışıyor, hepsi bu. Ama korkarım onun gözü sadece Charlie'de. Binbaşı muhtemelen sadece onunla bir şansı olup olmadığını öğrenmek istiyor."

"Tamam. Ona olmadığını söylemek için orada olacağım." *Ve ona seninle hiçbir şansı olmadığını söylemek için.*

Tanrım. Belki de o Sam gibiydi ne zaman o geldi ona . Saplantılı. İyelik.

Hayır, gerçekten. Onunla evlense bile, o-

Bekle, onunla evlendikten sonra mı? Bu düşünce aklından nasıl geçmişti? Yine de dikkatli olmalıydı, neyin tehlikede olduğunu unutmamalıydı.

Kendini sakın olmaya zorlayarak pantolonunu giydi ve bağladı, çorabının paçasını iliklemek için ayağını yatağın üzerine koydu.

"Birini kaçırdın," diyerek onu şaşırttı. "Bir neyi?"

"Düğmele." Hâlâ çıplak bir şekilde yana kaykıldı, pantolonunun o paçasını yeniden ilikledi ve sonra diğerini de ilikledi. "İşte," dedi ellerinin tozunu alırken. "Mükemmel."

Kadının ev içi becerileri onu eğlendiriyordu. "Uşağım olman hoşuma gidiyor."

Eski metreslerinden herhangi birinin pantolonunun düğmelerini iliklediğini hayal bile edemiyordu. Onları bıraktığında genellikle uyuyor olurlardı.

Her iki göğsünü de okşamak için eğildi. "Ve bunu yaparken giydiklerine de bayılıyorum."

Kadın ona fırfırlı bir yastıkla vurdu ve adam kıkırdadı. Sonra gömleğini ve yeleşini giydi. "Bunları da bağlamak ister misin?"

"Bence bunları kendi başına yapabilecek kapasiteye sahipsin." Gözleri parladı. "Ama dilersen çabalarını eleştirmekten mutluluk duyarım."

"Çok komik."

Giyinmeyi bitirmiş ve botlarını yeni almıştı ki kapı çalındı ve ikisi de irkildi.

"İyi misin, Eliza?" Verity kapının arkasından sordu.

Eliza gözlerini devirerek başıyla pencereyi işaret etti. Yüksek sesle gülmek için kendini zor tuttu. Botlarını dışarı fırlatıp pencereden içeri tırmanarak camı indirdiğinde, Eliza'nın aceleyle gecelik entarisini giydiğini gördü.

Saygın bir şekilde örtündüğünde, yatağının yanındaki mum hariç tüm mumları söndürdü. Sonra elinde mumla kapıya doğru yürüdü, kapıyı hafifçe aralayıp uykulu bir sesle, "Ne istiyorsun Verity?" demeden önce ona bir öpücük kondurmak için durakladı.

Botlarını aşağıdaki çimlerin üzerine fırlatarak aşağıya indi. Kimse alarm vermeden önce onları giymeyi başardı. Sokağa doğru yürüdüğünde, gecenin geç saatlerinde kulübünden dönen ya da kulübüne giden ilk kafadaki herhangi bir erkek kadar normal görünüyordu.

İyi bir önlem olarak, sanki tilki gibi biraz kıvrıldı ve mırıldandı. Ama atını bir arkadaşının evinin önüne bağladığı bir sonraki sokağa varana kadar rahatlamadı. Eliza'nın şöhretini riske atamazdı. O da bunu affedilmez bulacaktı, bulmalıydı da.

Neyse ki eve vardığında herkesin uyuduğunu, sadece uykulu bir uşağın onu içeri almak için beklediğini gördü. Ancak kendisi uykuya dalmakta zorlandı. İki günlük yolculuktan ve Londra'da geçen iki günden sonra iyice yorgun düşmüş olmasına rağmen, Binbaşı Quinn gerçekten de Eliza'ya evlenme teklif etmek için geliyorsa yarın ne yapabileceğini düşünmek zorundaydı.

İlgilenmediğini söyledi ve Nathaniel de ona inandı. Yine de adamı geri çevirmesi aptallık olurdu, özellikle de Quinn yakında emekli olmayı düşünüyorsa. Ne kadar bencilce olsun, Nathaniel onunla evlenme şansından vazgeçmek istemiyordu.

Bencilceydi, değil mi? İşleri yoluna girene kadar beklemek istiyordu ama beklemek ona haksızlıktı. Erkekler evlenmek için onlarca yıl bekleyebilirdi ama kadınlar, eğer çocuk istiyorlarsa, sonsuza kadar bekleyemezlerdi. O değildi

Ne *kadar* bekleyebileceklerinden tam olarak emin değildi ama erkeklerden daha az zaman olduğunu biliyordu.

Çocuk isteyip istemediğini bile bilmiyordu. Hiç sormamıştı. Yeniden evlenmek istemediğini söylediğinde sadece onun sözüne inanmıştı. Eğer *onunla* evlenmek isterse, *onun da* buna hemen razı olacağını varsaymıştı.

Ya istemediyse? Ya gerçekten evlilik *ya da* çocuk istemiyorsa? Neden bu olasılığı düşünmemişti? Ve neden en azından bu gece onu çocuk sahibi yapmamak için adım atmamıştı?

Kahretsin, gerçekten bencil bir götmüş.

Bu gibi düşünceler ve eğer adam ona teklifte bulunursa Quinn'le başa çıkmak için farklı planlar, uykuya dalıp çıkarken kafasında dönüp duruyordu. Şafak söktükten hemen sonra uyandığında, Quinn'in onu ziyaretine kadar gözüne uyku girmeyeceğini biliyordu. O yüzden kendini buna hazırlayıp Grosvenor Meydanı'na gidebilirdi. Quinn geldiğinde onunla birlikte olmayı, daha sonra gelip Quinn onu yalnız görmek istediği için içeri alınmamaya tercih ederdi.

Birkaç saat sonra, telefon görüşmeleri için mümkün olan en erken zamanda, kendini yine Norris'le karşı karşıya buldu. Ama bu sefer hazırlıklıydı.

"Leydi Eliza beni bekliyor," dedi uşağa. Ki bu doğrudu.

Çoğunlukla.

Norris onu şaşırtarak başını salladı. "Leydi Verity de öyle. Benimle gelin, efendim."

Misafir odasının girişinde Verity'yi yanında genç bir kadınla gördü, kadın hizmetçiye benziyordu. Verity hizmetçiye, "Onu birkaç dakika daha oyala," dedi.

Nathaniel misafir odasına ulaştığında hizmetçi başını salladı ve aceleyle merdivenlere doğru ilerledi. Verity onu görünce Norris'e, "Teşekkür ederim Norris. Şimdilik hepsi bu kadar." Sonra Nathaniel'in kolundan tutarak onu odaya çekti ve kapıyı onları saygın tutacak kadar çekti, ama gelen birini fark etmeyecek kadar değil.

Verity alçak bir sesle, "Eliza'nın Quinn'le evlenmesine izin veremezsin," dedi. Adamın kalbi durdu. "Bunu düşünüyor mu?"

Gözlerini devirdi. "Kim bilir? Kız kardeşim bazen kendi öğütlerini tutar. Ama bugün ona teklifte bulunmak için buraya geliyorsa ..."

"Merak etme," dedi Nathaniel kararlılıkla. "Bunu önlemek için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Ona kendiniz mi teklif edeceksiniz?" Verity sordu.

Bu onu şaşırttı. Sonra bakışlarını ona dikti. "Benden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Senden hoşlanıyor. Önemli olan tek şey bu."

Bildiğim iyi oldu. "Quinn'e neden karşısın ki?" Nathaniel sordu. "Beni ,"
dedi omuz silkerek. "Ve son zamanlarda
Eliza, Samuel ve Yarımada'daki sen hakkında o kadar çok soru sordu ki-"

Midesi bulandı. "Ne tür sorular?"

Kapı açıldığında Eliza'nın güzel bir pembe elbise giymiş olduğu görüldü. Gümüş kordonlarla örtülü daha koyu pembe elbisesi göğüslerini maskelemekten çok vurguluyor gibiydi.

Sertçe yutkundu. Eliza böyle görünürken Quinn'i nasıl uzak tutacaktı? Adam bunu görse ayağı takılırdı.

"Neler oluyor?" Eliza sordu, sonra ona döndü. "Akrabası olmayan biri için oldukça erken gelmediniz mi Lord Foxstead?"

"Gerçek akrabanız Binbaşı Quinn'in ben gelmeden önce sizi yalnız yakalamaya çalışmasını göze almak istemedim," dedi.

"Uzaktan akraba." Eliza Verity'yi sorgulayıcı bir bakışla süzdü. "Peki Lord Foxstead'le burada kapalı kalmanın mazereti nedir?"

"Um Sadece bir ziyaretçi olarak kendisini rahat hissetmesini sağlıyordum. Çay ister misiniz, efendim? Tost?" Eliza homurdanınca Verity kapıya yöneldi. "Biraz getirilmesini sağlayacağım. Zaten bu geceki balo için mutfığa danışmam gerekiyor."

"Eminim biliyordur," dedi Eliza küçümseyerek.

Verity gider gitmez Nathaniel, "Jocelin'in bu akşam katılacağı balodan mı bahsediyor?" diye sordu.

"Evet. Leydi Sinclair'de bir davet var. Sanırım siz de katılacaksınız?" "Bunu ilk kez duyuyorum ama ona eşlik etmekten mutluluk duyarım ve Tess." Tek kaşını kaldırdı. "Tabii son iki hafta içinde herkesi kendi vesayetim altındaki çocukla evlenmek istemediğime ikna edecek kadar ortalıkta görünmediğimi varsayarsak."

Gülümsedi ama gözleri endişeyle açık kapıya doğru kayd. "Bunun yeterince iyi pekiştirildiğine inanıyorum."

"Senin için de mi?" diye sordu alçak bir sesle ona yaklaşırken.

"Benim için de. Şimdi geride dur," diye onu uyardı. "İhtiyacım olan son şey Binbaşı Quinn geldiğinde kollarında yakalanmak." Kaşlarını çattığında,

"Ne gördüğünü önemseydiğimden değil, ama bu konuda sessiz kalacağına güvenilebilir miyim bilmiyorum" dedi.

Biraz daha rahat nefes aldı. "Ben de yapabileceğimden emin değilim." Onun çekici elbisesine baktı. "Bu sabah büyüleyici görünüyorsun."

"Dün gece ne kadar az uyuduğumu düşününce nedenini anlayamıyorum." "Ben gittikten sonra Verity seni çok mu sorguladı?"

Kıkırdadı. "O daha iyi bilir. Sesler duyduğunu söyledi, ben de ona uykumda konuştuğumu ve buna geri dönmek istediğimi söyledim." Onun gülümsemesi üzerine, "Uykulu numarası yapmakta çok ustayımdır," diye ekledi.

"Gelecek için bunu aklımda tutacağım." Kapıya bir bakış atarak, "Keşke seni şu anda öpebilseydim," diye fısıldadı.

"Keşke sen de yapabilsen, ama dul bir kadın olarak bile toplumun saygınlık anlayışını ne kadar zorlayabilirim bilmiyorum."

"Genç bir dul."

"O kadar da genç bir dul değil."

Tanrım, sanki onun aklını okumuş gibiydi. "Sana sormak istiyordum. . . Muhtemelen bu tür sorular için uygun bir zaman değil ama-"

"Binbaşı Adam Quinn!" Norris kapıdan anons etti.

Quinn'in canı cehenneme. Her zaman sözünü kesiyordu. Yine de Nathaniel, Eliza'nın yanında kimin olduğunu gören Binbaşı'nın yüzünün düşmesini izlemekten hoşlanıyordu. "Özür dilerim Bayan Pierce," dedi Binbaşı Quinn sert bir sesle. "Eliza'yla birlikte

zaten bir arayanın olduğunu fark ettim."

Normalde, Nathaniel bu tür durumlar için öngörülen davranış biçimini izler ve onu kibarca yeni ziyaretçisiyle baş başa bırakırdı. Ama bu sabah bunu yapmayacaktı, hele Quinn'le hiç yapmayacaktı.

Eliza elini uzattı, böylece Quinn elini sıkabilecekti. "Hiç sorun değil. Neden hepimiz oturmuyoruz Binbaşı?" Norris'e döndü. "Verity çay ve tost almaya giderken yolunu kaybetmiş gibi görünüyor. Lütfen onunla ilgilenir misiniz?"

Norris, "Elbette hanımefendi," dedi ve gitti ama Nathaniel hizmetkârı kendi kendine sırtırken yakalamadan önce değil. Görünüşe göre binbaşıya hayranlık duymayan tek kişi Nathaniel değildi.

Nathaniel, "Sizi tekrar görmek güzel Binbaşı," diye yalan söyledi.

"Sizi gördüğüme oldukça şaşırdım Lord Foxstead. Bana malikanenizde olduğunuz söylendi."

"Daha yeni döndüm. Gerçekten de Bayan Pierce ile ben yokluğumda biten her şeyi konuşuyorduk."

Eliza bir koltuğa oturdu ve Nathaniel ile Quinn'i kanepenin iki ucunu paylaşımları için yalnız bıraktı. Ama binbaşı daha oturur oturmaz ayağa fırladı. "Seninle bir dakika yalnız kalmak isteyecek kadar cüretkâr olabilir miyim kuzen?"

Ona oturmasını işaret etti. "Lütfen, gerek yok *kuzen*. Bana söyleyeceğin her şeyi Lord Foxstead'in önünde de söyleyebilirsin. Kendisi eski bir aile dostumuzdur."

Ve sevgilisi. Tanrı aşkına Quinn, yüzüne çarptığında bir ipucunu fark et. Seninle yalnız kalmak istemiyor.

Yine de Quinn oturmayı reddetti. "Pekâlâ. Nasıl olsa eninde sonunda öğrenecekti. Ve umarım ikimiz de centilmen gibi davranabiliriz. Sanırım durumun farkında olmaması bile mümkün."

Durum mu? Adam şimdi Nathaniel'in merakını uyandırmıştı. Quinn hangi olası durumu kastetmiş olabilirdi?

"Ama eğer öyle değilse," diye devam etti Quinn, "o zaman güveninizi kötüye kullanıyor demektir, kuzen. Ve ben sadece bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Nathaniel gerildi, adama hemen orada hesap sormaya hazırды ama ne için hesap soracağından henüz emin değildi.

Nathaniel'in ruh halini her zamanki gibi iyi okuyan Eliza ona temkinli bir bakış fırlattı. "Ne demek istediğinizi anlayamıyorum."

"Son birkaç haftadır savunduğunuz genç bayan sandığınız kişi değil. O herhangi bir dul değil." Quinn kaşlarını çatarak Nathaniel'e baktı ve ekledi: "Kesinlikle Kont'un vesayeti altında değil. Ve küçük bir çocuğu olduğunu düşünürsek, onun metresi olduğunu tahmin edebilirim."

Eliza'nın yüzü aydınlandı. Belli ki Quinn'in de birkaç hafta önce kendisinin düştüğü yanılgıya düştüğünü ve bunu birkaç dakika içinde açıklığa kavuşturabileceklerini düşünüyordu.

Ama Nathaniel o kadar umutlu değildi. Quinn bir keresinde bazı varsayımlarda bulunmuş, Charlie de onu Nathaniel'in önünde uyarmıştı. Adam aynı hatayı iki kez yaparak binbaşı olmamıştı.

Bir araba enkazını yakından izliyormuş gibi hissedenden Nathaniel, bunu nasıl durduracağını bile düşünemiyordu. Midesi bulandı ve soğukkanlılığını korumak için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Bunlar ağır suçlamalar efendim," dedi Eliza her zamanki sakinleştirici sesiyle. "Kanıtınız olduğunu varsayıyorum?"

"İstiyorum," dedi Quinn.

Nathaniel bir iniltiyi bastırdı.

Binbaşı Nathaniel'e bakmadan devam etti. "Yakın zamanda yaralanana kadar General Anson'ın alaylarından birinin üyesi olan bir arkadaşım var. Birkaç gün önce onu hastanede ziyaret ettiğimde, Lord Foxstead ve Bayan Jocelin Anson March ile tanıştığımı söyledim. Bana Bayan March diye birinin olmadığını söyledi. Sözde Bayan March'ın pekala Jocelin Anson olabileceğini, çünkü generalin böyle bir kızı olduğunu, ancak hiç evlenmediğini ve onunla evlenmiş olabilecek Teğmen March diye birini tanımadığını söyledi."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu Eliza'yı kısa düşürdü.

"Ben de Savaş Bürosu'nda biraz araştırma yaptım -tabii ki sizin iyiliğiniz için gizlice- ve en azından Teğmen March konusunda onun haklı olduğunu keşfettim. Böyle bir adam yok. Bana kalırsa bu, arkadaşımın doğruyu söylediğini kanıtlıyor."

Lanet olsun, lanet olsun! Nathaniel Binbaşı Quinn'le tanıştığı güne lanet etti. Eliza'nın Jocelin'i baştan çıkaranın kim olduğunu öğrenmemesi için dua etmekten başka çaresi yoktu, çünkü öğrenirse tüm öfkesini Nathaniel'e yöneltecekti, her ne kadar Eliza'nın bunlarla hiçbir ilgisi olmasa da. Bir şekilde bunu kurtarmak zorundaydı. Ama nasıl?

Quinn devam etti. "Şimdi bu durumun neden sizin dikkatinize sunulması gerektiğini düşündüğümü anlayabilirsiniz. Söylentilerin yayılmasını ve böylece sizin, diğer kuzenlerimin ve genç hanımların toplumda ilerlemelerine yardımcı olmak için gösterdiğiniz takdire şayan çabanın mahvolmasını istemem. Eminim endişemi anlayabiliyorsunuzdur."

Nathaniel bir an daha dayanamayarak ayağa fırladı. "Eğer 'söz' ortalıkta dolaşıyorsa, efendim, bu sadece sizin -ya da sözde arkadaşınızın- onu yaymış olmanızdan kaynaklanır."

Artık pozisyonunun doğruluğundan emin olduğu anlaşılan Binbaşı Quinn oturduğu yerden soğukkanlılıkla Nathaniel'e baktı. "Benim 'sözde arkadaşım' bir zamanlar *sizin* alayınızdaydı. Sanırım Yüzbaşı Wainwright'ı tanıyorsunuz?"

Elbette Wainwright'ı tanıyordu. Adam iyi bir subaydı ama iflah olmaz bir dedikoducuydu. Kahretsin, *kahretsin*, *kahretsin*.

"Adil olmak gerekirse, seni savundu," diye devam etti Quinn. "Generalinizin kızından asla faydalanmayacağınızı söyledi. Ama o savaştan evlenmemiş genç bir kadın olarak ayrıldı ve birkaç hafta önce Londra'ya bir anne ve uydurma bir askerin dul eşi olarak geldi. Konuyu başka türlü ele almanın bir yolunu göremiyorum."

"Çünkü başka kimsenin onu hamile bırakamayacağını varsayıyorsunuz," diye tersledi Nathaniel. "Şey, efendim, sizin ya da 'arkadaşlarınızın' haberi olmadan

Bunu yapabilecek başkaları da vardı. Bunlardan biri, Anson'ın emrindeki evli bir adam, karakteri hakkında hepimizi kandırdı, onu baştan çıkardı ve çocuklu bıraktı, sonra da kalkıp savaşta kendini öldürttü."

Eliza'ya bakamıyordu, "evli adamın" kim olduğunu tahmin etmesinden korktuğu için Eliza'ya bakmaya *cesaret edemiyordu*. "Babası ölüm döşeğindeyken benden Jocelin'in vasisi olmamı istediğinden ve ben de hemen kabul ettiğimden, sözümü tuttum ve onu yanımda İngiltere'ye getirdim. Ancak Portekiz sahiline giderken -sizi temin ederim ki duenna'sının refakatinde- bana durumundan bahsetti."

Elini saçlarının arasında gezdiren Nathaniel, aniden biraz rahatsız görünmeye başlayan Quinn'in tam önünde durdu. İyi oldu. Bunu hak etmişti. "*Kahretsin*, durumunu ancak sahile giderken fark etti. Ve o alçak herif tarafından gördüğü muameleye rağmen o kadar masum olduğu için yardım için bana başvurdu."

Nathaniel Quinn'e ters ters baktı. "Yani evet, onun için bir koca icat ettim. Bunda bir sakınca görmedim. Ya bunu yapacaktım ya da çok hayranlık duyduğum rahmetli babasının anısını çiğneyecektim. Bu hileden her zaman rahatsız oldu. Ama küçük bir yalan onun itibarını ve geleceğini kurtarabilecekken, küçük James'i rezil bir hayata mahkûm etmenin bir anlamı olmadığını düşündüm. Benim hatam onun *seninle* tanışmasına izin vermek oldu!"

Eliza ayağa kalkarak elini onun koluna koydu. "Gelin Lord Foxstead, yerinize oturun. Binbaşının da söylediği gibi, ikiniz de beyefendisiniz ve bu konuyu beyefendiler gibi tartışabilirsiniz."

Ama eli kolunda titriyordu ve ne düşündüğünü merak ediyordu. Bilmek için her şeyini verebilirdi... ona gerçeği söylemek dışında, çünkü bunun onu ne kadar yaralayacağını biliyordu. "İstediğinizi yapacağım, madam, ama sadece siz istediğiniz için. Bu önemsiz adama söyleyecek başka bir şeyim olduğu için değil."

Ölçülemeyecek kadar kızgın olan Nathaniel kanepeye çöktü. Sonra aniden tekrar doğrulup oturdu. "Aslında söyleyecek birkaç şeyim daha var. Binbaşı Quinn, size anlattıklarımın teyidine ihtiyacınız varsa, *Eclipse* ticaret gemisindeki Kaptan Harris Pembroke'un karısıyla konuşabilirsiniz. Biz *Eclipse*'le eve dönerken Jocelin'e eşlik etmesi için onu tuttum. Ama gemiyi bulmanız gerekecek, çünkü buradan nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla Hindistan'da olabilirler. Ayrıca, Bayan Pembroke'a sadece Jocelin'in dul bir aile dostumuz olduğunu söyledim."

"Sanırım bir yalan daha," dedi Binbaşı Quinn.

Nathaniel cevap vermeyi reddetti. Ya doğruyu söyleyecek ve başka bir solucan kutusu açacaktı ya da yalan söyleyecekti ve yalan söylemekten bıkmıştı ... en azından Eliza'ya. Binbaşı Quinn ona sert sert baktı. "Belki de bu konuyu sizinle konuşmalıydım, Lord Foxstead. Kuzenim. Ama eminim ki öfkemi anlayabilirsiniz."

"Açıkkçası kuzen," diye araya girdi Eliza, "anladığımdan emin değilim. Evet, yalan söyledi. Evet, Bayan Mar-. . Bayan Anson yalanı sürdürdü." Sesi yumuşadı. "Ama hem Bayan Anson'la hem de küçük oğluyla tanıştınız. Evli bir adam ondan yararlandı diye ikisinin de mahvolmasını istemezsiniz herhalde."

Nathaniel onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama ona bakamıyordu. Gözlerindeki gerçeği okuyabilirdi. Hâlâ bunu kurtarmayı umuyordu, en azından onun için.

Binbaşı Quinn sertleşti. "Wainwright'ın, bildiği kadarıyla Bayan Anson'ın davranışlarının her zaman kınanacak bir şey olmadığını söylediğini kabul ediyorum. Ama bir kadın evlenmek istiyorsa-"

"Kesinlikle katılıyorum." Eliza ayağa kalktı. "Onu sizinle tanıştırdığım için beni bağışlayın. Kont gibi ben de pişmanım. Kont gibi ben de sizin onun durumundaki genç bir kadın için uygun bir koca olacağınızı düşünmüyorum."

Quinn ayağa fırladı ve Nathaniel'in hissettiği kadar şaşkın görünüyordu, ancak o da ayağa kalktı ve Nathaniel'in ikisini de kovmayı planlamaması için dua etti.

Soğukkanlılıkla devam etti. "Genç kadınlar dünyada yollarını bulmakta yeterince zorluk çekiyorlar, bir de bir hata yüzünden ömür boyu cezalandırılmak zorunda kalmasınlar. İtibarını kaybeden, yalan söylemeyen kadınların başına neler geldiğini ve sonuçta doğurdıkları zavallı çocuklarla birlikte alçaldıklarını gördüm. Bu yüzden Lord Hazretlerini tamamen suçlayamam. Jocelin gibi tatlı bir kızın ve Jimmy gibi sevgili bir çocuğun bir alçağın davranışları yüzünden acı çekmesini dünyada görmek istemezdim."

"Ama kuzen-" diye başladı.

"Yeter," dedi sesi titreyerek. "Lord Hazretleriyle şimdi yalnız konuşmam gerekiyor. Bu yüzden gitmeniz gerektiğini düşünüyorum. Eğer bu konuyu daha fazla tartışmak isterseniz, yarın tekrar gelin ve size başka olası gelinler önermeye çalışayım - sizin titiz eş gereksinimlerinize uyabilecek kadınlar. Ancak bu arada, Jocelin ve Jimmy hakkındaki bu bilgiyi, en azından ben tüm gerçekleri ortaya çıkarana kadar kendinize saklayacağınızı umuyorum. Yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Nathaniel nefesini tuttu.

"Sizin için yapabilirim," dedi Binbaşı Quinn yapmacık bir sesle. Sonra başını eğdi. "Ve böylece sizden ayrılıyorum."

Sonra kapıya doğru yürüdü ve "Norris?" diye seslendi.

Uşak o kadar hızlı gelmişti ki, Nathaniel onun kapıyı dinlediğinden korkmuştu. Aynı zamanda adamın Jocelin ve Jimmy'ye karşı belli bir düşkünlüğü olduğu da dikkatini çekmişti. Bu onların işine yarayabilirdi.

"Evet, madam?" Norris sordu.

"Binbaşı gidiyor. Mutfağa çay ve tostla uğraşmamalarını söyleyin. Lord Foxstead de kısa süre içinde ayrılacak."

Norris, "Çok iyi," dedi ve adamı dışarı çıkardı.

Eliza sırtını Nathaniel'e döndü ve o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Nathaniel onun tepkisinden ne anlam çıkaracağını bilemedi. Sonra yüzünde katıksız bir öfke ifadesiyle ona baktı ve Nathaniel onunla bağıının hiç olmadığı kadar derinde olduğunu anladı.

"Jimmy'nin babasının rahmetli kocam olduğunu bana tam olarak ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

Lanet olsun, lanet olsun.

Bölüm 17

Öfke, ihanet, kızgınlık bedeninde dönüp duruyor, Eliza'nın midesini bulandırıyor. "Öyleydi, değil mi?" diye boğuk boğuk konuştu.

Binbaşı Quinn ifşaatlarına başladığı anda Eliza'nın aklından birkaç şey birden geçmeye başlamıştı. Nathaniel ve Jocelin, ortada hiçbir neden yokken Jocelin'in "kocas" hakkında ketum davranmışlardı. Samuel de Jocelin'in babasının yaveriydi.

Mayıs Günü'nde Nathaniel'in Jocelin için söylediği, *evlenebileceğini* anladığında ... dediği o an bile yeni *bir anlam kazanmıştı*. . *tekrar* yeni bir anlam kazanmıştı. Çünkü Nathaniel'in kastettiği, *evlenebileceğini fark* ettiği andı. Sadece evlilik dışı çocuk sahibi olmasıyla tanınan bir anne olabileceğini düşünmesinin aksine.

Bir de Jocelin'in ona ısınmasının bu kadar uzun sürmesi vardı. Oh, Tanrım. Çünkü Jocelin, Samuel'in *metresiydi*.

"Samuel'in babası Jimmy miydi, değil miydi?" diye tekrar sordu. "Lütfen bana cevap verir misiniz?"

"Lütfen Eliza, otur," dedi Nathaniel, yüzü kül rengindeydi ve bu ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. "Norris'i çağırayım da sana çay getirsin."

Adam ona uzandığında, kadın geri çekildi. Kanı öfke çılgınlıkları atıyordu. "Nasıl olur da . . kocam için kim olduğunu bile bile bana böyle bir konuda nasıl *yalan söylersin*? Nasıl olur da kız kardeşlerimin ve benim kabul edebileceğimizi düşünürsün?"

Aklından korkunç bir düşünce geçti. "Samuel sana benim hakkımda hangi korkunç şeyleri anlattı? Jocelin'i buraya onun söylediği ya da yaptığı, hatta *benim* yaptığım bir şey beni utandırmak için mi getirdin?"

"Tanrım, hayır! Tabii ki hayır." Sertçe yutkundu. "Düşünmüyordum. Başlangıçta, sen ve kız kardeşlerin onu sosyeteye takdim ederseniz, az önce kuzeninin yaptığı gibi dışarı sızabilecek dedikoduların dikkate alınmayacağı gibi aptalca bir fikre kapılmıştım. Çünkü hangi kadın rahmetli kocasının ... yani ... yardım eder ki?"

"Hanımefendi?"

"Hanımefendi! Ona karşı asla öyle olmadı." Durakladı, aniden çatıldı. "En azından ben öyle düşünmüyorum. Eğer o kadar yükselmiş olsaydı

babası fark eder ve Sam'i taşaklarından asardı. O zaman *ben* de onu taşaklarından asardım."

Kadın ona ters ters baktı. "Siz Yarımada'dayken onun kim olduğunu bile *bilmediğinizi* mi söylüyorsunuz?"

"Sam öldükten çok sonrasına kadar değil. Kendini çocuklu bulana kadar değil." Kadının yüzünden inanmadığı belli olunca elini kalbinin üzerine koydu. "Yemin ederim! O zamana kadar bilmiyordum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yani hepiniz babasının emri altında olmanıza rağmen onların ... birlikteliğinden *haberiniz olmadığını* mı iddia ediyorsunuz?"

Adam ona tekrar uzandı ve kadın ona öyle sert baktı ki, adam ellerini iki yanına indirdi. "Alay hayatı hayal ettiğiniz gibi değil. Sadece bir alayda dört yüzden fazla asker var ve ADC zamanını generali adına çeşitli bölükler ve alaylar arasında gidip gelerek geçiriyor. Sam'i sadece benim bölüğüme mesaj getirdiğinde gördüm. Anson onu her gün görse de generalin işi gücü adamlarına komuta etmek ve gelecek saldırıların stratejisini oluşturmaktı. Bu arada Jocelin zamanının çoğunu hatların gerisinde, Sam'in-"

"Neler olduğunu fark etmemenin büyüüne kapıldım." Gözleri akmayan yaşlarla doldu. Merhum kocasının karakterinin bu yönünü çok iyi anlıyordu. "Ve eminim Jocelin'i de büyüledi, tıpkı tanıştığı her kadını büyülediği gibi. Yine de, iki aşık kimse fark etmeden bir çadırı ya da ... ya da her neyi paylaşıyorlarsa onu paylaşmayı nasıl başarmış olabilirler?"

"Bilmiyorum. Keşke bilseydim. Jocelin bana ayrıntı vermedi. Sadece bir kez olduğunu söyledi, ama bu deneyimden o kadar utanmış görünüyordu ki, daha fazla olsaydı bile bana itiraf etmezdi. Zaten hamile olduğunu açıkladıktan sonra ondan bu kadarını öğrenmem bir haftamı aldı. Başta onu baştan çıkaranın adını bile söylemedi, sadece öldüğünü söyledi."

Jocelin gibi sadece askerlerle konuşabilen utangaç bir kızın böyle bir durumda olması ne kadar korkunç olmalıydı. Eliza, Jocelin'in Samuel'i yatağına çekebileceğini düşünse de, bunu görmekte zorlanıyordu.

"Ve onu baştan çıkaranın Samuel olduğu konusunda doğruyu söylediğinden eminsiniz."

"Eliza." Ona her nasılsa her şeyi daha da kötüleştiren acıyan bir bakış attı. "Neden bu konuda yalan söyleyin ki?"

Bir neden bulmaya çalıştı ama adam haklıydı. O noktada Jocelin için bir adamın adı da diğerininki kadar iyi olabilirdi. Olan olmuştu. Ve daha sonra İngiltere'de Eliza'yla karşılaşacağını tahmin etmesi mümkün değildi.

"O zamana kadar dört aylık olmuştu," diye devam etti Nathaniel. "Onu korumanın tek bir yolu olduğunu biliyordum - onun için ölü bir koca icat etmek. Ben de öyle yaptım." Sesini alçalttı. "Özür dilerim, hayatım. Bu şekilde öğrenmeni istemezdim."

"Bunu öğrenmemi hiç istemedin, değil mi?" dedi boğazındaki düğümün arasından.

Ağır bir nefes aldı. "O kadar erken değil, hayır. Evlenene kadar beklemeyi umuyordum. O ve Jimmy yerleşene kadar. Hiç hayal etmemiştim."

"Birinin hikayenizi sorgulayacağını mı? Gerçeği arayacak mı?" Başını iki yana salladı. "Bana en başından beri söylemediğine inanamıyorum. En azından beni olan bitenden haberdar etmeyerek ne kadar büyük bir riske girdiğinin farkında mısınız? Eğer bu ortaya çıkarsa, Elegant Occasions'ı yok edebilir! Onu sıfırdan inşa ettik. Bizim için her şey demek. Ama toplum içinde müşterilerimizi öne çıkardığımızda insanlar bir şeyler sakladığımızı düşünürse nasıl devam edebilir?"

"Biliyorum," dedi, pişmanlık bakışlarını doldurarak. "Dürüst olmak gerekirse, Jocelin ve Jimmy'ye nasıl iyi bir gelecek sağlayabileceğimi düşünüyordum, malikânemde utanç içinde saklanmalarını gerektirmeyen bir gelecek."

"Ve eğer tüm bunları açıklasaydınız-"

"Ben onu alır mıydın?"

Bu onu kısa kesmesine neden oldu. "Bilmiyorum. Ve şimdi asla bilemeyeceğiz, değil mi?" Halının üzerinde volta attı. "Ama bana her şeyi anlatmamayı seçmiş olsaydın bile, Binbaşı Quinn'e söylediğin şeyin aynısını bana da söyleyebilirdin - evli bir adamın onu baştan çıkardığını."

"Ve geçmişi ve koşullar hakkında daha fazla ayrıntı isterdin ve birkaç gün senin etrafında nasıl olduğunu gördükten sonra bunu anlardın." Nathaniel kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O zaman tam olarak şu anda olduğumuz yerde olurduk. Yapamadım. Bu riski almak istemedim."

"Samuel'in karakteri hakkında herhangi bir yanılsamam yok, biliyorsun." Midesi çalkalandı. "Samuel hiçbir zaman bir aziz olmadı. Ben sadece ...

Onun bu kadar günahkâr olduğunu hiç düşünmemiştim. Açıkçası, söz konusu erkekler olduğunda iyiyi kötünden ayırma konusunda beceriksizim."

Yüzü kızardı. "Sanırım bu sayıya beni de dahil ediyorsunuz."

"Seninle ilgili emin olduğum tek şey beni yatağında istediğin. Bunun ötesinde ..." Kanepenin üzerine çöktü. "Şey... Sanırım sen ve Samuel güveçlerde kötü şöhretli kadınlarla sayısız saatler geçiriyordunuz. Birden fazla metresiniz olduğunu biliyorum, bana o kadarını söyledi."

"Evet, sana benim hakkımda çok şey anlattı," dedi Nathaniel, sonra sözlerinin ağzında bıraktığı acıyı silmek istercesine bir eliyle dudaklarını ovuşturdu. "Yarısı yalandı, senin de çok iyi bildiğin gibi. Savaşa gitmeden önce metreslerim vardı ama Sam ve ben asla birlikte geneleve gitmedik. Sana karşı böyle bir saygısızlık yapmazdım ve o da bunu biliyordu. Kendi başına gidip gitmediğini bilmiyorum ama gittiyse bile bundan hiç bahsetmedi. Bu onun dürtülerini kontrol edebildiği tek alandı."

"Dürtülerini ne kadar iyi kontrol ettiğini görebiliyorum. Şimdi Jimmy'ye bakmam yeter de artar bile..." Kadının ağzından bir hıçkırık kaçtı. "Zavallıcık. Babasının var olmayan bir adam olduğunu sanıyor. Ona gerçeği söylemek için büyüylene kadar beklemen gerekecek. Aksi çok büyük bir risk olur." Dik oturdu. "Ama Jocelin için teklifte bulunacaksa Charlie Crowder'a gerçeği söylemek zorundasın. Bilmeden onunla evlenemez!"

"Neden?" Nathaniel haykırdı. "Tanrı aşkına, benim yaptığım şey yüzünden Jocelin'i cezalandırmayın!"

"Evlenmeyeceğim. Ama onunla evlenir ve sonra kuzenimin yaptığı gibi bunu öğrenirse, Charlie hıncını ondan çıkarabilir."

Nathaniel telaşlanmış görünüyordu. "O tür bir adam mı?"

"Sanmıyorum, ama onu sadece Isolde'nin evinde karşılaştığım için tanıyorum. O da Verity ve Diana'ya benden daha yakın olduğu için nadiren karşılaşıyorum. Ve dediğim gibi, iyi adamları kötülerden ayırma yeteneğim zaten şüpheli."

Ellerini belinin üzerinde birleştirdi. "Yine de, gerçekleri öğrendikten sonra kendini beğenirse, bu Jimmy ve onun için korkunç olurdu. Kocasını her zaman kendini üstün görecekti ya da daha kötüsü, onun düşük ahlaklı olduğundan şüphelenecekti ve bunun kanıtı için her hareketini izleyecekti. Ömür boyu berbat bir evliliğe mahkum olurdu. Düşünebiliyor musunuz?"

"Yani olduğun gibi," dedi usulca.

"Sakın evliliğimden bahsetmeye cüret etme!" diye bağırdı, sesini kontrol etmeye rağmen sesi titriyordu. "Bunca zamandır, belli ki

ama Samuel konusunda beni uyarma nezaketini göstermediniz-"

"Sana sadakatsizlik mi etti? Evlilik yatağınızı kirletmiş miydi? O gittikten ve artık hiçbir önemi kalmadıktan sonra sana gerçeği söylememi gerçekten istiyor muydun?"

"Benim için önemliydi! Bunca zaman, hataları ne olursa olsun beni sevdiğini düşünüdüm. Ama bu bile bir yalanmış."

Samuel'i nasıl gördüğünü değiştirdi. Kendini nasıl gördüğünü. Ya bir erkeğin sevgisini tamamen kazanabilecek kapasitede değilse? Bildiğini sandığı şeylere nasıl güvenebilirdi ki? Hiçbiri doğru görünmüyordu.

Onun yanına oturdu ve ellerini tuttu. "Seni kendi tarzında sevdi. Bildiğim kadarıyla, Jocelin birlikte olduğu tek kadındı. Pek çok erkek seferde yalnız kalır ve evde asla yapmayacakları şeyleri yaparlar."

"Yapar mıydın?" diye sordu. "Uzaktayken yalnızlık çeker ve evde asla yapamayacağın şeyleri yapar mısın?"

"Benim hakkımda konuşmuyoruz," dedi huzursuzca. "Sadece soruya cevap ver."

"Sanmıyorum, hayır."

Ellerini onunkilerden kaydıldı. "Yine de başka ne söyleyebilirsin ki? Böyle bir şeyi kabul edecek değilsin ya. Hangi erkek kabul eder ki?"

"Yani şimdi bana yalancı mı diyorsun?" dedi, sonra kendini tuttu ve iç çekti. "Doğru. Sanırım artık beni böyle görüyorsun. Yalan söylemek ve hile yapmak pahasına da olsa her şeyi kendi istediği gibi elde etmeye kararlı bir fırsatçı olarak."

Ayağa kalktı, gözleri onun yüzünü arıyordu. "Güzel. O zaman bir fırsatçı gibi davranmaya devam etmeme ve sana sormama izin ver - Jocelin hakkında ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

Bir elini çenesinde gezdirdi. "Artık gerçeği biliyorsun, ne yapacaksın? Onunla . . onunla müşteri olarak devam etmeyi reddedecek misiniz?"

Bir kez daha, önemsediği tek kişi Jocelin'di. "Artık bunun için çok geç. şu anda bir başlangıç aşamasında. Onun için planladığımız herhangi bir faaliyeti durdurursak, bu bize kötü yansıyacaktır. Ve insanlar onunla ilişkimizi kesmek için ne gibi bir nedenimiz olduğu konusunda spekülasyon yapabilirler. Eğer onlara yeterince ip vererseniz, onu asarlar. Samuel için kim olduğunu bilsem bile bunu ona ya da başka bir kadına yapmazdım. Jimmy'ye de kesinlikle yapmazdım. Görünüşe göre sandığınız kadar kindar bir kadın değilim."

"Öyle demek istemedim. Senin kindar bir kadın olduğunu hiç düşünmüyorum. Sen iyi bir insansın. Sadece planlarınızı öğrenmek istedim, böylece plan yapabilirdim."

Öfke boğazını tıkadı. "Jocelin için demek istiyorsun. Onun geleceği senin için neden bu kadar önemli? Babasına bir şey mi borçlusun? Savaşta hayatını mı kurtardı yoksa?"

Bu soru karşısında hazırlıksız yakalandığı belli olan adam gözlerini kırıştırdı. "Benden onun vasisi olmamı istedi ve ben bu tür sorumlulukları ciddiye alırım."

"Ama *neden sen*?" Onunla yüzleşmek için ayağa kalktı. "Jocelin'de beni ve kız kardeşlerimi onun için yok etmeyi göze alacak kadar önemli olan ne?"

"Risk almak istememiştim. . ." Durakladı, sonra tekrar denedi. "Yemin ederim sana, kız kardeşlerine ya da Elegant Occasions'a zarar vermek istemedim. Açıkçası bencilce davrandım ve sonuçlarını düşünmedim."

"Belli ki," diye alaycı bir şekilde tekrarladı.

Başka bir şey söylemediğinde, belli ki soruya cevap vermeyi hiç düşünmediğinde, onun seçimini yaptığını fark etti. Onun yerine gözdesini seçmişti. Jocelin'i korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Normalde bunu takdire bulurdu ama bu koşullar altında bunu yapamazdı.

Acısını yuttu. "Olanları kız kardeşlerime anlatmak zorunda kalacağım. Ve Binbaşı Quinn yarın döndüğünde, ondan benim ve Diana ile Verity'nin iyiliği için olayları gizli tutmasını isteyeceğim. Ne de olsa biz de onun kuzenleriyiz. Ama eğer onu ikna edemezsem, Jocelin'i onun dedikodularından korumak için başka bir strateji bulmanız gerekecek."

"Elbette." Sanki tekrar elini uzatacakmış gibi bakıyordu ama uzatırsa onun karşısında dağılacağını biliyordu.

O da hızla arkasını döndü. "Sana bu konuşmanın sonuçlarını bir mesaj göndereceğim."

"Eliza, lütfen ..."

"Artık kim olduğunu bilmiyorum, Nathaniel. Belki de hiç tanımadım, çünkü geçtiğimiz haftaları etrafımda bir yalanı yaşayarak geçirdin."

"Her zaman değil," dedi duygu dolu alçak bir sesle.

"Ama hangi kısımların gerçek olduğunu söyleyemem. Ve bunu çözene kadar ..." Yutkundu, bunu atlatabilmek için dua ediyordu. Nefesini tutarak devam etti: "Bunu ancak sen etrafta olmazsan yapabilirim. Jocelin her zamanki gibi gelebilir, kız kardeşin ve Jimmy de elbette her zaman hoş karşılanacaklardır. Sadece seni burada tutamam."

"Ne kadar süreyle?" diye sordu kısık sesle. "Bilmiyorum."

Sonra, adam onun kontrolünü daha fazla sarsacak başka bir şey söyleyemeden, aceleyle kapıya yöneldi ve rekor sürede gelen Norris'i çağırdı.

"Lütfen Lord Foxstead'i dışarı çıkarır mısın, Norris? . ."

"Elbette hanımefendi," dedi ama Nathaniel'e attığı şaşkın bakış Norris'in onun ne kadar üzgün olduğunu anlادığını gösteriyordu.

Sadık hizmetkârlar için Tanrı'ya şükürler olsun. Ona karşı her zaman çok iyiydi.

Nefesini tuttu ve Nathaniel'in bunun onu nasıl etkilediğine dair hiçbir fikri olmadığını gösteren küstah bir söz ya da ateşli bir protesto yapmaması için dua etti. Çünkü eğer böyle bir şey yaparsa, daha sonra pişman olacağı şeyler söyleyebilirdi.

Adam sadece Norris'i takip ederek dışarı çıktığında, Norris neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktı. Aceleyle kapıyı kapattı, sonra ayak sesleri azalana kadar kapıya yaslandı.

Yavaş yavaş dağılmaya başladı. Yere yığıldı, ağlamaya başladı, sonra ağladı, sonra hıçkırdı ve kendini sakinleştirmek için boşuna büyük nefesler aldı. Mendili ıslanmıştı ve başka bir mendil bulmak için ayağa bile kalkamadı.

Kız kardeşleri salonun diğer girişinden içeri daldıklarında o artık kırmızı gözlü, kırmızı burunlu bir kadındı.

"O kapıyı da kapatmalıydım," diye hıçkırdı. "Git buradan!" "Hayatta olmaz," dedi Diana. "Bir şeyler çok yanlış gidiyor olmalı. Ağlıyorsun. Sen *hiç* ." Eliza'ya doğru paytak paytak yürüdü.

Ama Verity oraya daha çabuk varmıştı. "Ah, Eliza, ah, sevgili kardeşim." Onun yanına yere çöktü ve Eliza'yı kollarının arasına aldı. "Ş, ş, tatlım. Biz buradayız. Seninle ilgileneceğiz. O korkunç adam seni bir şekilde incitti mi?"

"Hangi korkunç adam?" Eliza boğuk boğuk konuştu.

"Birden fazla mı vardı?" Diana telaşla sordu.

Verity nemli mendili Eliza'dan alıp bir kenara fırlattı, sonra Eliza'nın eline yeni bir mendil tutuşturdu, Eliza buna minnettar oldu. Ama yine de gözyaşları kurumaya bağlamış ve onu uyuşuk bırakmıştı. Tüm öğrendiklerini düşünmemeye çalışırken gözlerini kuruladı ve burnunu sümkürdü. Nathaniel'le olan kavgasını düşünmemeye çalışıyordu.

"Bize neler olduğunu anlat," dedi Diana, kanepeye oturarak. "Üzgünüm aşkım, ama o zemine bir daha asla kalkamam." Verity

kız kardeşlerine pis bir bakış fırlattı, Diana gözlerini devirdi. "Bunu ben icat etmedim, biliyorsun. Karnında bir kaya taşırken ayağa kalkmayı dene."

Eliza bir elini Verity'nin koluna koyarak, " yok," dedi.

Verity ona yardım etmek için sıçrarken Eliza kendini ayağa kaldırdı. Sonra da kanepeye gidip Diana'nın yanına, Eliza'nın da ortasına sıkıştı. Her iki kadın da onu kollarıyla sardı ve Eliza neredeyse yeniden gözyaşlarına boğulacaktı. Şu anda ona sarılmalarında son derece rahatlatıcı bir şey vardı.

Ta ki kucaklaşma biraz bunaltıcı bir hal alana kadar. "Yeter," diye fısıldadı. "Artık iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Eğer eminsen," dedi Verity, Eliza'yı bırakıp arkasına yaslanmadan önce son bir kez sıkarak.

Ama Diana Eliza'nın elini tutmaya devam etti. Bu da rahatlatıcıydı.

"İkinizin beni görmezden gelip kalmanıza sevindim," dedi Eliza. "Ben olsam

Eninde sonunda sana anlatmak zorunda kalacaktım ama yine de teşekkür ."

Sonra Eliza, Binbaşı Quinn'in kendisini neden çağırdığını, Nathaniel'in yanıt olarak ne söylediğini ve binbaşı gittikten sonra Eliza'nın kendisinin ne tahmin ettiğini duraksamalı sözcüklerle anlatmaya başladı.

"Jocelin mi?" Diana açıkça şok olmuş bir halde, "Jocelin" dedi. "*Bizim* Jocelin mi?"

"Samuel'in Jocelin'i," dedi Eliza, sonra neredeyse yeniden ağlayacaktı. Ama bu kez kendini kontrol etmeyi başardı ve bu küçük zafer onu rahatlatı. Çılgınca akan gözyaşları onu dehşete düşürmüştü.

Verity ayağa fırlayarak kanepenin önünde volta atmaya başladı. "Yemin ederim, rahmetli kocan zaten ölmemiş olsaydı, onu ben öldürürdüm."

"Hayır, yapmazsın. Çünkü sen iyi bir insansın. O ... değildi." Sonra Eliza, Nathaniel'le olan tartışmasını ve bunun nasıl sona erdiğini anlattı.

"Ama Samuel ve Jocelin'i bundan çok daha önce tahmin etmeliydim. Bana sözde kocasından bahsetmedi ve bana ısınmakta oldukça yavaş davrandı-"

"Bu da garip, çünkü herkes seni seviyor," dedi Diana. "Beni biraz zor buluyorlar."

Diana daha sonra Verity'ye bakarak, "İnsanların *hakkımda* ne dediğini biliyorum ama umurumda değil. Hiç de aşırı eleştirel biri değilim. Sadece mükemmelliği tercih ederim."

"Mesele şu ki, bütün bunlar önümdeyken," diye devam etti Eliza, "Samuel ve Jocelin'in ... şey ... arkadaşlığını bugüne kadar neden tahmin etmedim?"

"Çünkü Lord Foxstead'e güvendin," dedi Verity. "Onun tüm ilgileri ve aldatmacaları tahmin yürütmenizi engelledi. Sizi kasıtlı olarak yanlış yönlendirdi."

"O kadar da kötü değil," dedi Diana.

"Onu savunmayı bırak," diye karşılık verdi Verity. "Ondan sadece Geoffrey'nin arkadaşı olduğu için hoşlanıyorsun." Eliza'ya döndü. "İstersen Lord Foxstead'i dışarı çağırabilirim." Eliza kuşkuyla bakınca ekledi: "Ciddiyim. Kontun benimle düello yapmayacak kadar centilmen olmadığını düşünseydim, onu düelloya davet ederdim."

"Kimse Lord Foxstead'le savaşıyor, hele sen hiç savaşıyorsun." Eliza ağlamaktan zonklayan şakaklarını ovuşturdu. "Nasıl ateş edileceğini bile bilmiyorsun. Ya da kılıçla dövüşmeyi ya da erkekler düello ederken ne yaparlarsa onu."

"Doğru," diye itiraf etti Verity. "Ama öğrenirdim. Sadece senin için." Aniden parlayarak Diana'ya baktı. "Geoffrey, Eliza için Foxstead'i aramayı düşünür mü?"

"Hayır," dedi Diana, "çünkü öyle bir şey yaparsa onu yataktan atarım."

Verity Diana'ya bakakalınca Eliza kuru bir kahkaha attı. "Nathaniel bana şeytan kocamın on yedi yaşında bir kızı hamile bıraktığını söylemedi diye kocasını muhtemelen öldürülmesi için göndermesini mi istiyorsun? Salak mısın sen? Diana ve Geoffrey bir çocuk sahibi olmak üzereler ve Nathaniel eğitilmiş bir asker. Yeğenimizin babasız büyümesini gerçekten istiyor musun?"

"Sanırım hayır," diye isteksizce itiraf etti Verity.

Diana dalgın görünüyordu. "Sen söyleyene kadar aklıma gelmemişti ama Jocelin onu hamile bıraktığında sadece on yedi yaşındaydı, değil mi?"

Eliza zorlukla yutkunarak başını salladı. "Nathaniel bana en başından beri Jimmy'nin kaç yaşında olduğu konusunda doğruyu söyledi. Sadece kimin doğurduğu konusunda yalan söyledi." Titrek bir nefes aldı. "Bunu bu kadar zor yapan da bu. Samuel, Jocelin'i baştan çıkardığında yirmi dokuz yaşındaydı - onun yaşındaki saf bir kız için çok yaşlı."

"Baştan çıkarma işini Samuel'in yaptığına emin misin?"

diye sordu Diana. Eliza ve Verity ona şüpheyile baktılar.

"Ne?" dedi Diana. "Birinin bundan bahsetmesi gerekiyordu."

"Samuel'in hatırı sayılır cazibesine hiçbir zaman kapılmadın," dedi Eliza.

"Bu adam bir rahibeyi bile baştan çıkarabilir, inan bana. Ve böyle bir kız

Subaylara aşık ve kahramanlara tapmaya eğilimli Jocelin mi? Samuel gibi biri için kolay lokma."

"Bana onunla neden evlendiğini tekrar hatırlatır mısın?" Verity sordu.

"Kendimi aşık sanıyordum." Eliza içini çekti. "Belki de öyleydim. Ama kaçtığımızda Samuel'in aklındaki şeyin aşk olmadığını anlamam uzun sürmedi." Diana'nın elindeki eline baktı. "Nathaniel, Samuel'i harekete geçirenin para olmadığı konusunda ısrar etse de. Ve rahmetli kocamın istediği her kadını yatağına alabildiğini zaten biliyorduk, yani fiziksel cazibem olamazdı."

Diana onun elini sıkarak, "Her ikisinin de bir arada olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Hayallerindeki zengin ve şehvetli eşe sahip olmak istiyordu."

"Ve görünüşe göre onu her iki açıdan da hayal kırıklığına uğrattım." Eliza içini çekti. "Babam sağ olsun, hiçbir zaman zengin olmadım. Ve annem sağ olsun, *fazla* şehvetli olmaktan korktuğum için yatak odasında kendimi asla rahat bırakamadım. Muhtemelen Jocelin'de daha anlayışlı bir eş bulmuştur."

"Sakın bunun için kendini suçlamaya kalkma," dedi Verity hiddetle. "Samuel ne kadar centilmen olursa olsun tam bir alçaktı. Sen daha iyisini hak ediyordun ve o da bunu biliyordu."

"Ve Lord Foxstead'in de bunu bildiğini söyleyebilirim," dedi Diana. "Senin yanında neden bu kadar temkinli davrandığını sanıyorsun? Kocanızın anısını çiğnemek istemedi ama sizin daha iyisini hak ettiğinizi de düşündü."

"Bir yalancıyı mı hak ettim? Şu anda bile sadece vasisi olan bir kız hakkında bana gerçeği söylemeyen bir adamı mı?"

"Bütün bunları neden böyle bir kız için yaptığını sordun mu?" Diana sordu.

"Ona iki kez sordum. Konuyu geçiştirdi ya da sadece onun vasisi. Bunun ötesinde bir şey söylemiyor. Aklıma gelen tek neden, ona gizliden gizliye aşık olması."

Kız kardeşleri kahkahalara boğuldu.

"Ne?" dedi Eliza. "Karşılıksız aşk romanlarda ve oyunlarda yeterince popüler görünüyor."

"O zaman neden onun için bu 'début' yapılıyor?" dedi Diana. "Özellikle de senin de itiraf ettiğin gibi Jocelin zaten ona aşıkken ve eğer isteseydi muhtemelen onunla evlenecekken."

"Lord Foxstead'in aşık olduğu biri varsa, o da sensin," diye karşılık verdi Verity. "Genelde erkeklerin aşık olabileceğine inanmam ama ben bile onun sana karşı *bir şeyler* hissettiğini söyleyebilirim."

"Beni arzuluyor, hepsi bu," dedi Eliza, Verity'nin haklı olmasını dileyerek.

Verity'nin haklı olmasını *istiyor muydu*? Nathaniel'in ona aşık olmasını istiyor muydu?

Öyle olmasından çok korkuyordu.

"Sana şehvet duyduğunu *düşünüyor* olabilir," dedi Diana, "ama erkekler genellikle yüzlerine çarpsa bile aşkı tanımayı . Yerinde olsam ondan bu kadar çabuk vazgeçmezdim."

Eliza tek kaşını kaldırdı. "Ya da sadece kocanızın arkadaşına karşı önyargılı olabilirsiniz. Ama korkarım Samuel beni alaycı biri yaptı."

"Sanırım bunu sadece zaman gösterecek," dedi Diana. "Yine de seni şaşırtabilir." Arkadaşça bir sessizliğe gömüldüler.

Son olarak Verity sordu: "Peki Jocelin konusunda ne yapacaksınız? Yani, Lord Foxstead'e onun tamamlayacağımızı söylediğini biliyorum - ve gerçekten de, Charlie'nin bitmeden ona teklifte bulunmadığını varsayarsak, bence yapmalıyız. Ama gerçeği öğrendiğinizi ona söyleyecek misiniz?"

"Bilmiyorum. Ne anlamı olabilir ki? Onu utandırmak için mi? Bu hileden zaten rahatsız olduğu belli. Nathaniel bile bunu söyledi. Onu utandırmak için mi? Kocam ondan faydalandığında sadece bir kız çocuğu ve saf bir kadın olan bir kadını utandırmayacağım. Özellikle de Charlie gibi iyi bir adamla evlenmenin eşiğindeyken. Ne de olsa düşünecek Jimmy var."

"Charlie konusunda haklı olduğunu düşünüyorum," dedi Diana. "Eğer ona teklif ederse *bunu* ona söylemeliyiz." Kolunu Eliza'nın omzuna doladı. "Ama bugün değil. Bu gece baloya gitmen için bir neden yok. Rosy ve Winston balayı gezisinden bugün dönüyorlar, o yüzden Jocelin'in saçını Rosy'nin yardımıyla halledebilirim. Hem zaten Geoffrey'nin Winston'la vakit geçirmesi gerekecek."

Verity, "Orkestranın doğru yere yerleştiğinden ve müziğin doğru olduğundan emin olabilirim" dedi.

Diana kendini ayağa kaldırdı. "Şimdi seni odana göndereceğiz, orada dinlenebilir, kitap okuyabilir, çay içebilir ve kek yiyebilirsiniz. Ya da burada kalıp arp udunu ya da piyanofortunu çalışabilirsiniz. Dilediğin en melankolik şarkıları söyleyebilirsiniz, biz de şikayet etmeyiz."

"Eğer yardımı olacaksa," dedi Verity, "mutfak bu akşamki balo için bol miktarda prawlong yapıyor. İsterseniz biraz yiyebilirsiniz."

"Ah, evet, prawlonglar, kalp kırıklığı için mükemmel bir tedavi," dedi Eliza da ayağa kalkarken. "Kulağa cazip gelseler de, kalp kırıklığını silebileceklerinden şüpheliyim."

Nathaniel'in aldatmacalarını aklımdan çıkaracağım." Olsa olsa, Crowder'larda onunla yediği harika özel akşam yemeğini hatırlatırlardı.

Gözleri tekrar yaşardı ve elinin bir hareketiyle onları uzaklaştırdı. Bu kadar saçmalık yeter.

Diana nazık bir sesle, "varsa biraz daha ağlayabilirsin," dedi.

"Teğekkür ederim, ama en azından birkaç yıl yetecek kadar sulama kabına dönüğtüm," dedi Eliza hayıflanarak. "Ve yakında ev partisi var, ikinizin de yardımına ihtiyacınız olduğunu biliyorum, bu yüzden her fırsatta gözyaşlarına boğularak ortalıkta dolaşamam."

"Ev partisi konusunda endişelenme," dedi Verity. "Gerekirse onu da halledebiliriz. Yine de Diana'nın vaftiz töreni yerine bu ay yapmayı kabul etmesine sevindiğimi söylemeliyim. Böylece annem ve babamla birlikte orada olmak zorunda kalmayacağız."

Diana homurdandı. "Ne düşünüyordum bilmiyorum. İki bir ev partisinde mi? Hayal bile edemiyorum." Eliza'yı çabucak kucakladı, hantal yapısıyla bunu başarması hiç de zor değildi. "Mesele şu ki, bugün ne istersen onu yap. Yarın Jocelin konusunda ne yapacağınıza karar vermek için yeterince yakın olacak, sizi temin ederim. Kim bilir? Bu gece hoşlandığı, onun için Charlie'yle savaşımaya hazır ve geçmişini umursamayacak başka bir subayla tanışabilir."

"Charlie'nin onun geçmişini umursadığını sanmıyorum," dedi Verity. "Sadece mükemmel bir vücuda ve güzel bir yüze sahip olmasını seviyor."

Eliza, "Ve dantelin ve sabetayın ne olduğunu da biliyor," diye ekledi. Üçü de güldü.

Kız kardeşleriyle birlikte gülmek çok iyi hissettiriyordu. Nathaniel'le o kadar çok zaman geçirmişti ki -ya da Nathaniel'in ona karşı olan hisleri için endişeleniyordu- Verity ve Diana'nın onun için her zaman ne kadar önemli olacağını unutmuştu.

Keşke kalbindeki yaraları iyileştirmenin bir yolunu bulabilselerdi.

Bölüm 18

Nathaniel, Foxstead Place'deki çalışma odasında masasının başına oturmuş, emlak müdüründen gelen mektupları yanıtlamaya çalışıyordu. Ama aklını işine . Eliza'nın sesindeki acıyı, ihanet çılgılığını duymaya devam ediyordu. Ona yalan söylememeliydi. Nasıl bu kadar aptalca davranabilmişti?

Sonunda ona bu kadar değer vereceğini tahmin etmemişti. Sadece üç gün sonra, sanki bir uzvunu kaybetmiş gibi hissetmeye başlamıştı. Daha da kötüsü, kendi uzvunu kendisi kesmişti, küstahça, aptalca. Bırakın onunkini, kendi acısına neden olmak için bile hiçbir mazereti yoktu.

Tanrı onu korusun. Amberly'de geçirdiği o iki hafta boyunca onu özlemesi, bu yüzden onu özlemesinin yanında hiçbir şeydi. Çünkü ona öyle korkunç bir yalan söylemişti ki, onu asla affedemeyecekti.

"Lord Foxstead?" diye bir ses geldi kapıdan.

Jocelin'i görmek için yukarı baktı. Lanet olsun. Ne zamandır orada duruyordu? "Evet?"

"İyi misin?"

Gözlerini kırptırdı. "Neden sordunuz?"

"Kız kardeşiniz merak etti. Personel endişeli. Ama sorduklarında hep tersliyorsun, o yüzden ... şey ..."

"Seni gönderdiler. Çünkü sana asla kızmayacağımı biliyorlardı."

Gönülsüz bir gülümseme verdi. "Onun gibi bir şey. Endişeliler, hepsi bu. Ben de endişeliyim. Bizimle yemek yemiyorsun, tüm zamanını burada hesap defterleriyle geçiriyorsun, geceleri dışarı çıkmıyorsun ve tüm hesaplara göre yatağa bile gitmiyorsun. Grosvenor Meydanı'na da gitmiyorsun."

Mırıldandığı bir lanetle arkasına yaslandı. "Karmaşık bir durum, hepsi bu." "Yani Eliza'yla olan tartışmanız yüzünden değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Grosvenor Meydanı'ndaki tüm hizmetçiler bunu konuşuyor."

Bu onu ayağa kaldırdı. "Ne diyorlar?"

Omuz silkti. "Kavga ettiğinizi. Sana söyledim." "Ne hakkında tartıştığınızı söylediler mi?"

"Kimse bilmiyor. Neden, önemli mi?"

Gerçeklerden şüphelendiği için mi soruyordu? Ona tartışmalarının kaynağını söylemeliydi. Ama o zaman da bu konunun neden açıldığını söylemesi gerekecekti. Quinn'in gerçeği bildiğini ve şimdi Eliza'nın da bildiğini açıklamak zorunda kalacaktı. Bu Jocelin'i derinden yaralayabilirdi, özellikle de binbaşından bir evlilik teklifi almayı umuyorsa.

Piç kurusu. Nathaniel artık Jocelin'le evlenmesine asla izin vermezdi. "Önemli değil," dedi.

"Eğer bana söylemek istemiyorsan-"

"İstemiyorum." Alt dudağı titrediğinde, hızlı diline lanet etti. "Bu özel bir konu. Eminim anlıyorsunuz."

Başını salladı ama anlamadığı açıktı. Neyse ki Jocelin bu konuda onu sıkıştıracak biri değildi, her ne kadar sebebinden şüphelense de.

Bu yüzden konuşmaya devam etti, ama nedenini sadece Tanrı biliyordu. "Anlaşmazlığa düştüğümüz gün onu görmeye çalıştım. Baloya katıldım."

"Biliyorum. Sen ve kız kardeşin beni aldınız."

"Doğru." Tanrım, apaçık ortada olan bir şeyi söylerken sesi aptal gibi çıkıyordu. "Orada değildi." Neden yoktu? Onu normalde gideceği yerlere bile gitmeyecek kadar kötü mü incitmişti?

Diana ve Verity de oradaydı. Diana onunla konuşacak kadar nazikti ama Eliza'nın nasıl olduğunu sorduğunda, "Ona zaman tanı," demişti. Aslında Eliza'nın Norris tarafından dışarı çıkarılmadan önce ondan istediği son şey de buydu.

yüzden Eliza'nın istediğini yapmıştı. Ama bunu yapmaya daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. İki haftalık bekârlık paniği yüzünden onu kolayca affetmişti. Bunu tekrar bu kadar kolay yapacağından şüpheliydi. Ve ona vereceği cezayı hak ediyordu. Çünkü bunu kendi başına o açmıştı.

"Balo gecesi Verity, Eliza'nın kendini iyi hissetmediğini söyledi," diye itiraf etti Jocelin. "Ama ertesi gün gitmek için kasabadan ayrıldı-" Jocelin'in yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi.

Onun verdiği bilgiye saldırmak için bunu görmezden geldi. "Nereye gitmek için?"

"Sana söyleyemem! Gitmesi hakkında hiçbir şey söyleyemem gerekiyordu. Unutmuşum! Bana gizlilik yemini ettirdiler." Yere yığıldı. "Bir şey söylediğime inanamıyorum."

"Hiçbir şey söylemedin," diye çıkıştı. "Tek söylediğin onun şehri terk ettiğiydi, lanet !" Kadın irkildiğinde, adam kendini sakinleşmeye zorladı.

sesini kontrol ediyordu. "Bunun bana hiçbir faydası olmadığını görüyorsunuzdur. En azından *nereye* gittiğini söyleyemez misiniz?"

"Yapmayacağıma yemin ettim." Jocelin alt dudağını çiğnedi. "Lütfen beni zorlama. Onlar benim arkadaşlarım."

Ve o artık onların değildi. Artık onların değildi. Masaya vurmak istedi ama bu Jocelin'i *gerçekten* telaşlandıracaktı ve Jocelin'in zaten üzgün olduğu belliydi. Ayrıca, Jocelin'e zorbalık ederek istediğini elde ettiyse, Eliza'yı kaybetmeyi hak etmişti.

En azından şehri terk etmesi, neden onu ziyarete gelmediğini ya da ona bir mesaj göndermediğini açıklıyordu. Şu anda bile bir mektup postada olabilirdi. "Sorun değil, sevgili kızım. Belli ki zamana ve mesafeye ihtiyacı vardı ve ben ... bunu ona vermemeliyim."

Bu onu çıldırtsa bile, ki çıldırtıyordu. Sabırlı bir adam değildi.

Eliza'nın iki hafta boyunca tek kelime etmeden gittiğinde neler hissetmiş olabileceğini şimdi anlıyordu. *Bok* gibi. Gözlerini kapatarak şakaklarını ovuşturdu.

Jocelin rahatlamış bir nefes verdi. "Demek anlıyorsun. Şükürler olsun."

Anladınız mı? Pek sayılmaz. Bir haftadan kısa bir süre önce, rüyalarının kadınına kollarına almıştı ve şimdi onu uzaklaştırdı.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mıydı?" diye sordu, tek istediği Jocelin'i çalışma odasından çıkarmaktı, böylece Eliza'yı nasıl bulacağını bulmaya çalışabilecekti. Bir ordu yüzbaşı olarak yeteneklerini iyi kullanmalıydı. Çok fazla yere gitmiş olamazdı.

"Madem sordun. Sanırım Charlie evlenme teklif edecek. Ve eğer kabul ederse, ben de kabul edeceğim."

Lanet olsun, lanet olsun! İşler daha da kötüleşebilir miydi? "Peki Jimmy konusunda ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Charlie teklif edene kadar onunla bu konuda konuşamam." Yüzünde umutlu bir ifade belirdi. "Seninle konuştu mu? Benim vasım olduğun için mi?"

"Henüz değil." Ve bunu yaptığında -eğer yaparsa- Nathaniel, Jocelin'in geçmişiyile ilgili gerçeği ortaya çıkarıp çıkarmayacağına karar vermek zorunda kalacaktı.

Ama Jocelin'e teklif ederse Charlie'ye gerçeği söylemek zorundasın. Bilmeden onunla evlenemez!

Eliza haklıydı. Çok endişe verici bir nokta. "Onu sadece birkaç haftadır tanıyor olman seni rahatsız etmiyor mu, Jocelin?"

"Pek sayılmaz. Daha az tanıdıklarıyla evlenen kadınlar tanıyorum. Olur böyle şeyler."

"Doğru. Ama bu onu akıllıca yapmaz."

"Akıllı olmak için zamanım yok. Eğer teklif ederse, bu çok yakında olacak. Alay iki hafta içinde sahile doğru yola çıkacak. Teklifini kabul edecek misin?"

İç çekti. "Sorularıma nasıl cevap vereceğine bağlı." Kadın yutkundu. "Ona *çok* sert , değil mi?"

Kızın yüzündeki özleme bir kez baktı ve onu hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğini anladı. Kendisini bir daha asla önemsemeyecek birini önemsemenin nasıl bir şey olduğunu bildiği halde bunu nasıl yapabilirdi? Ve o olmasaydı asla tanışamayacağı Sam, onun masumiyetini elinden aldığına göre, Nathaniel'in ona mutluluğa ulaşması için yardım etmesi, bu mutluluğu kocasıyla birlikte davulun peşinden giderek heba etmesi anlamına gelse bile, adil olan tek şeydi.

Yine de Jimmy'nin güvende kalmasını sağlamak için elinden geleni yapacaktı. Ordu içinde hâlâ bağlantıları vardı. Belki Charlie için daha güvenli bir görev bulabilirdi.

"Lord Foxstead?"

Doğru ya. Ona bir soru sormuştu. "Adil olmaya çalışacağım. Söz verebileceğim tek şey bu. Zaten Teğmen Crowder hakkında çok fazla varsayımda bulunuyor olabiliriz, bu yüzden sorun çıkarmanın bir anlamı yok."

Bu onu pek rahatlatmadı ama yine de başını salladı ve ayağa kalktı. "Grosvenor Meydanı'na gitmem gerekiyor. Gelecek haftaki ev partisi için hazırlanmalarına yardım edeceğim. Yine de gidiyoruz, değil mi - ben, sen ve Leydi Osborne?"

"Elbette. Bildiğim kadarıyla Geoffrey hâlâ benim en yakın arkadaşım. Eliza ve ben kavga ettik diye bu durum değişecek gibi görünmüyor."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Katılacağımızı umuyordum. Charlie Richmond'da ailesiyle birlikte kaldığı için beni ziyaret etmesi kolay olacak."

"Ah, evet, ev partisinin Geoffrey'nin Richmond Park'taki av köşkünde olduğunu unutmuşum. Beklenenden daha büyük bir yer. Hoşunuza gidecektir."

Ona sinsi bir bakış fırlattı. "Ve Eliza'nın da orada olacağından eminim."

Bunun sonuçları kafasına dank edince gözlerini kırıştırdı. Eliza orada olacaktı! Ve o da orada olacaktı. Jocelin kapıdan dışarı fırlarken, aklına ev partisi sırasında Eliza'ya kur yapabileceği geldi. Yine ne zamandı?

Masasının üzerindeki kâğıtları karıştırarak davetiyeyi buldu ve pencereden süzülen güneşe doğru tuttu. Evet, dört gün içinde. Bu süre ona duygularını gözden geçirmesi için yeterli olacaktı. Ve onu peşinden koşarken çok agresif olmakla suçlayamazdı. Hepsi davetliydi. Olabildiğince doğal olacaktı.

Ellerini başının arkasında kavuşturdu ve bu büyük olayı düşünmek için arkasına yaslandı. Bu kez ne pahasına olursa olsun onu kazanacaktı. Çünkü hayatında Eliza olmadan daha fazla yaşamaya dayanamayacağını düşünmeye başlamıştı.

* * *

İki gün daha geçti ve Nathaniel iki gün daha bekleyip bekleyemeyeceğini merak etmeye başladı. Eliza'nın nerede olduğunu bulabilirse, buna gerek kalmayacaktı. Ama Grosvenor Meydanı'nda Eliza'nın nerede olduğunu sormuş ve bu yüzden Norris tarafından içeri alınmamıştı. Eliza, Jocelin'e eşlik ettiği etkinliklerin hiçbirinde görünmemişti ve kız kardeşleri de nereye gittiğini söylemeyi reddetmişlerdi.

Hatta onun bir ara eve döneceğini düşünerek evin dışında aşık bir aptal gibi beklemişti. Ama hayır, dönmemişti. Artık ev partisine kadar beklemekten *başka* çaresi yoktu.

Bu yüzden, Eliza'nın onu kapı dışarı etmesinden beş gün sonra, uşağı Geoffrey'nin kendisini çağırmak için orada olduğunu söylediğinde, morali hemen düzeldi.

"Mükemmel," dedi Nathaniel. "Onu misafir odasına götürün. Birazdan orada olacağım."

Geoffrey muhtemelen Eliza'nın tam olarak nereye gittiğini biliyordu. Kahretsin, Nathaniel bunu daha önce düşünmeliydi. Şansının yaver gitmediğinden emin olmak için bir an durdu. Sonra misafir odasına yöneldi.

Ama içeri girdiğinde arkadaşının odanın içinde dönüp durduğunu, döndükçe kaşlarının daha da çatıldığını görünce şaşırdı.

"Tanrım, Geoffrey, *o kadar* uzun sürmedi." Nathaniel konyağını sakladığı yere doğru yürüdü. Kendisi için bir bardak doldururken, "Sana da biraz doldurayım mı?" diye sordu.

"Tanrı aşkına, ben sabahları konyak içmem." Geoffrey onun bakışlarına karşılık vermedi. "Ve ben ... burada uzun süre kalmayacağım zaten. Aslında, dostluğumuz olmasaydı, bunu bir mektupla yazardım. Ama bunun özellikle zevksiz olacağını düşündüm."

Bu Nathaniel'in kısa kesmesine neden oldu. "*Ne* 'özellikle zevksiz' olur ve ne zamandan beri böyle şeyleri önemsiyorsun?"

Geoffrey kendini toparlayarak kırılgan bir ses tonuyla, "Ben bir beyefendiyim, efendim," dedi.

"O kadar ileri gitmezdim ama ..." Geoffrey glmeyince Nathaniel adamın aklında ciddi bir Şey olduğunu anladı. "yleyse bana mektupta ne yazmak istediğini söyle." Nathaniel konyaağını yudumlarken Geoffrey'ye çay ya da kahve isteyip istemeyeceğini düşündü.

"Korkarım Greenwood Lodge'daki ev partimize yaptėım daveti iptal etmek zorundayım."

Nathaniel ona baktı, kalbi dondu. "Ne demek istiyorsun?"

"Diana ve Verity, Eliza'yla bu kadar yakın bir yerde bulunmanızın onu rahatsız edeceğini düŐünüyorlar."

"yle, değil mi?" Brendisinin geri kalanını devirdi ve kadehi büyük bir gürültüyle yere bıraktı. "Peki o da onlarla aynı fikirde mi?"

"Sylemediler. Onunla ben de konuŐmadım."

Sözde arkadaşına doğru yürürken öfkesi yükseldi. "Şunu açıklığa kavuŐturalım. Eliza'nın bu konuda hissettiğini bile bilmediğin halde, karının ve kız kardeşinin isteklerini, seni n tanıdığından daha uzun süredir tanıyan arkadaşınınkinden üstün tutuyorsun!"

Geoffrey kaşlarını çattı. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme." Kravatını ekiŐtirdi. "Bir ev partisine katılmaktan kurtulduğuna sevineceğini sanıyorum. Ne kadar sıkıcı olduklarını bilirsin."

"Eliza'yı beş gündür görmediğimi biliyorum ve ben de sayıyordum-" Geoffrey'ye ters ters baktı. "Eğer katılmamamı istiyorsan, bunu bana kendisinin söylemesini sağlamalısın."

"Diana?"

"Hayır, Tanrı aşkına. *Eliza*. Beni orada istemiyorsa, gelmem. Ama o söyleyene kadar ..."

"Nathaniel," dedi Geoffrey usulca. "Eminim ondan bunu istemezsin. Kalbi kırılıyor. Ona yalan söyledin, çok önemli bilgileri ondan sakladın. Onu daha fazla acı çekmekten kurtarmaya çalışıyorlar."

Nathaniel safra yuttu. "O halde Jocelin hakkındaki gerçekler de dahil olmak üzere her Şeyi biliyorsun sanırım."

Geoffrey içini çekti. "Evet. Ve Jimmy'nin gerçek babası hakkında. Bay Jimmy ile hiç tanışmadım.

Pierce kendimi, ama-"

"Eliza için her açıdan yanlış biriydi." Hayal kırıklığı adımlarını aėırlaŐtırarak konyak bardağını bıraktığı yere geri döndü. Kendine biraz daha doldurduktan sonra yavaşça birkaç yudum aldı. "Ancak Jocelin'i baştan çıkardığını öğrendikten sonra onun sandığımdan daha alçak biri olduğunu anladım.

düşündüm." Bir an tereddüt etti. "Sen . . . kimseye Jocelin'den bahsetmeyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki hayır! Ağzımı sıkı tutabilirim."

"Evlatlığımı güvende tutmak zorundaydım. Çünkü Jimmy'nin bir piç olduğu duyulursa, Jocelin mahvolur ve çocuk boynunda bir taşla büyür."

"Sanırım öyle." Geoffrey onun yüzünü inceledi. "Ama sen Eliza'nın sana olan duygularından çok Jocelin ve Jimmy'nin gelecekteki beklentileriyle ilgileniyor gibisin."

"Eliza sana böyle mi söyledi?"

Geoffrey isteksizce başını salladı. "Nedenini açıklamayacağını söylüyor. Bunun sadece Jocelin'in vasisi olmanla ilgili olduğunu iddia ettiğini söylüyor."

"Öyle." Geoffrey bile *bu* konudaki gerçeği bilemezdi. "İnan bana," diye devam etti, "Eliza'nın duygularını da hep göz önünde bulundurdum. Sence kocasının on yedi yaşımda bir kızla birlikte olduğunu öğrense ne hissederdi?"

"Yaralı olduğunu tahmin ediyorum. Ama ona söylememenizin nedeni bu değildi. Gerçeğin ona ne yapabileceğini düşünmeden, Jocelin'i bilerek kapısına getirdiğini bilmesini engellemeye çalışıyordun."

"Gerçeği *öğreneceğini* hiç düşünmemiştim, lanet olsun!" Kıllarla kaplı çenesini ovuşturdu. Bütün gece ayaktaydı. Tıraş olması ve banyo yapması gerekiyordu. Ama Eliza olmadan bunların ne önemi vardı ki? "Ve ona bu kadar değer vereceğimi beklemiyordum."

Geoffrey sanki anlamış gibi, "Ah," dedi.

"Neden lanet olası ev partisine gelmek istediğimi sanıyorsun?" Nathaniel tersledi. "Böylece kendimi affettirebilirim. Böyle bir şey yapamadım çünkü kimse *bana onun nerede olduğunu söylemiyor!*"

Geoffrey gözlerini kırıştırdı. "Bildiğini sanıyordum. Greenwood Lodge'da ev partisi için hazırlık yapıyor."

Nathaniel içinden küfrederek şömineye doğru yürüdü. Bu çok mantıklıydı. Bunu kendisinin de fark etmesi gerekirdi. Greenwood'un mülklerinden birinde kalmaya gitmiş olabileceğini düşünmüştü ama bunun ya Yorkshire'daki Greenwood Kalesi ya da Hyde Park yakınlarındaki malikâne olacağını varsaymıştı. Richmond'daki köşk aklına gelmemişti.

Nathaniel gözlerini ateşe dikti. "Acı çeken tek kişi o değil, biliyorsun."

"Korkunç görünüyorsun, itiraf ediyorum."

Geoffrey'e kötü bir bakış atan Nathaniel, "Onu incitmek gibi bir de yoktu. Aslında, bundan önce ona gerçeği söylemememin bir nedeni de buydu. Merhum kocasının hatırasını çiğnemek istemedim."

"Sanırım bunu kendi başına yaptı. Doğrusu, onun için bu kadar yas tuttuğu izlenimine hiç kapılmamıştım."

"Eliza'mız karmaşık bir kadın. Tanıdığını sandığı adamın yasını tuttu, gerçekte tanıdığı adamın değil."

"Aslında bu, onu sadece 'önemseyen' bir adam için oldukça zekice bir gözlem." Geoffrey ona dik dik baktı. "Onu seviyor musun?"

Günlerdir bu sorunun etrafında dans ediyordu. "Ben nereden bileyim?" dedi kısık sesle. "Ben hiç aşık olmadım, bir kez bile. Bunu nasıl anlayabilirim ki?"

Geoffrey omuz silkti. "Aslında oldukça basit. Eğer onu seviyorsan, onun için savaşacaksın. Ona her şeyi anlatır ve onun ihtiyaçlarını kendininkilerin üstünde tutarsın. Eğer onu sevmiyorsan, sevmezsin."

"Bu çok saçma. Söz konusu olan başka meseleler de var. Görüldüğü kadar basit değil."

"Ah, ama öyle. O da bunu biliyor. Eğer bu bir testse, *iyi* bir evliliğe hazır olduğundan emin olmak için seni test ediyor. Onunla evlenmek istediğini varsayarsak tabii."

"İstiyorum." Bu sözleri söylediği anda doğru olduğunu anlamıştı. Bir metres istemiyordu. Bir eş, bir ortak, bir yoldaş istiyordu. *Eliza'yı* istiyordu.

Geoffrey devam etti. "Çünkü Eliza'nın zaten kocasının sır sakladığı bir evliliği vardı ve kocasının neden durup dururken kalkıp orduya katıldığını bile bilmediği düşünülürse, muhtemelen bir taneden daha fazlası."

"Sana nedenini söyledi mi?"

"Hayır. Ama bunun onun için bir endişe kaynağı olduğunu biliyorum. Ailesinin durumu göz önüne alındığında bunun bir önemi yok. Anne babasının evliliği ona kötü bir evliliğin ne olduğuna dair bir fikir vermiş. Yani bir süredir kötü evliliklerin neye benzediğine dair iki farklı bakış açısı var. Ve şu anda sizinkinin de öyle görüneceğini düşünüyor. Ona bunun başka bir şeye benzeyeceğini, daha önce hiç deneyimlemediği bir şeye benzeyeceğini göstermelisiniz - ikinizin de gerçek benliklerinizle ilgili her şeyi birbirinize anlattığınız gerçek sevgi ve ortaklık."

"Evet ama o beni görmezken bunu nasıl yapacağım?" dedi.

Geoffrey çenesini kaşıdı, sonra ona uzun uzun baktı. "Sana benden duymadığın bir şey söyleyeceğim, anlıyor musun? Çünkü Diana bunu sana söylediğimi öğrenirse beni mahveder."

"Söz veriyorum," dedi Nathaniel.

"Eliza bu öğleden sonra Grosvenor Meydanı'na dönüyor. Ev partisine hazırlanabilmek için kendine ait bir güne ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Yarından sonraki gün başlıyor, değil mi?"

Geoffrey, "Sen gelemezsin," dedi.

"Merak etme, mesajı aldım." Ama o zamana kadar bunun bir önemi kalmayacaktı. Çünkü artık Eliza'nın bugün tam olarak nerede olacağını bildiğine göre, ona kur yapabilirdi.

Eğer onu içeri alırsa. Eğer onunla konuşursa.

"Gitmem gerekiyor," dedi Geoffrey. "Ama Eliza'dan başka bir şeyin sana teslim edilmesini istiyorsan-"

"Hayır, gereğinden fazlasını yaptın." Çünkü şimdi Eliza'yı yeniden kazanmak için bir şansı vardı. "Devam et, anlıyorum. Ve yemin ederim ev partisine gelmeyeceğim."

Geoffrey gider gitmez konyağının geri kalanını şömineye attı ve uşağını aramaya koyuldu.

Sonra emirler yağdırmaya başladı. "Uşaklardan biri bana kahve getirsin, hem de bolca. Sonra uşağıma en güzel gece kıyafetlerimi hazırlamasını söyle. Tıraş ve banyoya ihtiyacım olacağını da söyleyin."

Banyoda, kutsal mekânı en iyi nasıl istila edebileceğini düşünmeye başlayacaktı. Bir yolu olmalı. Gerçi bir yol bulmak için fazla zamanı yoktu.

Kız kardeşini gördü. "Jocelin nerede?" Genç kadın Eliza'nın Grosvenor Meydanı'na tam olarak ne zaman geleceğini biliyor olabilirdi. Ziyaretini, Eliza oraya vardığında *kendisi* de oraya varacak şekilde ayarlaması gerekebilirdi. İçeri girmesinin tek yolu bu olabilirdi.

Tess ona tuhaf tuhaf baktı. "Charlie Crowder'ın arabasıyla alışverişe gitti. Bildiğini sanıyordum. Onayladığını sanıyordum."

"Neden herkes her şeyi bildiğimi sanıyor, oysa bilmediğim çok açık?" diye homurdandı.

"O bir dul, biliyorsun. Ve dul kadınların, hatta genç olanların bile, talipleriyle birlikte açık arabalara binmesi gayet normaldir."

"Tabii ki."

Bunun moralini bozmasına izin vermeyecekti. Eliza'yı görecekti. Sonunda. Ona evlenme teklif edecek ve aşık olduğundan daha iyi bir koca olacağına söz verecekti.

Zihni karmakarışık bir halde merdivenlere yöneldi. Lanet olsun. Bu Eliza'ya Jocelin hakkındaki tüm gerçeği anlatmaya niyetli olduğu anlamına mı geliyordu?

Başka ne seçeneği vardı ki? Ona söylemezse evlilik teklifini asla kabul etmezdi ve etmemesi akıllıca olurdu. Çünkü sırrı saklaması için ona güvenemezse, kime güvenebilirdi ki?

Yine de en azından davasını anlatmak için eve girmesine izin vermesini sağlayacak bir yol bulmalıydı. Hatalarından ders aldığı için yatak odasının penceresinin kilidini açık tutacağı da şüpheliydi.

Geriye ne kaldı? Mücevher mi? Hayır. Mücevherlerin etkileyeceği türden bir kadın gibi gelmemişti ona. Her halükarda, onu reddetmek için bile olsa kapıyı açmaya zorlayan bir şey olmalıydı. Çiçek mi? Hayır. Norris'in ondan alıp ona vereceği bir şey olamazdı. Ayrıca, Norris ona son kez çiçek verdiğinde, Norris ona, eğer gerçekten affını satın almak istiyorsa ...

İşte bu kadar!

Hızlıca arkasını dönerek kapıdan çıktı ve Geoffrey'nin arabasına bindiğini görünce rahatlayarak merdivenlerden indi.

"Geoffrey!" diye bağırdı arkadaşının yanına koşarken. "Nereden bir orkestra kiralayabileceğimi biliyor musun?"

Bölüm 19

Eliza evinin merdivenlerini tek başına tırmandı, damada göre kız kardeşlerinden hiçbiri orada olmadığı için gülünç derecede mutluydu. Olmamaları gerekiyordu ama son birkaç gündür onu şımartıyorlardı, bu yüzden onlara hak vermiyordu. Onların şımartması sinirlerini bozmaya başlamıştı. İnsanların üzerine titreyen kişi olmaya alışkındı, tam tersi değil.

Ayrıca ayrılmadan önce Binbaşı Quinn'le son kez görüştüğü için de mutluydu. Jocelin'in geçmişi hakkında sessiz kalacağına söz vermişti ama sadece Eliza'nın iyiliği için. Bunu söyledikten sonra Eliza yarı yarıya onun kendisine teklifte bulunacağından korkmuştu ama neyse ki böyle bir şey söylememişti. Sadece kısa bir süre sonra Yarımada'ya döneceğini ve ona yazmasına izin vermesini umduğunu söylemişti. Elbette yazabileceğini söylemişti. Ne de olsa onun kuzeniydi.

Eve girdiğinde Norris pelerinini almak için yaklaştı. "Bilmeniz gerektiğini düşündüm, madam, Lord Foxstead nereye gittiğinizi öğrenmek için iki kez buraya geldi."

Kalbi yerinden fırladı. Şimdi bile, olanlardan sonra bile. Aptal kalbi. "Ne dedin sen?"

"İçeri girmesini reddettim ve ona hiçbir şey söylemedim elbette."

En azından bu, Nathaniel'in onu Richmond'da görmeye neden teşebbüs etmediğini açıklıyordu. Bunu istemediğinden değil. Gerçekten istememişti.

Yalancı. "Çok iyiydin Norris, yine de nerede olduğumu söyleyebilirdin. Onunla ilgilenirdim."

"Düşes yapmamamı söyledi." Daha fazla şımartma. Tabii ki.

Ama Diana'nın evindeki parti başladığında Nathaniel'le uğraşmak zorunda kalacaktı. O zaman olmasa bile, eninde sonunda. Ondan sonsuza kadar kaçamazdı. Sadece ona ne söyleyeceğinden emin değildi. *Sana aşık olduğumu mu? Karın mı olmak istiyorum? Ya da daha doğrusu, bana karşı tamamen dürüst olmadığın sürece karın olmak istemiyorum,* ki bu doğrudu.

Ama ya olamazsa? O zaman ne olacaktı? Onunla birlikte olmayı umutsuzca istiyordu ama hayatındaki en önemli şeyleri ona söylemeyi reddetmesinden kaynaklanan kalp kırıklıklarına daha fazla katlanabileceğinden de emin değildi. Aşk her zaman yeterli değildi. Güven ve doğruluk da önemliydi.

"Çok sinirli olduğunu söylemeliyim," dedi Norris. "Bana rüşvet vermeye bile çalıştı.

Ama size hiçbir zaman para için ihanet etmem. Hiçbiriniz için."

Kadın ona gülümsedi. "Çünkü sen iyi bir adamsın Norris. Seni işe almak verdiğim en akıllıca karardı."

"Teşekkür ederim, madam. Yardımcı olabildiğime sevindim." Sözler her zamanki gibi sert ve resmiydi ama Norris'in kulakları iltifattan duyduğu memnuniyeti belli ediyordu, çünkü oldukça pembeleşmişlerdi. "Bu arada Bayan March ve Teğmen Crowder'ın sizi salonda beklediklerini de söylemeliyim."

Bu ilginçti. "Teşekkür ederim Norris." Yorgun olduğu halde hemen merdivenlere yöneldi. Jocelin'i, kadının Samuel'le olan bağlantısı hakkındaki gerçeği öğrendiğinden beri görmemişti. Aslında Greenwood Lodge'a kaçmasının bir nedeni de buydu. Jocelin'den uzak durmasını sağlamıştı.

Ama şimdi, salona girdiğinde, genç kadının rahmetli kocasıyla yatmış olmasının artık umurunda olmadığını fark etti. Jocelin'in kendisine bir iyilik yaptığını, evlilik sorunlarının Samuel'in kapısına bırakılabileceğini ona ilk ve son kez gösterdiğini düşünmek için beş günü vardı.

En azından çoğunlukla. Onu koca olarak seçen kendisi olmuştu. Bu sefer doğru adamı seçmek için kendine güvenmeye cesaret edebilir miydi? İlk evliliği gibi bir evlilik istemiyordu. Ne de ailesininki gibi bir evlilik.

Bir kez olsun üniforma giymemiş olan Charlie onu görür görmez ayağa fırladı ve Jocelin de onu takip etti.

"Ah, lütfen," dedi Eliza, elini ikisinin de oturduğu kanepeye doğru uzatarak. "Biliyorsun, benimle tören yapmana gerek yok."

Jocelin ona solgun bir gülümseme fırlattı. "Lord Hazretleri'yle tartıştığınızı duydum ve ne yüzünden tartıştığınızdan emin değildim, bu yüzden haddimi aşmak istemedim."

"Sana gerçekten nedenini söylemedi mi?"

Eliza sordu. "Bunun özel olduğunu söyledi," dedi Jocelin.

"Gerçekten de öyleydi," dedi Eliza, bununla da uğraşmak zorunda kalmadığı için rahatlamıştı. "Lütfen, oturun."

Hepsi yerlerine oturdu.

"Bu ziyareti neye borçluyum?" Eliza sordu.

"Şey," diye başladı Charlie, "Jocelin'e gelinim olmasını teklif ettim ve o da kabul etti."

"İkinizi de tebrik ederim." Eliza, Jocelin'in eğlenceli ve çok ciddi olmayan bir adam seçmiş olmasından dolayı rahatlamıştı.

Ah canım, bu Eliza'nın Charlie'ye Jocelin hakkındaki gerçeği söyleyerek onun cesaretini sınaması gerektiği anlamına geliyordu. Ama bunu istemiyordu.

"Yani," diye devam etti Charlie, "senin ve kız kardeşlerinin önümüzdeki hafta içinde, ben görev yerime gitmeden önce burada küçük bir tören yapmak isteyebileceğinizi umuyorduk."

Aklından birçok soru geçti ama o sadece bir tanesiyle başladı. "Bunu Foxstead Place'de yapmanız daha uygun olmaz mıydı? Ne de olsa Lord Foxstead Jocelin'in vasisi."

"Evet," dedi Jocelin, "ama ... şey ... Charlie henüz konttan benimle evlenmek istediğini söylemedi ve reddetme ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istiyoruz."

"Neden reddetsin ki?"

"Bilmiyorum," dedi Jocelin. "Bir askerle evlenmemi onaylamıyor gibi görünüyor."

Çünkü Nathaniel, Jocelin'in Jimmy'yi savaşa götürmesini istemiyordu. Ama Charlie sanki yalnız gidecekmiş gibi konuşmuştu. Ayrıca, Nathaniel'le aralarında geçenleri göz önüne alırsak, Eliza'nın onları planları hakkında daha fazla sorgulamaya hakkı var mıydı?

Jocelin gözlerini ellerine dikti. "Ancak bu konuyu onunla konuşmadan önce sana söylemem gereken bir şey var. Sana uzun zaman önce söylemem gereken bir şey. Sen ve kız kardeşlerin bana bu kadar iyi davrandığınıza göre, Jimmy'nin babası hakkındaki gerçeği size söylememin adil olacağını düşünüyorum."

Eliza gözlerini kırıştırdı, merakı artmıştı. Kadın gerçekten de ona Samuel'den bahsetmek mi istiyordu? Hem de müstakbel kocasının önünde? Kesinlikle hayır.

"Eğer konu Bay March'sa-" diye söze başladı Jocelin'i kırmamak için. "Bay March diye biri yok," dedi Jocelin.

Charlie'nin yüzündeki sevgi dolu endişe ifadesine bakınca Eliza onun gerçeği zaten bildiğini anladı. "Yani bu Samuel'le ilgili."

İrkildikleri her hallerinden belli olan Jocelin ve Charlie karşılıklı bakıştılar. Sonra Jocelin titreyen bir sesle, "Biliyor musun?" dedi.

"Evet." Ve Jocelin'e Binbaşı Quinn'in önemsiz ifşaatlarından kesinlikle bahsetmeyecekti. "Nathaniel bana söyledi. Gerçekten de bu yüzden tartışmıştık. -Benden bu kadar uzun süre saklamış olması."

"Ohh," dedi Jocelin biraz endişeli görünerek. "Bu, geçen hafta neden bu kadar tuhaf davrandığınızı açıklıyor."

Eliza ona baktı. "Ne açıdan garip?"

"Herkes surat asıyor ve hırlıyor. Jimmy bile ondan uzak duruyor ve Jimmy ona *bayılıyor*."

"Nathaniel Jimmy'ye bayılıyor," dedi Eliza.

"Öyle." Jocelin yutkundu. "Jimmy de sana çok düşkün, biliyorsun."

Eliza gülümsemesini gizleyemedi. "Bu çok adil çünkü ben onu. Çok tatlı bir çocuk."

Jocelin onun gözlerine bakmadı. "Rahmetli kocanızın benimle olan oğlu olmasına rağmen mi? Ve bir piç olmasına rağmen mi?"

"Jimmy babasının kim olduğunu bilemez," dedi Eliza yumuşak bir sesle. "Hiçbir ilgisi olmayan bir doğum kazası yüzünden onu küçümsemek pek adil olmaz."

Bunun üzerine Jocelin gözyaşlarına boğuldu. "Oh, Bayan Pierce... çok iyisiniz! Samuel'i dinlediğim için çok utanıyorum. Samuel'i dinlediğim için."

İşin tuhafı, Jocelin'in ağladığını görmek bile Eliza'yı üzüyordu. Evet, kız kocasının metresi ya da ... ya da başka *bir şey* olmuştu, ama ... "Sorun değil, Jocelin, onun için kim olduğunu kabullenmem için neredeyse bir hafta geçti."

"Her şey yolunda *değil*," diye hıçkırdı Jocelin. "Samuel senin hakkında çok kötü şeyler söyledi-"

Eliza hâlâ ağzı açık ona bakarken Charlie, "Belki de bundan bahsetmemelisin, aşkım," dedi. Charlie Eliza'ya özür dileyen bir bakış attı. "Onu bağışlayın, biraz bunalmış durumda."

"Hayır, Charlie, söylemek zorundayım!" Jocelin mendilini çıkararak burnunu ve gözlerini özenle kuruladı. "Samuel'in bana söylediklerinin hiçbiri doğru değildi! Sen zerre kadar soğuk ya da duygusuz değilsin. Ben de ona inanacak kadar küçük bir aptaldım. Bunu nasıl yapabildim?"

"Gençtin canım," dedi Eliza, Jocelin'in aşağılayıcı olduğunu fark etmediği bu söze başka nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

"Bu bir mazeret değil. Sen tanıdığım en nazık, en tatlı kadınsın," dedi Jocelin gözyaşları arasında, "ve sana acı çektirdiğim için kendimi *çok kötü* hissediyorum. Keşke ... Keşke ... geri dönebilseydim ve ... seni takdir etmediği için ona ağzının payını verebilseydim!"

Bu Eliza'nın kesinlikle onayladığı bir duyguydu. "Keşke geri dönüp ben de aynısını yapabilseydim. Ama evlendiğimde ben de gençtim ve kimse bana kocama karşı çıkmamın iyi olacağını öğretmemişti."

Bu düşünce onu topuklarının üzerine düşürdü. Bu doğrudu. Annesi hiçbir zaman babasına karşı çıkmamıştı, doğrudan değil. Bunun yerine, daha fazla dayanamadığında kaçıp gitmişti. Babası da Samuel gibi, düzenli olarak yaptığı şeyler için onu suçlamıştı.

Böylece, evliliklerinin bağında Samuel her fırsatta onunla tartıştığında, Eliza düğündüklerini söylememeyi, kocasının başka kadınlara gitmesi riskini göze almamayı ... yalan söylediğinde ona karşılık çıkmamayı öğrenmişti. Kendini yeniden bulması için Samuel'in savaşa kaçması *gerekmişti* ve bulmuştu da. Şimdi Jocelin'i ona ne kadar ilerlediğini gösterdiği için nasıl suçlayabilirdi ki?

Nathaniel birkaç hafta önce ne demişti? *Eski Eliza'yı severdim, ama yenisini daha çok seviyorum, aklından geçeni söyleyen, kimsenin onu itip kakmasına izin vermeyen Eliza'yı.*

Ona ne kadar ilerlediğini gösteren tek kişi Jocelin değildi. "Lütfen, Eliza," dedi Jocelin, "benim aptallığının seni Lord Hazretleriyle evlenmek. O seni seviyor."

Bakışlarını Jocelin'e dikti. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Şey ... hayır, ama bildiğini söyleyebilirim."

"Seni seven erkekler sana yalan söylemez," dedi Eliza. En azından Samuel ona *bu* dersi vermişti.

"Ama... ama bunu beni korumak için yaptı, biliyorsun. Gerçeğin ortaya çıkmasından ve Jimmy ile benim mahvolmamızdan korkuyordu."

"Ve gerçeği açıklayacağıma mı inanıyordu?" Kadının boğazı düğümlendi. "Bu onun benim hakkımdaki düşünceleri hakkında pek de iyi şeyler söylemiyor."

"Hayır, hayır, bunu kötü bir şekilde söylüyorum. Eğer beni savunursanız, gerçek bir şekilde ortaya çıksa bile kimsenin toplum içinde olma hakkımı sorgulamayacağını düşündü. Ve sanırım Samuel'le olan bağlantımı bilmezseniz beni savunmanızın daha kolay olacağını düşündü."

Eliza içini çekti. "Evet, bana bunlardan bazılarını anlattı. Ama başarılı olmanızın onun için neden bu kadar önemli olduğunu söylemedi. Yani, babanla yakın olduğunu biliyorum, ama seni evli görmekteki ısrarı gerçekten de çok yakın bir dostluktan söz ediyor."

"Tuhaf olduğunu kabul ediyorum," dedi Jocelin. "Ama kampa ilk geldiğinde, babam bizi tanıştırdığında bile Lord Foxstead bana karşı nazikti. Diğer erkekler gibi sürekli bana bakmıyor ya da flört etmiyordu. O sadece ... Güzel. Bir amca gibi."

Bu onu duraksattı. Bir keresinde Jocelin'i kız kardeşi, yeğeni ya da kızı gibi görmesi gerektiğini söylemişti. Bir kadın akrabası gibi. Ama bunun nasıl bir ilişki olduğunu anlayamamıştı.

"Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Onun da babam gibi, Charlie gibi kadınlara karşı gerçek bir centilmen olduğunu sanıyordum." İcini çekti ve Charlie'nin elini tekrar kendi elinin içine aldı. "Sonra Kont benim Samuel'den çocuk sahibi olmama çok üzüldüğünde, itiraf etmekten utanıyorum ama bana olan ilgisinin benden hoşlandığı için olduğunu düşündüm..."

"Her akli başında adamın yapacağı gibi," diye araya girdi Charlie.

Jocelin'in yüzü ona gülümserken kesinlikle parlıyordu. Eliza onun adına mutluydu. Ama bu ikisinin aşkını görmek kendi kalbindeki deliği daha da genişletmişti.

"Mesele şu ki," dedi Jocelin Eliza'ya, "bana *hiçbir zaman* sana baktığı gibi bakmadı."

Kız kardeşleri de aynı şeyi söylemişti. Ama ya hepsi sadece görmek istediklerini görüyorlarsa? Tanrı biliyor ya, Samuel'le bunu yeterince yapmıştı.

Tam Jocelin'den detay vermesini isteyecekti ki, çalınan enstrümanların sesi salona yayıldı. *Birkaç* enstrüman. Nefeslileri, davulları, kemanları ve ... bir arpı duyabiliyordu. Birileri meydanda onun bilmediği bir ilişki yaşıyor olabilir miydi?

Charlie ayağa kalktı ve meydana bakan pencereye doğru yürüdü. "Birisi caddenin ortasına bir orkestra koymuş, birkaç arabanın ve atın hareket etmesini engelliyor."

"Şimdi kim neden ..." Birden, 1 Mayıs günü Nathaniel'e o güzel buketi verdikten sonra söylediklerini hatırladı. Kesinlikle hayır. Onun bunu yapabileceğini hayal bile edemiyordu.

Dışarı bakmak için aceleyle pencereye gitti ve tam o sırada Nathaniel, ev partisinde çalması için tuttuğu küçük orkestranın önünde durmaya başladı. "Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum."

"Ne?" Jocelin de pencereye doğru koşarken sordu. "Kim?"

"Gardiyanız, işte o. Birkaç hafta önce ona, affımı kazanmak istiyorsa bana serenat yapması için bir ozan hediye etmesi gerektiğini söyledim. O da bir dahaki sefere bana serenat yapması için koca bir orkestra getireceğini söylemişti."

"Ve o yaptı." Jocelin ona baktı. "Bu çok tatlı!"

Evet, öyleydi, lanet olsun ona. Bir anda kalbini kırmayı ve bir sonraki anda bu kadar tatlı olmayı nasıl başarabiliyordu? Samuel'i tekrar yaşıyordu.

İç çekti. Bu doğru değildi. Nathaniel, hatalı olmasa bile ona asla hatalı düşündürmemişti. Nathaniel onu dinlemişti. Samuel emin olmak için bunu yapacak kadar önemsememişti.

Nathaniel'in yalanları kısmen onun duygularını bağışlama çabalarından - yanlış ve aptalca ama yine de çabalarından- kaynaklanıyordu.

Sonra aşağıdan, derin, güçlü ve korkunç derecede akortsuz bir erkek sesi duyuldu.

Charlie yüzünü buruşturdu. "Lord Hazretleri şarkı söylüyor."

"Ben buna şarkı söylemek demezdim," dedi, yine de onun kurbağa gibi şarkı söylediğini hatırlayarak gülümsemesine engel olamadı. "Daha çok ... caterwauling gibi."

"Sana onun şarkı söyleyemediğini söyleyebilirdim," dedi Jocelin. "Kampta denerdi ve erkekler onunla alay ettiğinde, sırf onları kızdırmak için daha yüksek sesle söylerdi."

"Bu Nathaniel'in yapacağı bir şey gibi görünüyor. Onun bir yanı kesinlikle asi."

Sonra adamın söylediği şarkının daha önce duyduğu bir şarkı olmadığını fark etti. Melodi, kendisinin de bir iki kez söylediği popüler bir baladdı. Ama Nathaniel bunu söylemiyordu, hayır. *Çıkarabildiği* sözler farklıydı. Ve anlaşıldığı kadarıyla ikinci mısraya geçmişti bile. Yine de tüm kelimeleri çıkaramıyordu.

Birdenbire onları duymak onun için çok önemli göründü. Pencereleleri açtı ama burada duyabildiği tek şey komşularının ona sesini kesmesini söyleyen sesleri, nöbetçi için haykırıışları ve bir iki köpeğin havlamasını saymazsak her türlü saçmalıktı. Muhtemelen tam da bunu umuyordu; öyle bir kargaşa çıkaracaktı ki, sırf kendisini ve kız kardeşlerini utançtan kurtarmak için bile olsa onu içeri almak zorunda kalacaktı.

Yine de, her şeye rağmen bir *orquestra* getirmişti. Ve onun ne söylediğini bilmek zorundaydı, aptal herif. Eğer bu, ona gerçekten istediği şeyi vermeden onu içeri almasını sağlamanın kurnazca bir yoluysa, onu her zaman geri kovabilirdi.

Böylece merdivenlere koştu ve adeta uçarak merdivenlerden indi. O aceleyle girişe doğru ilerlerken hizmetkârları ön pencerelerden dışarı bakıyordu. Ama kapıyı açar açmaz, orkestra çalmaya devam etmesine rağmen şarkılar tamamen kesildi.

Sonra Nathaniel basamakların dibinde tek dizinin üzerine çöktü. Ve bu kez yine kötü bir şekilde şarkı söylemeye başladığında, orkestra alçak sesle çaldı

kelimeleri duyabilecek kadar.

*Gece boyunca öpüştükten
sonra sabah ışığında
sana elma yedireyim.*

*Altın saçlarına çiçekler
takayım
Böylece gün boyunca onları
koklayabilirsin.*

*Sana daha önce hiç
söylenmemiş bir şarkı
söyleyeyim
Böylece ışık yok olana
kadar sarılabiliriz.*

*Eğer bunları
yapmama izin
verirsen, seni benim
yaparım. Zamanın
sonuna kadar benim
leydim olacaksın.*

Sonundaki kusurlu kafiyei görmezden gelerek boğazındaki yumruyu yuttu.
"Bu şarkıyı nereden buldun?" diye sordu ona.

"Ben yazdım. En azından sözleri." Arkasındaki orkestrayı işaret etti.
"Müziği onlar sağladı."

"Sen mi yazdın?" dedi kuşkuyla.

"Sana şarkı söyleyemediğimi söylemiştim. Yazamayacağımı hiç söylemedim." Omuz silkti. "Eton'dayken şiir yazmakta usta olduğum bilinirdi." Ayağa kalktı, yüzü ciddileşti. "İçeri gelebilir miyim? Sizinle konuşmak istediğim bir konu var."

Kadın tereddüt edince orkestraya döndü ve devam etmeleri için işaret verdi.

"Pekâlâ," dedi sakın bir sesle, ama kalbi hiç de sakın değildi. "İçeri gelebilirsin. Bir . Grosvenor Meydanı'ndaki herkesin kulaklarını çınlatmadan ve tüm komşularımızın bizden nefret etmesine neden olmadan önce."

Yine de bunu onun için çok kolay hale getirmeyi reddetti. Eğer dramatik girişinden sonra evlenme teklif eder ama ona bilmek istediği tek şeyi söylemezse, o zaman inanılmaz derecede sevimli sözleri bile hiçbir şey ifade etmeyecekti. Çünkü onunla konuşamazsa, ona karşı açık ve dürüst olamazsa, evlilikleri eninde sonunda anne babasının gibi sona erecekti.

Biraz temkinli bir şekilde onu içeriye kadar takip etti, Charlie ve Jocelin'in orada durduğunu görünce durdu. Adamın yüzündeki kan çekildikçe, hak ettiği cevapları almak için mükemmel bir yol bulduğunu fark etti ... ya da adamın bu cevapları ona vermek isteyip istemediğini kesin olarak öğrenecekti.

"Özel olarak konuşabilir miyiz?" diye sordu, delici bakışlarını ona çevirerek. Elini evin içinde ya da dışında kimse tarafından duyulmadan konuşabilecekleri kadar büyük olan yemek odasının girişine doğru salladı.

"Gel, Charlie, Jocelin. Biraz yemek yemek istiyorum. bunun için tanıklar."

Çoktan yemek odasına girmişti ama yüzünde paniğe benzer bir ifadeyle dönüp ona baktı. "Gerek yok-" diye başladı.

"Bu kelimeyi kullanmanız ne kadar tuhaf," dedi genç çifti kapıdan içeri sokarken, içeri girmeden önce ve sonra kapıları arkasından kapatırken. "Bir ay önce buraya geldiğinizden beri yaptığınız her şey Jocelin'e yardım etmek içindi. Gerçekten de, her zaman benim *ihtiyaçlarımdan* çok kendi gözetiminizdekilerin *ihtiyaçlarını* tercih ettiniz."

Ona yavaşça yaklaştı. "Ve bu başlangıçta uygundu. Ama bana değer verdiğini itiraf ettiğinde Eğer şimdi söylediğin herhangi bir şeyi dinlememi istiyorsan, Nathaniel, bir kez olsun benim ihtiyaçlarımı onunkilere tercih etmelisin. Söyle bana, Jocelin'in geleceği senin için neden bu kadar önemliydi ki onun ve Jimmy'nin geleceğini riske atmaktansa benim geleceğimi riske atmayı tercih ediyorsun?"

Bölüm 20

Tanrı yardımcısı olsun ama Eliza, yapacak işleri olduğunda giydiği, kullanışlı sarı elbisesinin içinde bile harika görünüyordu. Nathaniel, Eliza kapıda belirene kadar onu görmeye ne kadar aç olduğunu fark etmemişti, ölmekte olan öğleden sonra güneşinin kırıkları saçlarında altın rengine parlıyordu.

Yanaklarındaki solgunluk ve gözlerindeki şüphe ne kadar acı çektiğini gösterse de, ona hala kesinlikle güzel görünüyordu. Hayatının geri kalanını bu acıyı silerek ve onu mutlu ederek geçirmek istiyordu. Neşeyle kendini onun ayaklarına atacak ve onunla evlenmesi için yalvaracaktı.

Çünkü onu seviyordu. Seviyordu. Onun bastırılmaz kahkahaları, şefkatli nezaketleri, farklı türden öpücükleri olmadan bir hayat düşünemiyordu.

Ama Eliza'nın amansız yüz ifadesine bir bakışı, ona tüm gerçeği şimdi söylemekten kaçınırsa, onunla olan tüm şansını kaybedeceğini söylüyordu. Samuel'in onun hakkında söylediği tek doğru şey buydu; inatçıydı. Tıpkı babası gibi.

Dürüst olmak gerekirse, Nathaniel'in kendisi gibi.

Eğer onun kalbini kazanmak istiyorsa, her şeyi ortaya dökmek zorundaydı. Zaten ona karşı hiç dürüst olmayan bir kocası vardı. Geoffrey'nin de dediği gibi, Nathaniel farklı *olabileceğini* kanıtlamak zorundaydı.

Ve bunu burada kanıtlamak zorundaydı. Jocelin'in de duyabileceği bir yerde. Zaten muhtemelen Jocelin'e uzun zaman önce söylemeliydi. Ancak . . . "Jocelin kalabilir ama Charlie kalamaz," dedi kararlı bir şekilde.

Charlie Jocelin'in elini tuttu. "Evlatlığın benimle evlenmeyi kabul etti, bu yüzden gitmiyorum. Onu ilgilendiren her şey beni de ilgilendirir, efendim."

Lanet olsun. Burada birlikte olmalarının sebebinin bu olduğunu anlaması gerekirdi ama bir kez daha hazırlıksız yakalanmıştı. "Evlenmek için benden izin istemeyi düşünüyor muydun?"

"Öyleydik," dedi Jocelin. "Biz ... um ... Eliza'yla konuştuktan sonra." *Ondan* izin almak için mi? Bu da ne?

"Görünüşe göre Charlie hayali Bay March hakkındaki gerçeği zaten biliyor," diye araya girdi Eliza, sesi biraz yumuşatarak. "Görünüşe göre, Jocelin Charlie'ye onun için teklifte bulunduğunda Charlie'ye bundan bahsetmiş."

Lanet olsun. O gelmeden önce kesinlikle çok şey olmuştu. Yani *bu* neden burada olduklarını. Bu iyi miydi yoksa kötü mü?

Nathaniel gözlerini Charlie'ye . "Ve Jocelin'in ... şey ... olmasına aldırıyorsun."

"Neden umursayayım ki?" Charlie sordu. "Onunla tanıştığımda bana dul olduğu söylenmişti, yani kızarmış, saf bir gelin olmayacağını zaten biliyordum. Onun masumiyetini elinden alan alçağın kocası olmaması benim için pek önemli değil."

"Bu çok geniş görüşlü bir düşünce," dedi Nathaniel. Belli ki Binbaşı Quinn'in paylaşmadığı bir görüştü bu. Tanrı'ya şükür *ki o* göt herifle evlenmek istememişti. Nathaniel adamı dışarı çağırarak zorunda kalacaktı.

"Nasıl başka bir fikre sahip olabilirim ki? Onu seviyorum." Charlie ona öyle bir hayranlıkla bakıyordu ki Nathaniel ondan şüphe edemedi. "O da beni seviyor. Bu yüzden memnunum."

"Ama ben değilim," dedi Eliza kollarını göğsünde kavuşturarak. "Soruma cevap vermeyi düşünüyor musunuz? Yoksa üçünüzü düğün planlarıyla baş başa mı bırakayım?"

Sabırsızlanmaya başlamıştı ve onu gerçekten suçlayamazdı. Ama *ona* bile gerçeği söylemekle büyük bir risk almış . Çünkü onu hâlâ istemiyorsa, yeni bilgilerle onu yok edebilirdi.

Son beş günde seni yok etme şansı vardı ve bunu kullanmadı. Sevdiğin bu kadının bilerek birine zarar verdiğini düşünebiliyor musun?

Hayır, yapamazdı.

"Bazen Nathaniel," diye ekledi, her zamanki gibi yüz ifadesinden onun gergin duygularını okuyarak, "insanlara, özellikle de senin için önemli olanlara güvenmeyi öğrenmelisin. Çünkü bunu yapmazsan, sonunda kendini yapayalnız bulursun."

"Sanırım bunu şimdi daha iyi anlıyorum." Bakışlarını ondan ayırdı. "Jocelin'in geleceğinin benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmek istiyordun." Olası bir tepkiye karşı kendini hazırladı. "Çünkü Jocelin benim kız kardeşim."

Bu açıklamayı şaşırtıcı bir sessizlik karşıladı. Nasıl başa çıkacağını bildiğinden daha uzun süre devam edince endişeyle ekledi, "Aslında üvey kardeşim. Bu da Jimmy'yi benim ... şey ... yapıyor."

"Yarım yeğen mi?" Dedi Charlie, sesini ilk bulan kişi olarak. "Aslında buna ne denir bilmiyorum."

"Sanırım yarı yeğenim, evet," dedi Nathaniel. İki kadın ona bakmaya devam edince, oldukça anlamsız bir şekilde, "Bunu düşünmek için birkaç yılım vardı," dedi.

Eliza yavaşça yemek odasındaki sandalyeye çöktü. Onun bağlantılar kurduğunu, konuşmaları gözden geçirdiğini ve her şeyi anlamaya çalıştığını görebiliyordu.

Ancak Jocelin'in beti benzi atmıştı. "Sen . Annem ve babam demek istiyorsun-"

"Hayır, tatlım, özür dilerim. *Senin* baban ve benim annem olduğunu açıklamalıydım. Sen ve ben aynı babayı paylaşıyoruz. Ve bu Anson annenle tanışmadan çok önce oldu, yani o asla yanlış bir şey yapmadı. Yemin ederim."

"Neden bana *kardeşim* olduğunu daha önce söylemedin?" Jocelin ağlamaklı bir sesle sordu.

Zor kısmı buydu. "Çünkü baban bana yapmamam için yemin ettirdi. Onu farklı görmeni istemedi. O öldükten sonra da onu farklı hatırlamanı istemedim."

Bakışlarını Eliza'ya çevirdi. Hâlâ konuşmamıştı ve şu anda tepkisini gerçekten önemseydiği tek kişi oydu.

Sonra gözlerini onunkilere dikti. "Yani... bana ailenin seni doğurmak için İtalya'ya gittiğini söylediğinde, bu da başka bir yalan mıydı?"

Tanrım, ne kadar çok küçük yalan. Onu asla affetmeyecekti, değil mi? "Tam olarak değil. Yani, İtalya'ya gittiler. Ve sana anlattığım hikâyeye, ben büyürken bana anlattıklarıyla aynıydı. Hayatım boyunca buna inandım. Ta ki Yarımada'ya gitmeden hemen öncesine kadar."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Anneme orduda bir görev almayı düşündüğümü söyledim. Beni vazgeçirmeye çalıştı ve ben buna izin vermeyince, eğer gitmekte ısrar edersem, iyi bir göreve sağlayacak bir generalle tanıştılabileceğini söyledi."

"Babam," diye araya girdi

Jocelin. "Babamız. Evet."

Jocelin kaşlarını çatı. "Yani ilk tanıştığımız andan itibaren üvey kardeşin olduğumu biliyor muydun?"

Başını salladı, ancak bu tartışma şimdiden kontrolden çıkmaya başlamıştı. "Bakın, tüm bunları daha sonra daha ayrıntılı olarak açıklayabilirim, ama önce siz üçünüz bunu kimsenin bilemeyeceğini anlamalı ve kabul etmelisiniz. *Asla*. Tess bile,

Çünkü ona hiç söylemedim ve söylemeyeceğim. Ne de olsa o da benim üvey kardeşim ve annemize yanlış gözle bakmasını istemiyorum. İtalya'da bulunduğumuz süre boyunca büyükannemizle birlikte kaldı ve benim her iki ebeveyninin de çocuğu olduğuma gerçekten inanıyor."

"Ama ... ama *neden* kimse senin kardeşim olduğunu bilmiyor?" Jocelin yalvaran bir ses tonuyla sordu. "Ve ... ve Jimmy'nin amcası da mı?"

Eliza usulca, "Çünkü birine söylersen ve bu duyulursa," dedi, "Nathaniel'in toplumdaki itibarı zedelenir. İnsanlar toplumda kadınların kocalarından olmayan çocuklar doğurmasını hoş görürler ama varisi hoş görmezler. Asla varis olmaz. Böylece insanlar hak etmediğini düşünecekleri bir unvana sahip olacak ve onun hakkında acımasızca dedikodu yapacaklar."

Eliza anladı, Tanrı'ya şükür.

" da kötüsü," diye devam etti, "huysuz kuzeni gibi, önceki kontun babasından kalan mirasın bir kısmını almaları gerektiğini düşünen herkes bu konuyu mahkemede tartışabilir. Muhtemelen kazanamazlar ama mahkeme bittiğinde kardeşin, sen ve Jimmy -ve şimdi Charlie- çamur içinde sürüklenecekti."

Nathaniel uzun süre tuttuğu nefesini bıraktı. "Tess, kocası ve sahip olabilecekleri çocuklarla birlikte."

"Kahretsin, ne kadar çok insan var," diye mırıldandı Charlie.

"Çok değer verdiğim pek çok insan var." Nathaniel Charlie'yi sabit bir bakışla süzdü. "Jocelin ve Jimmy de dahil. Çünkü dedikodular bir kez yayılırsa, diğerleri Jimmy'nin bir piç olup olmadığını araştırmaya başlayacaktır. Onları böyle bir skandaldan koruyacağına dair bana söz ver. Gerçeğin dudaklarından çıkmasına asla izin vermeyeceksin, Jimmy'nin yanında bile. Ya da en azından bu sırrı saklayabileceğine güvenilecek yaşa gelene kadar."

Charlie doğruldu. "Elbette. Bana güvenebilirsiniz, Lord Foxstead."

"Teşekkür ." Dikkati dağılmış gibi görünen biricik kız kardeşine baktı.

"Jocelin? Bu konuda sessiz kalabileceğini düşünüyor musun?"

"Ne? Oh, evet. Bunca zamandır bunu nasıl yaptığını bilmiyorum."

"Babana kafamda bile olsa General Anson'dan başka bir şey demeyerek, sana da vesayetimden başka bir şey demeyerek. Yine de bazen Jimmy'yi yeğenimden başkası olarak düşünmemenin zor olduğunu kabul ediyorum."

Bu onun dudaklarına bir gülümseme getirdi, ki bunu görmek rahatlatıcıydı.

Jocelin'i alnından öpmek için yanına gitti. "Biliyorum, sevgili kızım, muhtemelen bir sürü sorunuz var. Her birini daha sonra Foxstead Place'de cevaplamaktan mutluluk duyarım." Charlie'nin elini sıkarak için döndü. "Ve yarın

Sabah sizi kasaba evinde bekleyeceğim, böylece Greenwood Lodge'daki ev partisinde nişanlandığınızı duyurmak gibi aceleci bir şey yapmadan önce Jocelin'in yerleşimini ve çeyizini tartışabiliriz."

"Elbette," dedi Charlie.

Nathaniel tekrar Eliza'ya baktı. "Ama şu anda halletmem gereken kendi geleceğim var, o yüzden ikiniz için de sakıncası yoksa Eliza'yla özel olarak konuşmak istiyorum. Tabii kabul ederse."

Çift ona baktı. Kadın başını sallayana kadar nefesini tuttu.

Sonra ayağa kalktı. "Onları dışarı çıkarayım ve Norris'e endişelenmemesini ve bizi biraz yalnız bırakmasını söyleyeyim. Ne de olsa benim de kafamda bir sürü soru var."

"Beni tekrar kovmadığınız sürece hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

"Bunun için endişelenmene gerek yok," dedi hızlı bir gülümsemeyle ve günlerdir ilk kez onu gerçekten kazanma şansı olabileceğine dair umut verdi.

* * *

Eliza, Jocelin ve Charlie'yi yolcu etmeden önce Nathaniel'in uyarılarını tekrarladı. Sonra orkestranın gidebileceklerini bildiğinden emin oldu ve Norris'e kendisinin ve lord hazretlerinin hiçbir koşulda rahatsız edilmemelerini söyledi.

Sonunda yemek odasının kapısının önünde durdu, derin nefesler aldı ve her şeyin içine işlemesine izin verdi. Suçluluk duygusu içini kemiriyor, genç çiftin önünde böylesine büyük bir sırrı ifşa etmesi için ona baskı yapması gerekip gerekmediğini merak etmesine neden oluyordu. Sonra tekrar, eğer o ve kız evlenirlerse-

Kendini tamamen ortaya çıkardığına göre istediği şey bu muydu? Onun karısı olmak mı? Tabii ki istiyordu. Ama gerçek ortaya çıkarsa, Jocelin'e söylettiği için ona kızarmıydı? Umarım kızmazdı.

Ve eğer sadece bir sevgili istiyorsa, bunu da yapabilirdi, ancak bu onun için asla yeterli olmayacaktı. Bunu artık biliyordu. Onu seviyordu. Her şeyi istiyordu.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtı ve onu odada sabırsızca volta atarken buldu. Sonra onunla yüzleşmek için döndü.

"O nasıl?" diye sordu.

Bu kez soruya pek içerlemedi. "O iyi. Ya da bu fikre alıştığında iyi ." Sertçe yutkundu. "Ama keşke

bana üvey kardeşin olduğunu söylemişti. Bilseydim, seni *asla* Jocelin'in önünde bunları söylemek zorunda kalacağın bir duruma sokmazdım." "Biliyorum," dedi sevecen bir gülümsemeyle. "Ama bunu yapmakta haklıydın. Sırların ve gerçeği ayırtırmanın sona ermesinin zamanı gelmişti. Ve senin de çok zekice söylediğin gibi, bazen insanların değer verdikleri kişilere güvenmeleri gerekir."

Ellerini onun ellerinin arasına almak için yürüdü. "*Sevdikleri*. Seni çok seviyorum, Eliza. Son beş sefil gün bana bir şey öğrettiyse, o da bu oldu. İnsanları kanatlarının altına alıp daha iyi olmalarına yardım etmeni seviyorum. Gittiğin her yere müzik ve neşe yaymanı seviyorum."

Yüzündeki ham duygu, kızın şarkı söylemek istemesine neden oldu.

"Ve bana katlanma şeklini nasıl sevmem? Tess'e göre bu oldukça zor."

"O kadar da zor değil," diye boğazında biriken mutluluk gözyaşlarının arasından boğuk bir ses çıkarmayı başardı.

"Tanrı'ya şükür." Yüzünden ani bir belirsizlik geçti. "Senden çok uzun süre sakladığım onca sırdan sonra *bana* güvenmeyi öğrenebileceğini düşünüyor musun? *Beni* sevmeyi de öğrenebileceğini düşünüyor musun?"

Baş döndürücü bir kahkaha attı. "Sevgili Nathaniel, eğer bundan önce söyleyemediysen, seni zaten seviyorum. Görünüşe göre sevmesi sandığından çok daha kolay bir insansın. Nazik ve cömertsin ve her şeyi senin yönetmene izin vermemi beklemiyorsun." Durakladı. "Şey, sır saklama meselesi hariç, ki bu konuda ne yazık ki inatçısın. Gerçi Jocelin'le ilgili olanı neden sakladığını şimdi biraz daha iyi anlıyorum. Yine de bundan sonra bana güveneceğini bilmem gerekiyor."

"Yapacağım, söz veriyorum." Onun ellerini sıktı. "Ve her neyse, artık sır yok."

Tanrıya şükür. "Ama hâlâ birçok sorum var. Onları cevaplayacak mısınız?"

"Elbette." Onu yan yana yemek masasına çekti. "Ne istersen sor, ben de cevaplayayım. *Eğer* cevabı biliyorsam."

"Baban ... annenin ilişkisini muydu?"

İç çekti. "Annem bunun gerçek bir ilişki olmadığını, en azından bir aşk ilişkisi olmadığını söyledi. Ama babam o süslü İtalyan doktorun hastalığını iyileştiremeyeceğini anlayınca ..."

"Genetik mi?" dedi gülümsemeye karşı koyarak.

"Kesinlikle," dedi ona alaycı bir bakış fırlatarak. "Çocuğun kendisinden olduğunu iddia etmek için çok geç olmadan bir varis sahibi olmaya kararlıydı."

"Ama babanız annenizin kendisine bir oğul doğuracağından, hatta hamile kalacağından bile emin olamazdı."

"Bunu belirttim ve annem bunu fark ama babamın her halükarda denemek istediğini söyledi. Babam Anson'ı kendisi seçti. O zamanlar Anson, Gloucestershire milislerinde eğitim gören düşük rütbeli bir askerdi ve babamla da bu sayede tanışmıştı. Babam ona Gloucestershire'in gerçek alaylarından birinde subay olarak görev almayı teklif etti ve Anson da bu fırsatı kaçırmadı. Geçmiş göz önüne alındığında bu onun için bir seçim olmazdı."

"Geçmiş *neydi*?" Eliza sordu. "Bana sadece ailesinin öldüğünü söyledin ve Jocelin ondan hiç bahsetmedi."

"Gençliğinde, milis kuvvetlerine katılmadan önce bir fırıncının yanında çıraklık yapıyordu. Bu yüzden babam onun İtalya'ya gidiş masraflarını karşıladı ve ailemin otelinde kalması için para ödedi. Annem de fazla yorum yapmadan Anson'ın odasına rahatça gidip gelebiliyordu."

Ona baktı, ailesinin İtalya seyahatini ilk konuştuklarında ona söylediği bir şeyi hatırladı. Sonra gözlerini devirdi. "Yani aslında yaşına göre küçük değildin."

Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Ben sadece küçüktüm, çünkü Gloucestershire'a vardığımızda sadece bir yaşındaydım. Bu yüzden bir süre ziyaretçileri uzak tutmak zorunda kaldılar. Anlaşılan annemin enceinte olması birkaç ay sürmüş, sonra babamın oğlunun olduğundan emin olmak için benim doğmamı beklemişler, ondan sonra da gerçek yaşımı gizlemeyi kolaylaştırmak için bir yıl daha beklemişler. Hatırlarsanız siz de Jimmy'nin yaşından emin değildiniz."

"Doğru." Eliza gözlerini kırıştırdı. "Bekle, bu söylediğinden daha genç olduğun anlamına mı geliyor?"

"Resmi doğum tarihimin hayali bir tarih olduğunu söyleyelim."

Güldü. "Sen kız olsaydın ne yaparlardı?"

Başını iki yana salladı. "Muhtemelen tekrar denedi ve sonra doktorun 'tedavilerinin' işe yaramasının bu kadar uzun sürdüğünü ya da buna benzer bir saçmalık olduğunu 'iddia etti'."

"Aman Tanrım, ne plan ama."

"Biliyorum. Ve hepsi babamın varisine sahip olabilmesi içindi." "Annen bunu aşağılayıcı bulmadı mı?" Eliza sordu.

"Söylemedi. Ama anladığım kadarıyla babamı mutlu etmek istemiş." Omuz silkti. "Babam onu seçtiğinde Anson oldukça gençti, sanırım on dokuz yaşındaydı? Annem babamın onu görünürdeki erkekliği ve çekici özellikleri için seçtiğini söyledi."

Nathaniel gözlerini kaçırdı. "Sonra babam, Anson'ın yatağına 'hevesle' gittiği için anneme kızdı. Ya da o öyle sanıyordu. Babamla bir zamanlar birbirlerine aşık olduklarını söylemişti. İtiraf etmeliyim ki büyürken ara sıra o aşkın parıltılarını gördüm. Ama bana tüm bu deneyimin evliliklerini geri dönülmez bir şekilde değiştirdiğini ve bir daha asla eskisi gibi olmadığını söyledi."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum." Eliza başını salladı. *Erkekler*. Onları asla anlayamayacaktı. "Baban neden yetim bir bebeği varisi olarak göstermedi?"

"Ve çocuğun ikisine de benzemeden büyümesi riskini mi alayım? Ya da daha kötüsü" -abartılı bir ürperti verdi- "köylü kanı taşıyan bir çocuğu kendi çocuğu gibi yetiştirmek zorunda mı kalsın? Korkunç! En azından çocuğu annem doğurursa, yarı asil olur."

Sesindeki alaycılık derin bir üzüntüyü maskeliyordu. "Oh, Nathaniel, çok üzgünüm." Sonra aklına bir şey geldi. "Bekle, annenin İtalya'da doğduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Bir İtalyan kontuyla. Kanı İngiliz olmayabilir ama sizi temin ederim oldukça maviydi. Bundan bahsetmemiş miydim?"

"Hayır, bahsetmediniz. Bahsetmediğiniz diğer pek çok şey arasında."

İç çekti. "Biliyorum. Korkarım ailemin içinde bulunduğu sıra dışı durum insanlara güvenmemi zorlaştırdı. İhanete uğramış hissetmekte haklısın. Sana daha önce söylemeliydim."

"En azından bunu kabul ediyorsun." Derin bir nefes aldı. "Karşılığında ben de annenin anlattıklarının senin için çok zor olduğunu kabul edeceğim."

"Aslında bu biraz rahatlatıcı oldu." Ona solgun bir gülümseme fırlattı. "Nihayet biri babamın bana neden hiç ısınmadığını açıklamıştı."

Onun için kalbi kırılmıştı. "Annen sana gerçeği söyledikten sonra, orduya katılmadan önce babanla bu konuyu konuştun mu?"

"Aptal mısın sen? Yarımada'ya doğru yola çıkana kadar savaşa gittiğimi bilmesini istemedim. Muhtemelen beni geri getirmek için kendi askerlerini gönderirdi."

"Onu kim suçlayabilir ki?"

"Sanırım, yine de o noktada gitmeme engel olamazdı. Annem bana her şeyi anlattıktan sonra, beni doğuran adamla tanışmaya kararlıydım."

Gerçek bir anda yüzüne çarptı. "Bu, Samuel'i orduya katılmaya ikna ettiğin için kendini suçlu hissettiğin için savaşa gitmenden çok daha mantıklı."

"Kendimi suçlu hissettim. Bu yüzden Anson'ı Sam'i kamp yardımcısı yapması için ikna ettim. Sam'in bu durumda kendini öldürtmeyeceğini düşündüm." Başını iki yana salladı. "Ne kadar da az biliyormuşum." Onun elini kendi elinin içine aldı. "Ama en kötüsü neydi biliyor musun?"

"Jocelin'i hamile bıraktığını mı?"

"Aslında hayır, gerçi o da korkunçtu. En kötüsü de Sam'in öldüğünü sana söylemek zorunda kalmaktı. En onu cesaretlendirerek, sonra da Anson'la tanışabilmek için Yirmi Sekizinci Alay'a katılmamızda ısrar ederek buna neden olduğumu bilmek. Bu yüzden büyük bir suçluluk hissettim. Hâlâ da hissediyorum."

"Yapmamalısın. Sanki onu öldürmüşsün gibi değil." Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Bunun için seni asla suçlamadım, sen bana cesaretten bahsettikten sonra bile." Ve şu anda tartışmak istediği son şey Samuel'di. "Yani annenin sözlerinin doğruluğunu babanla hiç teyit etmedin mi?"

"Bunu Anson'la teyit ettim. Ayrıca, babam oğluyla önemli meseleleri asla tartışmazdı. Onunla bu konuda konuşmaya çalışsaydım bile, bana neden bahsettiğimi bilmediğini söylerdi. Gerçi denemezdim de. Zaten tüm hayatımı onaylamadığı her şey için bana cehennemi yaşatarak geçirmişti."

"Ve sen de daha da fazlasını yaparak karşılık verdin."

Bakışlarını ona dikti. "Nereden biliyorsun?"

"Elbette itibarınız. Sanırım baban sadece onun entrikaları sayesinde var olduğunu düşündü ve sonra da kendi hayatını yaşamak isteme cüretini gösterdin. Ne çılgınlık!"

Nathaniel alaycı bir kahkaha attı. "Bu onu özetliyor."

"Benim de benzer bir babam var," dedi omuz silkerek. "Sanırım bu belli bir rütbedeki erkeklere özgü bir şey."

"Geoffrey öyle biri değil ve o bir düğün." "Tipik bir düğün değil, kabul etmelisin." "Doğru."

"Ve bazen oldukça kaba olabiliyor, inanın bana. Özellikle de paradan bahsederken."

Nathaniel sırtıttı. "Demek *bu* yüzden Jocelin'in faturasını benimle tartışırken bu kadar titiz davrandın."

"Oh, evet. Aslında Diana, Elegant Occasions'a ilk geldiğinde Geoffrey'den şartlar koparmak zorunda kalmıştı."

"Sadece onu yatağında istediği için ve bu gerçeği kesinlikle onaylamadığı için. Onun gibi yüce bir kadınla ilişkiye girmek onun planında yoktu." Ayıldı. "*Sen de benim* planımda yoktun. Yani, seni her zaman çekici bulmuştum ama sana bu kadar aşık olmayı hiç beklemiyordum."

Boğazına bir yumru takıldı. "Ben de seninle." Sonra kendini toparladı. "Yine de sana bir şey söyleyeyim sevgilim. Eğer başka birinin yatağını paylaşmak dışında sana bir varis bırakamayacaksam, senin de bir varisin olmayacak. O yüzden dikkatsizce fayton ya da benzeri bir şey kaza yapmasan iyi edersin."

Onun sözleriyle irkilmiş gibiydi. Sonra gözleri parladı. "Öyle bir niyetim yok. Sanırım bu da sorunun cevabı."

"Ne sorusu?" diye sordu, gerçekten şaşkındı.

"Benimle evlenip evlenmeyeceğin."

İşte o zaman, ifadesinin karı koca olarak birlikte bir hayat süreceklerini varsaydığını fark etti. Gözlerini kırıştırdı. "İma etmiyordum. Öyle demek istemedim."

"Çok geç." Ellerini kızın ellerinin arasına aldı, yüzü alev alev yanıyordu. "Artık sana sahibim ve gitmene asla izin vermeyeceğim. En azından altmış yıl kadar."

Tek kaşını kaldırdı. "Görüyorum ki oldukça uzun ömürlü olmaya niyetlisiniz."

Kıkırdadı. "babamın düşüncesine göre en azından yarı köylü bir soydan geliyorum. Bu da bana, Londra'da karşılaşılan bunak kontlara göre bir avantaj sağlıyor."

"Öyle mi?" Parmaklarını adamın kolalı kravatında gezdirdi. "Sanırım asıl avantajınız köylü soyunuzun 'erkekliğinden' kaynaklanıyor."

"Neden, Eliza Harper, seni küçük sürtük," diye takıldı ona, "acaba beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"İşe yarıyor mu?" diye sordu, onun yanıtından cesaretlenerek.

"Elbette." Öne doğru eğilip onu dudaklarından tatlı bir şekilde öptü, sonra gözlerinin içine öyle bir ciddiyetle baktı ki, kadın hissettiklerinin sadece tutku olmadığını anladı. "Sana asla karşı koyamayacağımı biliyorsun aşkım."

Sonsöz

Au4ust 1812

Grenwood Kalesi, Yorkshire

Akşamın erken saatlerinde Eliza, Geoffrey'nin Yorkshire'daki malikânesinin kreşinde oturmuş, yeni yeğeni Suzette Marie Brookhouse'a miyavlıyor, Verity de yanında oturmuş çocuğa sırtıyordu. Eliza daha önce hiç bu kadar iyi döşenmiş bir çocuk odası görmemişti. Eliza'nın oturduğu rahat kanepenin yanı sıra, iki sallanan sandalye, birkaç beşik, bakıcı için bir yatak ve Jimmy'ye bakmak üzere Nathaniel'le birlikte gelen Molly için geçici bir karyola vardı.

Çocuk eğilip iki haftalık bebeğe hayretle baktı. "Çok güzel," dedi. "Jimmy bebeği tutuyor, Bayan Pears."

Eliza ona artık Leydi Foxstead olduğunu hatırlatmayı bırakmıştı. Onun için muhtemelen her zaman Bayan Pears olacaktı. "Bebek henüz kucağınıza almanız için çok küçük," dedi nazikçe. "Ama belki birkaç hafta sonra, tamam mı?"

Jimmy iç çekti. Eliza onun tombul yanaklı bebeğin vaftiz gününde gördüğü tüm ilgiyi biraz kıskandığından kuşkulanıyordu. Öte yandan, Suzette gerçekten de çok "güzel" bir çocuktü.

Molly Jimmy'nin elinden tutmak için yanına gitti. "Neden hendeğe inip ördekleri beslemiyoruz?"

"Ördekleri besle!" Aynı anda Jimmy koltuktan fırladı ve Molly'nin elini çekerek kapıya doğru daha hızlı gitmesini sağladı.

Onlar gittikten sonra Eliza karşısındaki sallanan sandalyede oturan Diana'ya baktı. "Bir hendeğin olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Ben de bildiğimize inanamıyorum," dedi Diana. "Geoffrey içini doldurup doldurmayacağını anlamaya çalışıyor."

Verity, "her zaman eğri bir köprü inşa edebilir," dedi.

Üçü de güldü. Eğri köprüler Geoffrey'nin en sevdiği mühendislik başarılarından biri gibi görünüyordu.

Sonra Diana Eliza'ya, "Jocelin ve Charlie'den haber aldınız mı?" diye sordu.

"Az önce Yarımada'dan ilk mektubumuzu aldık. İnanamıyorum. evleneli iki ay oldu."

Verity, "Jimmy'yi düğününe kadar ve sonrasında da süresiz olarak onlara vermeyi kabul ettiğine inanamıyorum," dedi. "Bu çocuk sevimli ama aynı zamanda ele avuca sığmıyor."

Eliza omuz silkti. "Biliyorum, ama onu Yarımada'ya götürmelerine ve silahlı bir kampta büyötmelerine izin veremezdim! Tanrı aşkına, daha iki buçuk yaşında."

"Yine de," dedi Diana, "rahmetli kocanızın piç oğlunu kabul edecek tanıdığım tek kadın sizsiniz."

Eliza elbette Jimmy'nin aynı zamanda evlilik yoluyla yeğeni olduğunu söyleyemezdi. Kız kardeşleri bile bu bilgiye sahip değildi. "Jocelin hâlâ Nathaniel'in vesayeti altında, dolayısıyla Jimmy de öyle. Ayrıca, Nathaniel fakir biri de değil. Foxstead Place tek başına oldukça büyük."

"Doğru." Diana sevgiyle Suzette'e baktı. "Gerçi artık bir anne olduğum için Jocelin'in onu bu kadar kolay geride bırakabildiğine inanamıyorum."

Özel olarak, Eliza da anne olmamasına rağmen buna inanamıyordu. Yine de... "Onu doğurduğunda çok gençti ve daha önce hiç aşık olma şansı olmamıştı. Samuel için hissettiklerinin gençlik aşkı olduğundan şüpheleniyorum. Anladığım kadarıyla Samuel ona iltifatlar yağdırmış, gerçek bir kadın gibi sağlamış, onu yatağına atmış ve sonra ya babasının öğrenmesinden korktuğu için daha fazlasını yapmaktan çekinmiş ... ya da kızın masumiyetine sahip olduktan sonra ilgisini kaybetmiş."

Verity bir kaşını kaldırdı. "Bana her ikisi de eşit derecede olası görünüyor. Ama sanırım bunu asla kesin olarak bilemeyeceksiniz."

"Özellikle de dul eşiyle bu konu hakkında konuşmaktan biraz rahatsız olduğu için," dedi Eliza. "Dürüst olmak gerekirse, onu suçladığım kadar hiçbir zaman karısını suçlamadım."

"Bunu anlayabiliyorum." Diana biraz sallandı. "Jimmy onu çok özölüyor gibi görünüyor mu?"

"Bazen," dedi Eliza. "Ama dürüst olmak gerekirse, o ve Charlie Yarımada'ya gitmeden önce bile Jimmy zamanının çoğunu Molly'yle geçiriyordu."

Diana bakışlarını Eliza'ya dikti. "Seni uyarıyorum. Molly'yi senden çalmayı ciddi ciddi düşünüyorum."

"Eğer yaparsan, Jimmy'yi almak zorundasın," diye alay etti.

"Jimmy'yi nereye götüreceksin?" Nathaniel çocuk odasının kapısından sordu.

"Büyötmek için," dedi Eliza. Adam gözlerini kırptırınca, "Diana Molly'yi elinde tutmak istiyor," diye ekledi.

"Ah." Eliza'nın yanına, Verity'nin diğer tarafına oturmaya gitti. "Buna imkân yok, Diana. Molly ve Jimmy bize göre kalıcı olarak birbirlerine bağlılar. Ya hiçbiri ya da ikisi birden. Ve seni uyarıyorum, bu çocuk bir tavşanın arka ayaklarını bile koşturabilir."

"Fark ettim." Diana yüzünü ona çevirdi. "Pekâlâ. Sanırım Molly'nin sende kalmasına -istemeyerek de olsa- izin vereceğim."

"Bakıcınızın nesi var?" Eliza sordu.

"Benim yok. Artık Yorkshire'ın vahşi doğasında yaşıyoruz, biliyorsun. Korkarım bir tane kiralamak için Londra'ya dönmem gerekecek." Diana kaşlarını kaldırdı. "Düğününü planlamakla o kadar meşguldük ki -ve sonra bebek erken doğdu- henüz bir tane aramamıştım."

"Çok da güzel bir düğündü, teşekkür ederim," dedi Eliza. "Küçük ama zevkli, şirin bir kilisede, lezzetli bir düğün kahvaltısıyla. Ah, bir de yakındaki güvercinlik harikaydı. Biz ayrılırken cıvıldaşmalarını duydum."

"O kısmı ben ayarlamadım," dedi Diana.

"Ben ayarladım," dedi Verity.

Eliza, "Her hoş bir dokunuş oldu," dedi.

Nathaniel, "İşin en güzel yanı da siz hanımların bana bu iş için bir eş bulmuş olmanızdı," dedi. "Elegant Occasions'ın böyle bir hizmet sunduğundan haberim yoktu."

"Sadece sizin için efendim. Amacımız memnun etmek," dedi Eliza. Sonra

Suzette'in alnına bir öpücük kondurdu. "Ama dadılık konusuna dönersek, Diana, yerel köyde şatonuzda hizmet etmek isteyecek birileri mutlaka vardır."

"Hiç şüphesiz," dedi Nathaniel. "Ve eğer , belki bir tane bulabiliriz Linden uygun olur."

"Ben buradayken bununla ilgileneceğim," dedi Eliza kız kardeşine yatıştırıcı bir sesle. "Ya da ben yapacağım," dedi Verity. "Özellikle de Hayalet Adam artık bizi rahatsız etmiyor. Temelli gitmiş gibi görünüyor."

Nathaniel homurdandı. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

Verity çenesini yukarı kaldırdı. "Crowder'lardaki o Mayıs olayından beri onu hiçbir yerde görmedim."

"Ve hala neden orada olduğunu bilmiyorsun?" Nathaniel sordu.

"Hayır," dedi Verity. "Ya da kim olduğunu. Mösyö Beaufort'un bile onun geçici olarak mutfak personelinin arasına sızdığından haberi yoktu."

Eliza burnunu çekti. "Ben de diyorum ki, kötü çöplerden kurtulduk." Verity, "Hâlâ çöp olup olmadığını bilmiyoruz," diye

Nathaniel kuşkuyla bakınca Eliza açıkladı. "Tüm gizliliğine rağmen adam yakışıklıymış, ya da Verity öyle diyor. Sanırım ondan hoşlanıyor."

Derin derin düşünen Verity ayağa fırladı. "Saçmalama. Adamın adını bile bilmiyorum." Kapıya doğru yöneldi. "Akşam yemeğinin sorunsuz geçtiğinden emin olmalıyım."

Bununla birlikte, o gitmişti.

Eliza gülerek, "Verity Hayalet Adam konusunda onunla dalga geçmemizden hoşlanmıyor," dedi.

"Bu da onu daha çok kızdıracağımız anlamına geliyor," dedi Diana.

Suzette telaşlanmaya başladı ama Eliza birkaç yumuşak söz söyleyerek ve yerinde biraz sallanarak onu yatıştırmayı başardı. Sonra Diana'ya baktı. "Bakıcı meselesine dönersek, ben buradayken sana bir bakıcı bulma konusunda ciddi dim."

"Bu *harika* olur, teşekkür ederim," dedi Diana. "Ama ne yaparsan yap, anneme aradığımı söyleme. Bayan Grimes gibi korkunç, erik suratlı bir pislği bana zorla giydirmeye çalışacaktır. Çocuğumun sevgi dolu bir ilgiyle büyümesini istiyorum, sürekli yargılanarak değil."

"Merak etme," diye onu temin etti Eliza. "Bayan Grimes hiçbir zaman kapımızı çalmayacak. Ayrıca, annem ve Lord Rumridge vaftiz töreninden hemen sonra ayrıldılar mı?"

"Oh! Evet." Diana rahatlamış bir nefes verdi. "Tamamen unutmuşum. Tabii bu da önümüzdeki iki gün boyunca babamızın bizimle olacağı anlamına geliyor."

"İşte kapımı asla karartmayacak biri," diye mırıldandı Eliza.

Nathaniel onun yanında kıkırdadı. Onun babasına birden fazla kez karşı çıktığını duymuştu.

"Ne olursa olsun içeri dalecekti," dedi Diana. "Ama çiftlerden birinin vaftiz töreninden önce, diğerinin de sonra gelmesini, böylece tek etkileşimlerinin ayin sırasında olmasını önermen oldukça ilham vericiydi. Kilisede birbirlerini öldüremezler. Bu çok kötü bir davranış olurdu."

"Ben o kadar emin değilim," dedi Nathaniel. "Eğer bakışlar öldürebilseydi..." İki kadın da ona bakınca, "Ne? İkiniz de anne ve babanızın bunca zamandır birbirlerine ters ters baktığını fark etmediniz mi?"

Diana, "Olaylar devam ederken Suzette'in ağlamasını engellemeye çalışmakla meşguldüm," dedi.

Eliza onu dürttü. "Ben de Suzette'in vaftiz babası olarak yakışıklı kocama hayranlıkla bakmakla meşguldüm."

Küçük Suzette tekrar telaşlanmaya başlayınca Diana kollarını uzattı. "Onu bana ver. Onu besleme vakti geldi."

Nathaniel'in yüzünde gergin bir ifade belirdi ve ayağa fırladı. "Onun vaftiz babası olabilirim ama bazı şeylerde sınırı ben çizerim. Bu da benim gitmem için bir işaret."

Eliza güldü. "Diana bunu *senin* önünde yapmaz, aptal adam." Hâlâ bebeği kucağında tutarken, Suzette'i annesine vermek için ayağa kalktı. "Ayrıca, neredeyse yemek vakti gelmedi mi?"

"Önce şarap ve punç," dedi. "Buraya seni almaya geldim."

Eliza Diana'ya baktığında kız kardeşi, "Akşam yemeğine kadar aşağıda olurum. Siz ikiniz gidin."

Odadan aceleyle çıktılar.

* * *

Merdivenlere yöneldiklerinde Nathaniel karısına baktı, zor kısmı başardığı için mutluydu, bu da onu planladığı gibi yapmak için yeterli zamanda çocuk odasından çıkarmaktı.

"Seni uyarmalıyım," dedi. "Jimmy hendeği koruyan askerler olmamasından rahatsız. Onunla birlikte bütün gece hendeğin yanında yürümemizi istedi. Ona bensiz yalnız kalacağını söyledim."

"Ben de isterdim." Başını iki yana salladı. "O zavallı delikanlı askerlerini çok seviyor, değil mi?"

"Belki de bu onun kanında vardır. Ne de olsa büyükbabası General Anson'dı ve ikimiz de babasının kim olduğunu biliyoruz."

"Mükemmel bir nokta."

Hüzünlenererek sesini alçalttı. "Sam'in oğlunu büyütmenin senin için sorun olmayacağından emin misin?"

"Sormak için biraz geç değil mi?" dedi, sonra güldü. "Elbette umurumda değil. Ne de olsa o senin üvey yeğenin. Ayrıca Jimmy'ye bayılıyorum."

"Artık sakıncası yok." Suzette'e bakarken ne kadar tatlı görüldüğünü düşündü. "Ama çocuklarımız olduğunda ... çocuk istediğini varsayarsak ..."

"Kesinlikle çocuk istiyorum. Tabii eğer çocuk sahibi olmak için çok yaşlı değilsem."

Nathaniel başını salladı. "Tanrı aşkına, yirmi yedi yaşındasın. Hiçbir şey için çok yaşlı değilsin."

"Peki o zaman. Anlaştık. Ve hayır, Jimmy'nin çocuklarımıza ağabeylik yapması beni zerre kadar rahatsız etmeyecek. Ayrıca, asla bilemezsin

Jocelin ve Charlie geri dönmeyi seçebilir."

"Sadece umut edebiliriz."

Onu durdurduğunda odalarının bulunduğu kata inmişlerdi. "İtiraf etmem gereken bir şey var. Seni yemeğe götürmek için yukarı çıkmadım. Daha bir saat var."

Bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? O zaman nereye gidiyoruz?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Onu koridorda çekiştirerek diğer konuklardan uzakta olan odalarına götürdü. Tanrı Diana'yı korusun. "Aslında bu sana bir hediye, evlenmeye karar vermemizin ikinci ay dönümünü kutlamak için."

İçeri girdiklerinde, onun için yazdığı şarkının Verity'nin akıcı elleriyle kaleme alınmış çerçeveli bir kopyasını çıkardı. Elegant Occasions'ın tüm davetiyelerini Verity'nin yazdığını öğrendiğinde, bu iş için onu görevlendirmişti.

Eliza ona bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Oh, çok güzel. Ve o gece ayrıldığımızda bana bıraktığın karalamadan çok daha güzel." Onu yakındaki bir masaya koyarak, "Şimdi burada bekle, birazdan döneceğim," dedi.

İrkilerek yatağın ucuna oturdu ve onun neyin peşinde olduğunu düşünmeye çalıştı. Hediyesini gördükten sonra onu baştan çıkarmayı ummuştı ama şimdi ortadan kaybolduğuna göre-

"Geri döndüm," dedi boğucu bir sesle.

Başını çevirdi ve nabızı üç çıktı. Önünde baştan çıkarıcı karısı duruyordu, üzerinde o güne kadar gördüğü en ince eteği vardı... ve başka hiçbir şey yoktu. Batmakta olan güneş arkasındaki pencereden içeri süzülürken, o şeyin içini görebiliyordu, umursadığından değil.

Pantolonu anatomisinin bazı kısımlarını şimdiden daraltmaya başlamıştı. Sonra onun bilmiş gülümsemesini fark etti ve şüphelendi. "Sürprizimi biliyordun."

Güldü. "Verity ağzından kaçırdı."

İnledi. "Kız kardeşin tanıdığım en kötü sır tutucu."

"Bunu sana söyleyebilirdim. Eğer kim olduğunu öğrenirse 'Hayalet Adam'ın vay haline. Sırrı her yerde duyulacak." Yavaşça Nathaniel'e doğru geldi. "Şimdi *sana* bir sürprizim var. Kız kardeşime söylemeyecek kadar akıllıca davrandığım bir sürpriz."

Saf, melodik sesiyle şarkı söylemeye başladı, her notada daha da yaklaşıyordu.

*Gün ışığı azalırken ve biz
yalnızken,
Sana öpücükler ve kendi
şarkılarımı vereyim.*

*O zaman bedenimi paylaşırım,
Ve sen beni ısıtacaksın. Sana
göstereyim sevgilim, seni ne
kadar çok sevdiğimi.*

*Sabah bizi ateşli öpücüğüyle
selamladığında.
Evlilik mutluluğumuzda
seni daha yakın tutmama
izin ver.*

*Eğer bunu yapmama
izin verirsen, seni
benim yaparım.
Ve zamanın sonuna kadar
benim kocam olacaksın.*

"Kelimeleri değiştirmişsin," dedi Nathaniel usulca, kravatını çözerken.
"Çoğu," diye mırıldandı adam ceketini silerken. "Çoğu" diye mırıldandı.
Sizinkinde bir sorun olduğu için değil, *size* bir versiyonunu yazmak istediğim
için."

"Bunun için seni suçlayamam, özellikle de benden çok daha iyi şarkı
söylerken." Kadın yeleğinden kurtulurken, adam ellerini kadının tatlı
göğüsleriyle doldurdu. "Bunu yaparken çok daha iyi göründüğünden
bahsetmiyorum bile."

Pantolonunun ve donunun düğmelerini açarken, "Aynı fikirde değilim,"
dedi. "Erkeksi kocamdan oldukça memnunum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Giysilerinin geri kalanından büyük bir
aceleyle kurtuldu, sonra onu yatağa geri yuvarladı. "Çünkü her şeye rağmen
akşam yemeğine yetişebileceğimizi sanmıyorum."

2024'ün başlarında Verity'nin hikayesi için katch!

Web sitemizi ziyaret edin
KensingtonBooks.com
Haber bültenlerimize kaydolmak, en
sevdiğiniz yazarlardan daha fazlasını
okumak, serilere göre kitapları
görmek, okuma grubu kılavuzlarını
görüntülemek ve daha fazlası için!

Bölümler Arası Kitap
Kulübü Topluluğumuzun Bir Parçası
Olun ve Sohbeta Katılın

Betweenthechapters.net

Başka hiçbir yerde bulamayacağınız özel Between the
Chapters ganimetlerini kazanma şansı için kitap
eleştirinizi gönderin!

<https://www.kensingtonbooks.com/pages/review/>

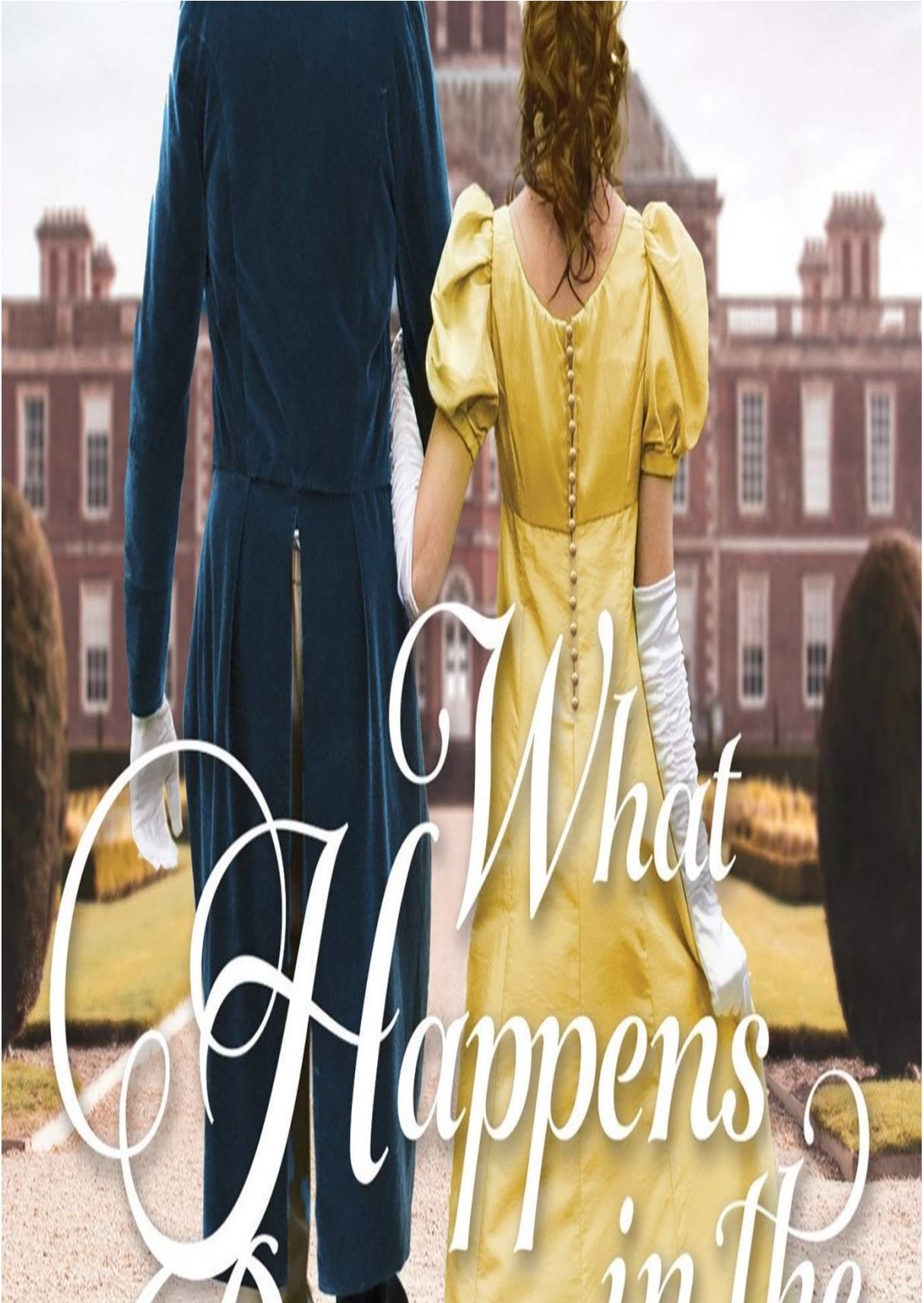

SABRINA JEFFRIES, 50'den fazla aşk romanının ve kısa kurgu eserlerinin (bazıları Deborah Martin ve Deborah Nicholas takma adlarıyla yazılmıştır) *New York Times* çoksatan yazarıdır. Kahve içerek yazmadığı zamanlarını kocası ve yetişkin otistik oğluyla seyahat ederek ya da tutkularından biri olan yapboz, çikolata ve müzikle uğraşarak geçirmektedir. 21 farklı dilde 9 milyondan fazla kitabı basılan Kuzey Carolina'lı yazar, eğlenceli bir kurgu yazma keyfi için akademisyenlik kariyerini bir kenara bıraktığına asla pişman değil ve bir gün bir kitabının dünyayı kurtarmasını umuyor. O her zaman büyük hayaller kurar.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SABRINA JEFFRIES

What
Happens
in the

Ballroom

A Designing Debutantes Novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.